Lumega kaetud mäenõlval on väike majake jõuluootel ... kuid selle põrandal lamab surnukeha

Melissa Craig naudib oma jõule Cotswoldis, käib lumega kaetud väljadel reipaid jalutuskäike tegemas ja tunneb rõõmu talvise päikese paitusest. Ja tema ainsad plaanid on seotud jõulukinkide ostmisega

Kuid pärast kohaliku kirjaniku Leonora Jewelli ootamatut surma palutakse Melissal Leonora viimane raamat lõpuni kirjutada. Ent juba esimest korda kadunud kirjaniku maja külastades avastab Melissa politseinikel kahe silma vahele jäänud eseme: verega kaetud metallkangi.

Kohkunud Melissa kiirustab lähimasse telefoniputkasse politseile oma leiust teada andma. Aga selleks ajaks, kui nemad kohale jõuavad, on mõrvarelv salapärasel kombel otsekui õhku haihtunud.

Mõrvarelva puudumise tõttu suhtub juhtumiga tegelev politseinik Melissa kahtlustesse ükskõikselt. Tulivihane ja ärritatud Melissa keskendub Leonora romaani lõpetamisele. Lugedes märkmeid, mida Leonora raamatu tarvis tegi, tekib tal küsimus ... kas Leonora mitte kogemata kombel ise oma tapmist loo süžeesse sisse ei kirjutanud?

Iseseisvalt asja uurima hakanud Melissa puutub kokku mitme üsna kahtlase kohaliku tegelasega. Aga kas ta tuleb iseseisvalt selle kohutava kuriteo lahendamisega toime – politsei ju teda aidata ei soovi? Melissa peab, kasvõi nui neljaks või raamat ribadeks, leidma tapjad enne, kui nad taas ründavad ...

9 789916 123294
EestiRaamat.ee

Mõrv
TALVISEL PÄRASTLÕUNAL
BETTY ROWLANDS

Melissa Craigi müsteeriumid

Mõrv
TALVISEL PÄRASTLÕUNAL

BETTY ROWLANDS

Eesti Raamat

Betty Rowlands tutvustab meile väljamõeldud Ülem-Benbury külakest, mis ei jää maalilisuse osas sugugi alla telest tuntud Midsomerile. Melissa Craigi lood on ehe külakrimi parimal kujul: kaunis ümbrus, (enda meelest) kole kavalad amatööruurijad, kassid, koogid, skandaalsed kuriteod, kuulujutuveskid ja kukalt kratsima panevad müsteeriumid, mis kohaliku külakogukonna ja muidu nii uniselt kulgeva elu Ülem-Benburys põhjalikult kihama panevad.

Mõnus kerge krimilugu sobib ideaalselt kõigile, kes hindavad üle kõige vana head vajaduspõhist kuritegu ja loevad oma lemmikuteks Miss Marple'i (Agatha Christie) ja Jessica Fletcheri („Mõrv sai teoks") stiilis lugusid „Midsomeri mõrvadele" omases keskkonnas.

Kas te arvasite tõesti, et maalilistes Inglise külakestes valitsevad rahu, vaikus ja idüll? Kahjuks peame selle mulli purustama ...

Melissa Craigi müsteeriumid

BETTY
ROWLANDS

Mõrv
TALVISEL PÄRASTLÕUNAL

Inglise keelest tõlkinud Piret Lemetti

EESTI RAAMAT
TALLINN

Originaali tiitel:
Murder on a Winter Afternoon
Betty Rowlands
Bookouture

Keeletoimetaja Mari Tuuling
Kujundanud Piia Stranberg
Kaanefotod: Adobe Stock ja Shutterstock

Copyright © Betty Rowlands, 1995, 2018
First published by Bookouture, Storyfire Ltd., in 2018
Originally published as Deadly Legacy by Hodder & Stoughton Ltd, 1995
Autoriõigus tõlkele: Piret Lemetti ja OÜ Eesti Raamat, 2022

ISBN 978-9916-12-329-4
ISBN 978-9916-12-330-0 (epub)

www.eestiraamat.ee

Trükitud Euroopa Liidus

ESIMENE PEATÜKK

Veidi enne koitu hakkas Cotswoldi küngastel langema kerget lund. See kattis raagus oksad jäise kirmega ja maandus küntud põldudele nagu tuhksuhkrupudemed šokolaadikoogile. Päeva saabudes ei kadunud lumi kuskile, vaid jäi novembrilõpu päikest trotsides särama.

Kahe Ülem-Benbury küla servas orunõlva varju pugenud kivimajakese katusel olid korstnate ümber lumest lagedad sõõrid; tubli halutuli oli toime tulnud sellega, mis päikesele üle jõu käis. Jäisesse õhku kerkisid kaks talvise taevasinaga sama tooni suitsusammast.

Kaks orurajalt jalutamast tulevat naist, põsed õhetamas ning sõrmed ja varbad kirvendamas, ronisid üle taratrepi viirpuuhekis ja jäid hetkeks seisma, et imetleda oma kodusid: Viirpuu ja Leedripuu villat, mis kuulusid edukale krimikirjanikule Melissa Craigile ja rahvusvaheliselt tunnustatud akvarellistile ja kangakujundajale Iris Ashile.

Melissa aias langenud lehtede seast toidupoolist otsivat musträstast ei paistnud nende saabumine häirivat, kuid parv metsvinte paiskus õunapuu otsast laperdava parvena lendu ja kadus üles-alla sööstes orunõlva suunas. Lindude lahkumisel hoidis silma hoolega peal Pärsia verd kass, kes heki all passis, kõrvad kikkis ja koheva saba ots tõmblemas.

„Pisi-Binkie, tule emme juurde!“ hüüdis Iris ja kass haigutas, tõusis, sirutas end ja suvatses lähemale astuda. „Otsanunnu, kas sul oli lume sees külm ka?“

„Majakesed näevad selles valguses nii ärmsad välja. Sa peaksid neid maailma,“ tähendas Melissa, püüdes kõigest hingest oma ärritust mitte välja näidata. Ehkki Iris meeldis talle väga, ajas selline kassiga pudikeeles rääkimine tal harja punaseks.

Iris vedas ninaga, osalt oma üleoleku näitamiseks, osalt seetõttu, et külm võttis nina vesiseks. Ta otsis välja taskuräti ja nuuskas tugevasti, et seejärel ükskõikselt öelda: „Seda on oksendamiseni tehtud. Jõulukaartide kujundamine pole minu teema.“

„Selline mälestus oleks ju tore. Sa ei näe seda kohta sel aastaajal eriti sageli.“

Iris judistas end. „Tänu taevale. Ehkki viimasel paaril aastal pole Kesk-Prantsusmaalgi kuigi soe olnud. Kui asi nii edasi läheb, hakkan talvituma Algarves.“

„Noh, minul on küll väga hea meel, et sa tänavu jõulud kodus veedad. Mu ämm ja äi lähevad vahelduse mõttes hotelli ja kutsusid mind kaasa, aga mind see eriti ei paelu. Ja kuna sina ei lähe Prantsusmaale, siis andis see hea ettekääne nende pakkumisest keeldumiseks.“

Irise ilme leebus ja ta patsutas Melissat sõbralikult õlale, et seejärel kummarduda, Binkie sülle krabada ja oma maja ukse poole suunduda. „Ma lähen tuppa. Siin seistes ja passides hakkab külm.“

„Mul samuti, ja ma sööks hea meelega lõunat. Kas tuled ja võtad koos minuga kausikese suppi?“

„Mis suppi?“ Kirglikust taimetoitlasest Iris näis pisut kahtlevat.

„Porgand, läätsed ja tomat. Ilma lihapuljongita, Ausõna.“

„Olgu, tänan.“

Mõlemad võtsid Viirpuu villa esikus saapad jalast, koorisid maha sallid, kindad ja joped, et seejärel sooja kööki astuda. Binkie suundus silmapilk oma lemmikpaika Aga pliidi kõrval, Iris sättis

end taburetile ja libistas pilgu üle kohaliku ajalehe eelmise päeva numbri, sellal kui Melissa pani supi sooja ning sättis lauale saia, juustu ja marineeritud köögiviljad.

„Vastik värk,“ tähendas Iris Gazette'i kergitades ja osutades esilehele, kus pealkiri kuulutas: „STOWBRIDGE'I SEKSIKÄGISTAJA VIIMANE OHVER“.

„Väga vastik,“ nõustus Melissa end judistades. „Ma olen Stowbridge'i alati vaikseks ja uniseks väikeseks kohaks pidanud.“ Ta ohkas. „Tänapäeval ei ole enam ühtki vaikset ja unist kohta alles jäänud.“

„Isegi Ülem-Benburyga on see häda,“ nõustus Iris. Ta keskendus mitut veergu enda alla võtvale ülevaatele. „Tänase seisuga kolm ohvrit, kõigi puhul sama lugu: maskiga mees haarab neil kõrist ja nad kaotavad teadvuse. Ja kui toibuvad, siis selgub, et nad on langenud ebasündsa rünnaku ohvriks.“ Ta tegi grimassi. „Jälk pervert. Kas sinu töörügajast konstaabel Rühmajal on mingeid juhtlõngu ka?“

„Kui sa pead silmas inspektor Harrist …“ alustas Melissa teatava tüdimusega, kuid märkas siis õrritavat pilku sõbra silmis ja suutis tõreda vastuse alla neelata. „Minu teada mitte. Ründaja on alati pealaest jalatallani musta riietunud, kannab suusamaski ega räägi kunagi, niisiis pole isegi ta häält kirjeldatud. Nad arvavad, et tegu on meditsiiniliste teadmistega inimesega, kuna ta teab täpselt, kuhu survet avaldada, et ohvrid peaaegu silmapilk minestusse langeksid – aga see hõlmab sisuliselt kõiki, kes on läbinud esmaabikursused. Siiani pole ta kedagi neist tõsiselt vigastanud, kuid ilmselt on väga jube leida end ärgates kinni seotuna, tropp suus ja …“ Melissat läbistas omaenda kirjeldatud vaatepildile mõeldes judin.

„Väga jube,“ nõustus Iris.

„Politsei tunneb kõige enam muret selle pärast, et ühel päeval võib see peletis teha vea ja kellegi tappa. Nad püüavad teda kõigest hingest kätte saada.“

„Loodetavasti see õnnestub.“ Iris võttis ette sisemised lehed. „Ma näen, et Bruce Ingram on Gazette'is tagasi,“ mainis ta.

„Tõesti?“ Melissa tõstis pilgu saialt, mida ta parasjagu lõikas. „Kui ma temast viimati kuulsin, töötas ta politseis.“

„Ju siis läks ära. Aga sõdib endiselt korruptsiooniga. Seda artiklit kahtlastel alustel kehtestatud planeeringute kohta nägid?“

„Tegelikult pole ma viimased kolm päeva ühtki lehte vaadanud. Ma olen oma uue romaani kallal tööd teinud.“

„Kuidas kulgeb?“

„Valmis, ainult tekst tuleb veel kord läbi lugeda. Supp on ka peaaegu valmis, leidsid sa veel midagi huvitavat või hakkame sööma?“

„Suurt ei midagi: heategevuslikud üritused ja kõrtsikaklused.“ Iris keeras lehte, heitis pilgu pealkirjadele ja hüüatas: „Oi ei!“

„Mis nüüd?“

„Sina ju oled Leonora Jewelliga kohtunud?“

„Jah, mõne kuu eest autogrammide jagamise üritusel. Mis temaga on?“

„Ta leiti surnuna. Näed.“ Iris kergitas ajalehte ja osutas kõnealusele loole. Melissa jätkas mehaaniliselt supi segamist ja luges valjusti ette lühikese kokkuvõtte, mis algas pealkirjaga:

> Üksildasest majakesest leiti kirjaniku surnukeha
>
> Eile hommikul leiti Alam-Southcote'is asuva maja elutoast menuka romaanikirjaniku preili Leonora Jewelli surnukeha. Inspektor Holloway Stowbridge'i kriminaalpolitseist kinnitas, et sündmuskohalt leiti jälgi sissemurdmisest, ja arvatakse, et preili Jewell võis peale sattuda sissetungijale. „Surma põhjus pole veel teada,“ ütles inspektor Holloway. „Uurimine käib.“

„Vaene vana Leonora,“ ütles Melissa laupa kortsutades ja kaastundlikult pead vangutades.

„Kas ta oli vana?“ uuris Iris.

„Ilmselt kaheksakümne tuuris, kuid peale vaadates poleks seda kuidagi arvata võinud. Ta oli väga väikest kasvu, kuid autoriteetse hoiaku ja võimsa häälega. Sedalaadi naine, kes oma majas murdvarast kohates talle ahjuroobiga virutaks.“

„Ehk virutaski ja too vastas samaga.“

„Võib-olla. Ken Harris hoiatab mind alalõpmata just selliste asjade eest.“

„Ainult et sina ei tee sellest eriti välja,“ tähendas Iris mõru muigega. Melissagi muigas, tundes ära kaudse vihje oma nappidele pääsemistele, mida tal oli amatöördetektiivina tegutsedes korduvalt ette tulnud. Inspektor Harris ei kiitnud sedalaadi harrastusi heaks.

„Mina pole iial kedagi rünnanud,“ protesteeris ta. „Ja ma ei satu neisse kahtlastesse olukordadesse *meelega*, vahel lihtsalt läheb nii. Pealegi on süžeede väljamõtlemisel sellest palju kasu,“ lisas ta paksu vürtsikat suppi kaussidesse tõstes. „Võta saia.“

Nad sõid mõne minuti vaikides. Siis ütles Melissa: „Huvitav, kas Joe Martin juba teab Leonora kohta.“

„Sinu agent? Kas ta tunneb teda?“

„Leonora on üks tema kirjanikest. Joe hakkab temast pööraselt puudust tundma … Leonora raamatud teenisid talle ropult raha.“

„Nüüd teenivad veel rohkem,“ tähendas Iris kätt järjekordse saiatüki järele küünitades. „Miski ei suurenda läbimüüki paremini kui vägivaldne surm.“

„Sa vana küünik!“

„Realist,“ parandas Iris teda. „Mis laadi raamatuid ta kirjutas?“

„Minu teada perekonnasaagasid. Ma pole iialgi ühteğ lugenud, aga päris mitmest on film tehtud. Ta fännid saavad ta surmast kuuldes korraliku šoki.“

Tragöödia koos mitme ebameeldiva seksuaalse rünnakuga noorte naiste vastu mõjus kahele sõbrale kainestavalt. Nende jutuajamine keskendus mõnda aega riskidele, mis käivad kaasas otsusega elada

eraldatud paigas, ja ettevaatusabinõudele, mida nad mõlemad oma kodu turvalisuse tagamiseks olid kasutanud. Siis tulid jälle arutamisele meeldivamad jututeemad.

Kummalegi neist ei tulnud pähegi, et see ei olnud tavaline sissemurdmine.

TEINE PEATÜKK

Paar päeva hiljem jalutas Melissa mööda Cheltenhami promenaadi ja kiikas pühadeks kaunistatud vaateakendesse ning kinnitas endale, et tal on viimane aeg hakata jõuluostudega tõsisemalt tegelema. Ta oli reipas tujus, kuna oli oma käsikirja just Joe Martinile ära saatnud ega pidanud esimest korda kuu aja jooksul koju kiirustama, et tööle asuda. Niisiis lonkis ta kiirustavate inimeste seas, nautis talvist päikesepaistet, peatus paariks minutiks, et kuulata noort viiuldajat, kes oli noodipuldi püsti pannud linna suurima poe peaukse juures ja kandis seal igati viisakalt ette Bachi sonaati sooloviiulile g-moll. Kui lugu oli lõpuni mängitud, poetas Melissa mündi avatud viiulikasti; tüdruk naeratas ja tänas teda, et seejärel uuesti viiulit häälestama asuda ja noodivihikus lehte keerata.

Melissa jalutas edasi. Ta ostis nurgapoest raekoja vastas värskelt röstitud kohviube, läks üle tänava ja jõudis botaanikaaiani, mis oli kena ja korras nagu alati, ehkki suvised lilleseaded olid ammu koristatud ning asendatud müürilillede ja kõrgete priimulatega, mis polnud veel päris õitsema hakanud. Kohvik oli suletud, lauad ja toolid talveks hoiule pandud, kuid paar poodlejat, kes olid ilmselgelt tänulikud võimaluse eest oma koorem korraks käest panna, istusid puust pinkidel ja nautisid aastaaega arvestades ebatavalist soojust. Oli raske uskuda, et vaid paari päeva eest olid puud ja muruplats olnud härmatisega kaetud.

Melissa oli parkinud auto väljaku kaugemasse serva. Ta oli just selleni jõudnud ja keeras juhipoolset ust lukust lahti, kui tajus, et

temast vaid veidi kaugemal peatus teine auto. Arvatavasti ootas keegi, et ta minema sõidaks ja parkimiskoha vabastaks. Naine pani koti tagumisele istmele ja pidi just autosse istuma, kui keegi ta küünarnukist kinni krabas. Ta ahmis ehmunult õhku.

„Vahele jäid!" ütles tuttav hääl. „Tule parem kära tekitamata kaasa."

„Ken! Sa ehmatasid mu poolsurnuks," sõitles Melissa, püüdes pahast muljet jätta, kuid ei suutnud siiski varjata heameelt, mis teda meest nähes valdas.

„Vabandust." Gloucestershire'i kriminaalpolitsei inspektori Kenneth Harrise priske näo jooned moodustasid Cotswoldi kontuurkaardi, kui mees talle naeratas. „Võta seda kui karistust peavalu eest, mida sa oled mulle viimastel päevadel põhjustanud. Millega sa tegelenud oled, Mel? Ma olen sinu pärast mures olnud."

„Tööd tegin. Ma ju ütlesin sulle, et pean raamatu ära lõpetama."

„Sa oleks võinud telefoni vastu võtta. Ma olen helistanud ja helistanud …"

„Ma tõmbasin selle seinast välja. Mu mõttelõng katkeb iga kord, kui see heliseb."

„See pole õiglane. Sa oleks võinud lasta automaatvastajal tööle hakata."

„See häiriks mind ikkagi. Ja see oli vaid paariks päevaks, viimaste paranduste tegemise ajaks."

„Noh, vähemalt leidsin su jälle üles. Oled sa lõunat söönud?"

„Veel mitte. Pidin just koju sõitma hakkama."

„Siis lähme ja vaatame midagi hamba alla. Oota siin, ma ütlen Watersile, et ta mulle tunni aja pärast järele tuleks." Mürakas uurija kiirustas rääkima seersandiga, kes teda mootorit käimas hoides ootas. Paari minuti pärast naastes võttis ta Melissal kindlalt käe alt kinni, nagu kartes, et naine võib plehku pista.

„Ma tunnen, nagu oleks mind arreteeritud," protesteeris Melissa, püüdes mitte välja näidata, kui väga talle mehe käe surve meeldis.

„Oledki," kinnitas mees. „Kohe otsin käerauad välja." Melissa jäi seisma ja puhkes selle tahtmatu *double entendre*'i[1] peale naerma. „Naine, mis sündsusetuid radu sinu mõtted käivad," ütles Ken. „Mul tekib tahtmine sind koju sõidutada ja söömata voodisse viia."

Melissa teeskles ahastust. „Palun ei, ma olen nälga suremas," anus ta.

„Hea küll. Sulle on armu antud. Kas pitsa sobib?"

„Suurepäraselt."

Kellaaeg oli varane ja pitsakoht peaaegu tühi. Nad leidsid nurgalaua ja Harris andis tellimuse. Oodates kummardus ta ettepoole ja kattis Melissa käe oma suure punetava kämblaga. „Tead, Mel, ma olin su pärast mures," ütles ta siiralt. „Tegelikult ma lausa helistasin Irisele, et kontrollida, kas kõik on korras."

„Tõesti? Tema seda küll ei maininud."

„Ma palusin tal seda mitte teha. Ma tean, kuidas sa perutama hakkad."

„Ma ei hakka perutama," hüüatas Melissa nördinult ja itsitas siis mehe pilku nähes. „No hea küll, vahel juhtub, aga ainult siis, kui ma olen pinge all."

„Ma hakkasin pärast Leonora Jewelliga juhtunut muretsema," selgitas mees. „Ta elas samasuguses eraldatud kohas nagu teie Irisega."

„Jah, ma tean." See mõte mõjus mõlemale kainestavalt. „Kas teil on mõni kahtlusalune silmapiiril?"

Mees ajas huuled torru ja raputas pead. „See ei ole lihtne lugu. Vanadaam hoidis väga omaette: elas üksi, külalisi tal naljalt ei näinud, lähedasi sugulasi ega sõpru polnud, välja arvatud ristipoeg, kes elab Cardiffis ja käis vahel harva külas. Me ei tea täpselt isegi seda, mis on varastatud, välja arvatud reisikell, transistorraadio ja käekotis olnud sularaha. Koduabiline astus läbi paar korda nädalas – tema surnukeha leidiski –, kuid tema pole osanud meile suurt midagi öelda."

---

[1] *Double entendre* – pr k kahemõttelisus. *Tlk*

„Kas neil tekkis kähmlus ka?“

„Me arvame, et tekkis. Naise surma põhjustas koljumõra, mille ta sai ilmselt kukkudes ja pead vastu kivist kaminapiiret ära lüües, kuid me ei tea täpselt, mis juhtus ja miks ta kukkus. Ehk sai ta südameinfarkti, patoloog uurib asja.“

„Ja tunnistajaid loomulikult polnud?“

„Meie pole siiani ühtki leidnud. Majake asub kõrvalises kohas, tee pealt seda näha pole. Oleme palunud umbes sel ajal sealkandis viibinuil endast teada anda, kuid hetke seisuga pole me midagi kasulikku teada saanud.“

„Kas Seksikägistaja kohta on midagi uut?“

„Me püüame pilti kokku saada, aga ka selles osas napib tõendeid. Tabasime kirjeldusele vastava kahtlusaluse – kuigi ega temast ju suurt midagi teada ei ole –, kuid pidime ta tõendite vähesuse tõttu vabastama. Me saame selle mehe viimaks kätte, kuid sellega võib aega minna ja seni ei julge Stowbridge'i naised õhtuti väljas käia.“

Mees katkestas jutu, sest nende lauale lähenes nooruke kelner. Nad sõid mõnda aega vaikides. Siis ütles Harris häält tasandades: „Mind häirib Leonora Jewelli surma juures üks asi.“

„Mis nimelt?“

Mees mälus enne vastamist mõtlikult pitsasuutäit. „Asjaolusid arvestades võib see olla lihtsalt järjekordne sissetung, mille taga on mõned töötud kaagid. Me puutume iga nädal selliste juhtumitega kokku: nad võtavad sihikule mingi piirkonna, käivad kiiresti mitu maja ridamisi läbi ja liiguvad siis edasi. Minu meelest on selle loo puhul veider see, et Alam-Southcote'ist pole mitu kuud sarnaste juhtumite kohta teateid tulnud. Miks tema valiti? Ta ju võis küll oma raamatutega terve varanduse teenida, kuid elas väga tagasihoidlikult ja minu teada polnud majas suurt midagi, mis pisivarga silmis väärtuslik võinuks olla. Polnud telekat, video- ega CD-makki – need tüübid jahivad ennekõike selliseid asju.“

„Aga see, et maja asub üksildases kohas ja arvatavasti on sinna lihtne sisse murda?“

„Jah, aga teised majad külas on samasugused ja neist saaks palju rikkalikuma saagi. Paljud inimesed on päev otsa ära ja turvalisusega on kehvasti – seal pole isegi naabrivalvet.“

Nad lõpetasid söömise. Harris vaatas kella.

„Vabandust, ma pean nüüd minema. Töö kutsub ja needsinatsed teised sõnad.“ Ta maksis arve ja nad jalutasid koos Melissa auto juurde. Mees võttis autovõtme, keeras ukse lukust lahti ja avas selle naise jaoks. „Täna õhtul?“ küsis ta Melissale silma vaadates.

„Tule õhtust sööma, seitsme paiku.“

„Sobib.“

„Ma mõtlesin sulle helistada küll,“ ütles Melissa vabandavalt.

„Hea küll, sulle on andeks antud.“

Mehe näoilme reetis, et ta oleks tahtnud naist suudelda, kuid Melissa teadis, et ta ei tee seda. Mitte praegu, mitte siin, avalikus kohas. Ken oli teatud mõttes väga privaatsust armastav inimene. Ja neil oli ju ees terve õhtu, mida oodata.

KOLMAS PEATÜKK

Järgmisel hommikul helistas Melissale Joe Martin.

„Tänan käsikirja eest," ütles ta. „Ma ootan juba selle lugemist."

„Rõõm kuulda, et see kenasti kohale jõudis. Mul on nii hea meel, et sellega ühele poole sai. Ma ei kavatse selle aasta lõpuni enam ainsatki rida kirjutada."

„Ee … sel teemal peame me tegelikult veel rääkima."

„Joe, mul on tunne, et sa kavatsed mulle midagi ebameeldivat kaela määrida."

„Ei midagi väga hullu … Kinnitan, et see ei tohiks kaua aega võtta," kiirustas mees ütlema. „Lihtsalt et meil siin üks toimetaja sunnib mind takka ja kui mul õnnestuks teha nii, nagu ta soovib … kiiresti …"

„Lõpeta jahvatamine ja asu asja juurde," nähvas Melissa kärsitult. „Aga enne seda," lisas ta, „ütlen kohe ära, et mingeid autogrammide jagamisi enne pühi ei tule ja lapsukeste jõulujutukonkursse ma hindama ei hakka."

„Ei midagi sellist."

„Milles siis asi?"

„Asi on Leonora Jewellis." Järgnes lühike vaikus; Melissa tajus, et mees püüdis sobivat lähenemist leida. Või püüdis ta naises uudishimu tekitada? Melissa ootas.

„Sa ju tead, et ta mõrvati?" küsis Joe viimaks.

„Kes ütles, et see oli mõrv?"

„No siis tapeti, mis seal vahet on?"

„Minu teada umbes kakskümmend aastat. Ja uurimine ei ole veel midagi tuvastanud, niisiis …"

„Ärme hakkame selliste üksikasjade kallal närima. Asi on igal juhul nii, et ta on maistest vaevadest prii. Ja temast jäi maha lõpetamata käsikiri, mille tähtaeg on paari kuu pärast."

„Saan ma õigesti aru, et sa tahad mind panna Leonora Jewelli saagat valmis kirjutama?" hüüatas Melissa. No tõesti, mõtles ta, selle mehe julgus ei tunne ikka mingeid piire.

„See erineb tema tavalisest stiilist, on pigem põnevikulaadne raamat, niisiis üsna sinu teema. Ja minu teada on puudu vaid kolm viimast peatükki. Mul on nende kohta süžeepunktid olemas. Selle lõpetamine ei tohiks palju aega võtta, eriti sinusugusel professionaalil." Mehe hääl muutus järjest õlisemaks.

„Lõpeta see lipitsemine. Sa ütled, et *sinu teada* on puudu vaid kolm viimast peatükki. Kas seda ütles ta sulle ise?"

„Ma rääkisin temaga paar päeva enne ta mõr… enne ta surma. Ta oli kindel, et saab loo üsna pea valmis."

„No ma ei tea. See mõte ei meeldi mulle eriti. Ma ootasin väga puhkust."

„*Palun.*" Mees katsetas nüüd meelitamistaktikat. „Meile lubati üsna kopsakat summat avansist ja teatud protsenti autoritasudest."

„Sa tahad niisiis öelda, et oled juba üksikasju arutanud? Oleksid võinud enne minuga rääkida."

„Minu poole pöördus Leonora kirjastaja. See on tema sajas raamat ja nad kavandasid suurt kampaaniat, üleriigilise meediakajastusega ja kõigi muude lisadega. Kui käsikiri õigeks ajaks valmis ei saa, hävivad nad korralikult."

„Ja sina olid lihtsalt nõus?"

„Ma olin üsna kindel, et võin sinu peale loota."

„Ma ei usu oma kõrvu. Ja sulle ei tulnud kordagi pähe, et ma võin hommepäev Kariibidele sõita?"

„Issand jumal, ega sa seda tõsiselt mõtle?“ Mees paistis olevat nii kohkunud, et Melissa oleks peaaegu kõvasti naerma puhkenud. „Ära vea mind alt, Mel,“ anus ta. „Siin on suured rahad mängus … Leonora müüginumbrid on astronoomilised – ja nüüd lendavad need veel lausa lakke.“

„Ja sina ei taha oma komisjonitasust ilma jääda.“ Joe tohutu huvi kasuminumbrite vastu oli Melissa pideva sarkasmi objekt. „Hea küll, ma mõtlen selle peale.“

„Tubli tüdruk. Muide, mul on homseks kokku lepitud kohtumine Leonora testamenditäitjaga. Tema advokaadiga ma juba rääkisin ja tema ei näe mingit põhjust, miks me ei võiks majja minna ja sealt käsikirja ära tuua …“

„Pea hoogu,“ katkestas teda Melissa. „Kas sa ütlesid, et *meie* läheme majja?“

„Jah, otse loomulikult tahan ma, et sa näeksid, kus ta töötas, tunnetaksid atmosfääri ja muud. Ja mõistagi tuleb sul kontrollida, milliseid täiendavaid materjale sa vajad, ja nii edasi.“

Üleminek tingivalt kõneviisilt kindlale ei jäänud Melissale märkamata. „Sa võtad ikka pagana paljusid asju enesestmõistetavalt, Joe Martin.“

„Aga sa teed seda?“

„Ma ütlesin sulle, ma ei …“

„Ma kohtun testamenditäitjaga advokaadibüroos homme kell kümme. Olen kindel, et saan uue aja kokku leppida, kui see sulle ei sobi, ja vahepeal saadan sulle faksiga „Tapva päranduse“ süžeepunktid. Büroo asub Cheltenhamis Imperial Square'il.“

Melissa pani aadressi mehaaniliselt kirja. Ta oli sunnitud tunnistama, et ülesanne pakkus talle huvi, kuid ärritus jultumuse pärast, millega tema nimel oli eelneva kokkuleppeta nõusolekuid antud, ahvatles teda Joed veel pisut piinama.

„Olgu,“ ütles ta viimaks, „*kui* ma peaksin otsustama seda teha, siis tulen sinna. Aga ma *ei luba* midagi,“ lisas ta ja viskas telefonitoru hargile enne, kui mees veel midagi öelda jõudis.

Härra Semple, vana ja lugupeetud firma Rathbone & Semple vanempartner, oli keskmisest veidi lühem, sale ja sitke moega, puhtaks raseeritud lõua ja hõrenevate terashallide juustega. Ta tervitas Melissat ja Joed viisakalt, kuid asjalikult oma hämaras kabinetis. Ruum oli sisustatud mahagoni ja tumeda nahaga, sellel olid kõrged kitsad aknad ja seintel riiulid täis juriidilisi materjale. Melissale jäi mulje, et see mees tundis oma tööd ega sallinud lollust.

Joe Martin oli Melissa saabudes juba kohal ning temaga koos ootas pikka kasvu, kõhn, veretu jume ja aukus põskedega tegelane, keda turvustari kui kadunud Leonora Jewelli ristipoega ja testamenditäitjat Jonathan Roundi. Mees sirutas oma luise käe välja pingutatult pühaliku ilmega, mis tekitas Melissas, kes oli sellisesse olukorda sattumise pärast endiselt pisut tige, kentsakat soovi meest millegagi šokeerida. Ta tundis Roundi[2] kiitsakat kogu silmitsedes kiusatust nalja visata ja ta nime sobimatust mainida, kuid jättis selle tegemata, halastades Joele, kes tema suunas närvilisi pilke läkitas nagu lapsevanem, kes kardab, et ta võsuke mingi kohutava prohmakaga maha saab.

„Härra Semple tuleb koos meiega preili Jewelli majja,“ kuulutas härra Round ilma erilise vaimustuseta. „Ma tulin Cardiffist rongiga, niisiis pakkus ta oma teenuseid autojuhina.“

„Paistab, et me tekitame teile palju sekeldusi, härra Round,“ ütles Joe Melissa meelest võrdlemisi moosiselt.

„Sugugi mitte. Nagu te kahtlemata mõistate, olen oma ristiema testamenditäitjana seni, kuni pärandiküsimused on lahendatud, vastutav tema varade võõrandamise eest vastavalt ta soovidele. Kuni selle hetkeni kannan isiklikku vastutust nende turvalisuse tagamise eest,“ selgitas mees.

---

[2] *Round* – ingl k ümar. *Tlk*

„Pole vaja muretseda, me ei kavatse lusikaid pihta panna," ütles Melissa enne, kui sõnasabast kinni sai. „On ju, Joe?"

Joe tegi grimassi, härra Roundi näole ilmus vaevatud ilme ja härra Semple'i suunurgad võpatasid. Melissa polnud küll päris kindel, kuid talle tundus, et ta märkas mehe sinistes silmades põgusat lustakat välgatust. See kadus imekiiresti – mees tegeles ju nendega ikkagi ametialastes küsimustes –, kuid naine tajus, et advokaadi tunded oma kliendi osas ei erinenud kuigivõrd tema omadest.

„Ma pole arvanudki, et teil midagi sellist kavas oleks," teatas härra Round puiselt. „Ma üksnes selgitan oma rolli. Minu ristiema pärandas käsikirjad Uus-Inglismaa ülikooli inglise keele õppetoolile."

„Aga kuni testamendi kinnitamiseni," sekkus härra Semple, „jäävad nad sinna, kuhu ta need enne surma toimetada laskis, nimelt minu firma seifi. Ta andis testamendis selles küsimuses väga selged korraldused. Asja formaalse poolega mõistagi tegeletakse juba, kuid toimingute lõpuleviimiseks kulub mõni nädal."

„Ma olen kindel, härra Semple, et te annate asjade kiirendamiseks endast parima," sõnas härra Round.

„Otse loomulikult, härra Round," kinnitas härra Semple.

Oli selge, et meeste vahel valitses varjatud vimm. Melissa otsustas enne selle lahvatamist ohjad enda kätte haarata.

„No nii, härra Semple," ütles ta asjalikult. „Kas meil on vaja enne preili Jewelli majja minekut veel mingeid juriidilisi küsimusi arutada? Ma saan aru, et härra Martin on meie huvidest … ee … teada andnud?"

„Oo jaa, me arutasime enne teie saabumist kirjastaja ettepanekut põhjalikult ja härra Round on valmis teile preili Jewelli poolelioolevale tööle mõistliku juurdepääsu andma." Semple läkitas Roundi suunas kiirpilgu, mispeale viimane väärikalt noogutas. „Tuleb tunnistada," jätkas mees, „et olen teie raamatute austaja, proua Craig, ja ma ei kujuta ette paremat kandidaati selle kurva ülesande täitmiseks."

„Tänan, see on teist väga kena," ütles Melissa siiralt. „Ma saan aru, et preili Jewelli materjalid on kõik majas?"

„Nii see on. Tegelikult andis politsei loa majja sisenemiseks vaid kaks päeva tagasi …"

„Ma andsin koristajale silmapilk käsu sinna koristama minna," sekkus härra Round, ofsekui oleks ta otsustanud mitte lasta oma autoriteeti õõnestada. „Politsei korraldas seal kohutava segaduse."

„Kas hakkame siis minema?" tahtis Melissa teada.

„Otse loomulikult," nõustus härra Semple. „Üks pisiasi veel, enne kui läheme, proua Craig. Kas te saaksite ühele mu töötajale natuke heameelt valmistada?"

„Ikka."

„Ta on teie austaja ja oli väga elevil, kui kuulis, et te siia tulete. Tal on päris palju teie raamatuid, kas oleksite nõus neisse autogrammi andma?"

„Suurima rõõmuga."

„Tänan teid." Mees vajutas laual nuppu ja kui naisehääl vastas, ütles: „Ütle Carole'ile, et ta võib nüüd sisse tulla."

Hetk hiljem kostis tasane koputus ja sisse astus mitut loetud välimusega paberköites raamatut käes hoidev õbluke heledapäine naine, kelle ümmarguste raamidega prillide tagant vaatasid vastu tõsised silmad. Ta punastas kohmetusest ja pomises ujedalt: „Tere päevast proua Craig," kui härra Semple teda tutvustas. Ta vaatas säravate silmadega, kuidas Melissa igasse raamatusse pühenduse kirjutas ja autogrammi lisas.

„Suur tänu teile, see on teist tõepoolest väga kena," ütles ta ja väljus kabinetist, selg ees, nagu viibinuks ta kuninganna juures audientsil.

„Te valmistasite talle suurt heameelt," ütles härra Semple. „Ta on lisaks näinud ka kõiki teie raamatute põhjal tehtud teleseriaale."

„Ilmselt on ta Gareth Huntingdonist sisse võetud," muheles Melissa. „Näitleja, kes mängib Nathan Latimeri, mu uurijat," selgitas ta mehe arusaamatut ilmet nähes.

„Ah jaa, muidugi. Noh, hakkame siis minema.“ Ta tõusis, pani kaabu pähe ja mantli selga ning astus kõige ees oma kabinetist välja. „Ma lähen ja toon auto.“

“Minu oma on veidi eemale pargitud. Ma sõidan teie kannul,“ ütles Melissa.

„Väga tore, härrased, kohtume väljas.“ Mees kadus mööda koridori ja jättis teised välisukse suunas kulgema.

Härra Round jäi ülejäänud seltskonnast veidi maha, et vastuvõtusekretäriga rääkida, ja Joe kasutas võimalust, et Melissale kõrva sosistada: „Lõpeta tema ärritamine, või ta muudab meelt ega luba sul Leonora käsikirjaga töötada.“

„Ärritamine?“ Melissa manas näole süütu ilme. „Ma tegin vaid natuke nalja …“

„Kas sa siis ei näe, et sel mehel puudub huumorimeel?“

„Sul on õigus. Ta on ennast täis tolmuahv.“

„Tühja sest. Tal on piisavalt võimu, et keelata meile juurdepääs Leonora paberitele, kui tal peaks selline tuju tulema.“

„Ja sina kaotaksid sellega tublisti raha.“

„Asi pole üksnes rahas.“

„Tõsi ka?“

„Asi on fännidele pettumuse valmistamises.“

„Muidugi, selge see.“

„Tss, sealt ta tuleb. Palun, Mel!“

Naine otsustas ta ahastavat ilmet nähes alistuda. „Hea küll. Ma luban end korralikult üleval pidada.“

NELJAS PEATÜKK

Quarry Cottage asus Stowbridge'i maanteelt allamäge lookleva kitsa teekese lõpus, umbes kilomeetri kaugusel Alam-Southcote'i külast. Tee kulges mõnda aega sirgelt ja tegi siis tagasipöörde, et kaduda kõrge kalda varju, mis peitis möödujate, isegi ratsutajate pilgu eest väikest majakest oru põhjas. Küla ise oli samuti tilluke ja kükitas mäetipus nagu laste pildiraamatu illustratsioon, sealne imepisike kirik oli krahvkonnas üks väiksemaid.

Majake oli välimuselt kehvake, peaaegu hüljatud: ukse- ja aknapaledelt koorus värvi, tarast olid lipid väljas ja katusekivid katki. Kolme mehe seltsis mööda sammaldunud rada välisukse poole kõndides mõtles Melissa, kui vähe oli oma üheksakümne üheksa romaani eest väidetavalt tohutuid summasid teeninud Leonora kulutanud oma maja peale. Seda ümbritsev aed seevastu oli täiuslikus korras, seda luues ja selle eest hoolitsedes oli tegutsetud läbimõeldult ja armastusega. Igihaljad põõsad pakkusid kaunist tausta pehmetes pastelltoonides varasele taliõiele, jasmiinile ja lodjapuule; mõlemal pool teerada kasvasid erkpunased, valged ja ametüstlillad eerikad. Majaesise muruplatsi keskel seisis pjedestaalile seatud kivist linnuvann ja puu otsas rippus poolik kookospähkel, millesisu õginud kaks ablast sinitihast külaliste saabudes minema lendasid.

„See on täiuslik, nagu mõnest aiaajakirjast!“ hüüatas Melissa.

„Piltilus,“ nõustus härra Semple. „Kui suuremate puude kärpimine välja arvata, tegi ta kõike ise.“

Majas sees oli külmem kui väljas ja kõik lehkas desoaine järele. Melissa mõtles endamisi, et see oli nagu surnukuuri sisenemine; ta jäi instinktiivselt tahapoole ja lasi teistel ees minna. Härra Round ütles asjalikult: „Siitkaudu, palun," ja juhatas nad piki kitsast koridori edasi, avas ühe ukse ja laskis nad tammepuust taladega madala laega tuppa, mille kummaski seinas oli aken.

„Preili Jewell kasutas seda ruumi nii kabineti kui elutoana," teatas mees. „Ta töötas seal." Ta osutas alkoovi suunas, kust avanes vaade tagaaeda. Alkoovis seisid lihtne puust kirjutuslaud, mõned riiulid ja väsinud välimusega metallist arhiivikapp. „Kõik ta raamatud ja paberid on täpselt sellises seisus, nagu need temast jäid. Siin on kapi võti, sealt leiate tema viimase romaani käsikirja."

„Ilmselt tahad sa natuke materjalidega tutvuda, Melissa," ütles Joe. „Äkki me," ta heitis pilgu oma kaaslastele, „laseme sul seda rahus teha? Ma märkasin külas kõrtsi, me võiksime seal midagi juua ja uurida, kas nad pakuvad meile pärast ka lõunat."

„Hea mõte," arvas härra Semple.

„Minge teie muidugi," ütles härra Round. „Ma jään siia, juhuks kui proua Craigil peaks mingeid küsimusi olema." Ta võttis vastust ootamata tugitoolis istet ja läitis sigareti.

Melissa põrnitses teda. Ta märkas silmanurgast etteheitvat ilmet Joe näol, kuid ei teinud sellest väljagi. „Ma saan aru, härra Round, et te olete preili Jewelli töödega kursis?" küsis ta jäiselt.

„Sugugi mitte," vastas mees. „Ma ei loe kuigi sageli romaane." Ta hääl oli haavunud, nagu oleks keegi teda pornograafiahuvis süüdistanud. „Ma olen siin üksnes tema testamenditäitja ülesannetes."

„Ja mina olen siin kirjaniku ülesannetes, kel on palutud ta romaan lõpuni kirjutada," andis Melissa teada, „ja ma ei suuda töötades keskenduda, kui keegi viibib samas ruumis. Kui ma selle töö vastu võtan, siis olen sunnitud paluma, et mind natukeseks omapead jäetaks. Teil pole vaja muretseda, plagiarism ei ole minu teema."

Härra Round näis jahmuvat, härra Semple'it tabas köhahoog ja Joe, kelle ilme iga sekundiga ahastavamaks muutus, ütles närviliselt: „Härra Round, ma võin teile kinnitada, et proua Craigi äärmises asjuses pole põhjust kahelda."

„Tuhat tänu, mul pole kellegi eestkostet tarvis," teatas Melissa jahedalt. „Aga kui härra Round peaks soovima käendajat, siis võib ta ühendust võtta krahvkonna kriminaalpolitsei uurija inspektor Kenneth Harrisega." Teda ei huvitanud põrmugi, et ta võib asja tuhi keerata. Tegelikult ei tahtnud ta nagunii seda tööd.

Härra Round paistis end üha ebamugavamalt tundvat ja korraga taipas Melissa, et mees oli ilmselt palju noorem, kui ta oli alguses oletanud. Ta oli arvanud, et too läheneb neljakümnele, nüüd aga taipas ta, et mehe enesestmõistetavalt üleolev hoiak oli ta eksiteele viinud. See võis olla fassaad, katse varjata oma kogenematust, säilitada enesehinnangut endast aastaid vanema oma alal eduka mehe juuresolekul. Melissa rünnaku tulemusel oli suur osa ta enesekindlusest haihtunud, ta näis tundvat ebamugavust ja isegi kohkumust. Naisel hakkas temast pisut kahjugi.

Mees venitas oma vilaja kogu püsti. „Ma kinnitan teile, et ma ei mõelnud ... ma ei tahtnud ... vabandust, kui mu sõnadest võis välja lugeda ..." kogeles ta. „Otse loomulikult, proua Craig, kui soovite, et lahkuksime ..." Ta hääl katkes, ning olles demonstratiivselt tuhatoosi otsinud, poetas ta viimaks tuha endale pihku.

Melissa premeeris ta alistumist heatahtliku naeratusega. „Äkki jätate võtme siia, siis ei pea te siia tagasi sõitmise ja maja lukku panemisega vaeva nägema?" nurrus ta.

Mees võttis taltsalt taskust väikese nahkkotikese ja ulatas selle Melissale. Viimane nägi, kuidas härra Semple härra Roundi selja taga muigas, ja Joe paistis naise käitumisest, mida ta ilmselgelt kohutavaks pidas, nii endast väljas olevat, et Melissal oli raskusi naeru pidamisega. Kolm meest liikusid ukse poole, tema omakorda lubas nendega Künnimehe Vapis lõuna ajal kohtuda, ning nad lahkusid, jättes ta ajutiselt olukorra peremeheks.

Ta ei asunud kohe tööle, vaid vaatas mõned minutid majakeses ringi. Ehkki kõik oli puhas ja korras, ei viidanud sarnaselt maja välimusega siingi miski omaniku jõukusele. Rasked sametkardinad olid luitunud, mööbel mugav, kuid kulunud. Ruumi keskpunktiks oli Cotswoldi kivist korstnajalga kamin, millesuguseid leidus selles kandis sadades majades ja mida sageli kujutati – ümbritsetuna hobuste rakmekaunistustest ja vaskpottidest, jahikoerad halutule ees põõnamas – maaelu ülistavates klantsajakirjades. Selles lihtsas elamises oli nipsasju vähe ja ükski neist ei paistnud eriti väärtuslik olevat; kaminatulest polnud jälgegi, selle asemel seisis külmas, vähemalt viie sentimeetri paksustest kiviplaatidest ehitatud koldes kaasaskantav gaasisoojendi. Melissa sisikond tõmbus vaibaservas plekki nähes krampi. Kas selles kohas oligi Leonora Jewell põrandale kukkudes koljumurru saanud? Oli ta rumalast peast sissetungijaga rüselema hakanud või siis temaga silmitsi sattumisega kaasnenud šoki tõttu infarkti saanud? Kas oli võimalik, et kukkumine polnud sissemurdmisega seotud ja selle põhjuseks oli üksnes ootamatu tasakaalukaotus? Ja mida oli sissetungija täpsemalt otsinud? Selle kodu järgi otsustades ei olnud Leonoral materiaalset vara eriti palju kogunenud. Melissa tabas end mõtlemas küsimusele, mille oli esitanud Ken Harris: miks oli varas just tema välja valinud?

Ta läks koridori ja otsis üles köögi. Tagauks oli lukus, kuid ta leidis kimbust kiiresti sobiva võtme, keeras selle lahti ja astus välja. Tagaaed oli nagu majaesinegi tõeline oaas, täis talviseid õitsejaid ja säravpunastest marjadest pakatavaid astelpõõsaid. Oli lihtne ette kujutada, kuidas eakas kirjanik alkoovis istudes tööd tegi ja aegajalt pilgu tõstis, et silmi puhata ja oma väikest eraldatud paradiisi nautida.

Melissa astus taas majja ja pani ukse uuesti lukku, märgates seejuures, et üks ukseklaas oli hiljuti välja vahetatud. Kitt oli veel pehme ja klaasija sõrmejäljed selgelt näha. Nii siis oligi sissetungija

majja pääsenud. Võti oli ilmselt seespool ees ja selleni küündimine ja keeramine lihtne.

Ka köök ei paistnud erilise luksusega silma, kui välja arvata pesumasin, mikrolaineahi ja väike sügavkülmik – olulised asjad kõigi jaoks, kes nii üksildases kohas elasid ja halva ilmaga päevadeks muust maailmast äralõigatuks võisid osutuda. Ühes kapis olid mõned põhitoiduained, natuke lauanõusid ja paar kastrulit – Leonora polnud toidu valmistamisele eriti aega kulutanud. Melissa heitis pilgu ka sügavkülmikusse ja leidis sealt virna valmistoite. Ta kujutas hetkeks elavalt ette surnud naise elustiili: tema ärkvelolekuaeg möödus kirjutuslaua taga, kus ta oma menusaagasid kirjutas, ja aias, mille eest ta nii hella hoolt kandis.

Aeg möödus kiiresti. Melissa pöördus tagasi kõledasse elutuppa, leidis toosi tikke ja läitis gaasitule. Ta keeras arhiivikapi lukust lahti. Selle esimeses sahtlis oli mitu kiirköitjat, mis sisaldasid ilmselt kirjavahetust, kõik kenasti märgistatud. Teises sahtlis oli kaks suurt ja kogukat kausta sildiga „Tappev pärandus". Ta tõstis need päevinähtud mehaanilist kirjutusmasinat kõrvale lükates lauale ja asus lugema.

Süžeeliiniga, mille Joe talle faksis, oli ta juba tuttav. See oli gooti stiilis müsteerium, mille teemaks olid kadunud pärijanna, paar küsitava ehtsusega vana meistri tööd, hindamatu varastatud maal ja mitu seletamatut surmajuhtumit; tegevus toimus Victoria ajal – see kõik meenutas mõne Wilkie Collinsi romaani ahvimist. Ta libistas kiiruga pilgu üle paari esimese peatüki, võrdles neid süžeepunktidega ja avastas, et kõik vastas talle saadetud infole, kui mõned ebaolulised üksikasjad välja arvatud. Leonora Jewell oli olnud väga põhjalik kirjutaja. Stiil oli värvikas, kuid konkreetne, ja Melissa otsustas, et selle matkimine ei osutu eriti keeruliseks. Õhustiku tabamine eeldas teatavat taustalugemist, kuid ka see polnud raske, kuna autor oli koostanud lühikese nimekirja kasutatud kirjandusest ja raamatudki olid ta käeulatuses riiulil reas. Ta eeldas, et kolm kirjutamata

peatükki tegi kokku umbes viisteist kuni kakskümmend tuhat sõna. Selle tööga arvas ta end kahe kuuga valmis saavat. Ken Harrist see muidugi ei rõõmusta.

Kell oli üks ja ta tundis, et kõht hakkab tühjaks minema. Melissa keeras arhiivikapi taas lukku ja ladus vajaliku kirjanduse koos käsikirja sisaldavate kaustadega köögist leitud kotti. Siis keeras ta gaasi kinni ja väljus välisust enda selja taga lukustades.

Auto juurde naastes märkas ta midagi, mis oli tal enne kahe silma vahele jäänud: madal ringikujuline puust kattega kivist ehitis, küllap vana kaev. Selles polnud midagi ebaharilikku: Ülem-Benburys oli paljude majade aedades kaev, enamasti kasutamata ja ohutuse huvides metallvõrega kaetud.

Melissa ei saanud isegi aru, mis ajendas teda pärast koti auto tagumisele istmele panemist tagasi tulema, vana kaant kergitama ja kaevu piiluma. Kaev oli ilmselt kuivaks jäänud, kuna seda oli kivide ja kruusaga täidetud, pinnas oli kaevusuust vaid poole meetri kaugusel.

Ülemiste kivide peal vedeles lühike nurkrauajupp. Ta sirutas pikemalt mõtlemata käe ja võttis selle pihku. Selle ühte otsa kattis kuivanud pruunikas mass, mille küljes oli tuust valgeid juukseid.

VIIES PEATÜKK

Künnimehe Vapi fuajeebaar oli soe, rahvast täis ja aastaajale omaselt hubane. Melissa otsis pendelukse vahel seistes pilguga oma kolme kaaslast, mõtted endiselt jubeda avastuse juures. Tal polnud kahtlustki, et oli vaid mõne minuti eest käes hoidnud Leonora Jewelli tapnud relva.

Ta oli Quarry Cottage'i ja kõrtsi vahelist lühikest teelõiku läbides püüdnud välja mõelda, kuidas toimida. Naise instinktid käskisid tal leida lähim telefon ja Ken Harrisega ühendust võtta, rääkida talle, et ta oli komistanud asitõendi või siis vähemalt olulise vihje otsa, mis andis tunnistust, et Keni kahtlused sissemurdmise osas olid põhjendatud. Kes hakkaks kaitsetut vana naist meelega pikali lööma niipsasjade pärast, mis pakuksid huvi pigem vanakraamimüüjale kui ebakutselisele vargale?

Ometi oli tal kõva kahtlus, et kui ta peaks ohjad enda kätte haarama ja kohe politseisse teatama, paneb ta teatud kodaniku ametialase au pihta kõva paugu. Ehk olnuks õigem teavitada Leonora advokaati ja testamenditäitjat, kes olid mõlemad käepärast võtta, ja lasta neil asjaga tegelda. Või oli tema kohus ise midagi ette võtta? Kaine mõistus ütles talle, et see ei tohiks probleem olla, kuid mingil põhjusel ei suutnud ta selgelt mõelda. Lähenedes nurgalauale, mille taga kolm meest jookide ja võileibade juures juttu ajasid, polnud ta ikka veel otsusele jõudnud.

Kõik tõusid teda nähes. Joe võttis oma jaki neljandalt toolilt ära ja hoidis tooli, kuni ta oli istet võtnud. „Kuidas läks?" uuris ta innukalt.

„Väga huvitavalt," vastas ta hillitsetult. Ta pöördus härra Roundi poole. „Käsikiri oli kahes kaustas ja ma võtsin need koos mõne raamatuga kaasa, et kodus tööd jätkata. Ma loodan, et teil pole selle vastu midagi?"

Ta peaaegu ootas vastuseisu, kuid mees ütles vaikselt: „Muidugi mitte. Mul pole tegelikult aimugi, kuidas kirjanikud töötavad, aga härra Martin selgitas mulle, kui professionaalne te olete."

„Ärge pöörake Joele liigselt tähelepanu," soovitas Melissa naljatamisi, osalt soovist oma allasurutud ärevust varjata.

Härra Semple köhatas ja ütles: „Ma teen ametliku asjaajamise huvides ettepaneku, et proua Craig allkirjastaks dokumendi, milles on loetletud majast võetud esemed."

„Kas see sobib?" küsis härra Round.

„Otse loomulikult, pole muret," kinnitas naine. Ta aimas elutargalt mõtteid, mis liikusid härra Semple'i pisut üleoleva naeratuse taga. „Ma veel õpetan sellele ennast täis kutsikale, kuidas asju aetakse," paistis see ütlevat.

Joe seisis endiselt. „Mida sulle?" küsis ta Melissa käest.

„Ma oleksin valmis tassi kohvi eest tapma. Mul on natuke külm." Melissa taipas, et väriseb, ehkki ruumis valitses soojus.

„Kas te gaasikaminat põlema ei pannudki?" küsis härra Round. „Vabandust, oleksin pidanud seda ise tegema."

„Pole midagi." Melissa polnud veel valmis rääkima oma avastusest või selgitama, et ehkki Leonora elutuba läks kiiresti soojaks, oli tal raske lahti saada kõhedusest, mis oli teda vallanud vereplekilist relva käes hoides. Ta vajas aega enda kogumiseks.

Härra Roundi innukad katsed lepitust leida olid üpriski liigutavad ja ta pingutas, et mehe muutunud suhtumisele samaga vastata. „Siin on võtmed – ja mul *oli* meelsus välisuks kinni panna," ütles ta ning mees vastas sellele kohmetu naeratusega. Melissa mõtles endamisi, et naeratades nägi ta palju meeldivam välja.

Joe passis endiselt ta kõrval. „Kas sa tahaksid midagi süüa ka?" tahtis ta teada.

„Oi, ee, võileivast piisab."

„Singiga, juustuga, munaga?"

„Vahet pole, võtan seda, mida neil on." Toit ei olnud hetkel eriti meelitav. Joe heitis talle enne leti juurde tellima minekut uuriva pilgu. Ta teab, et mul on midagi hinge peal, mõtles Melissa. Joe hakkab kindlasti küsimusi esitama, sai naine aru, ja tundis, et tahaks nähtust kõigepealt talle niimoodi rääkida, et teised kuulamas ja nägemas poleks. Ta hakkas tõusma, lootuses, et saab Joega nelja silma all paar sõna vahetada, tuues ettekäändeks tualetti mineku, kuid mees oli juba baariletti ümbritsevasse rahvamassi kadunud. Seal polnud privaatsust loota. Niisiis jäi ta istuma ja rääkis teistega tühjast-tähjast, kuni Joe ta kohvi ja võileivaga tagasi jõudis. Ta jõi poole kuumast ja ergutavast joogist ära, võttis siis suutäie võileiba ja oleks peaaegu oksendama hakanud.

„Miski on su rööpast välja löönud. Milles asi?" nõudis Joe.

„Vabandust. Ma ei suuda süüa." Ta lükkas taldriku eemale. Tema vaimusilma ees püsis endiselt pilt surmava vigastusega Leonora Jewellist, kes verisena omaenese kamina ees lamas; nägemus jõhkra ja argpüksliku rünnaku ohvriks langenud naisest oli liiga elav ja võttis temalt igasuguse söögiisu. Kolm meest silmitsesid teda murelikult. „Ma leidsin midagi, mis paneb mind arvama, et Leonora surm ei olnud õnnetus," ütles ta. Ta kuulis, kuidas ta hääl värises.

Vastuseks meeste jahmunud pilkudele pani ta tassi käest ja kummardus ettepoole, laua kohale, teised tegid sama. Ta kirjeldas vaikselt, soovimata, et naaberlaudade inimesed teda kuuleksid, oma leidu.

„Selles sissemurdmises on midagi veidrat," lõpetas ta. „Ma ei tea täpselt, mis, aga … Leonora ei sobi kuidagi murdvarga huviobjektiks."

Viivuks järgnes vaikus. Härra Round näis olevat murelik, Joe üksnes põnevil. Härra Semple kaalus mõne sekundi jooksul olukorda, et siis tõsiselt öelda: „Ma ei usu hästi, et seda tegi vilunud varas. Tõenäoliselt oli sissetungija mingi noorem inimene, kes otsustas juhust kasutada, sattus paanikasse ja hakkas talle peale sattunud majaperenaist peksma."

„Teda poldud pekstud, ta oli saanud ühe hoobi pähe," selgitas Melissa. „Ma pole veel kuulnud ..." Ta jättis lause lõpetamata, teades, et ei tohiks mõista anda, kui palju ta sellest juhtumist teab. Inspektor Harris oli talle usaldanud konfidentsiaalset informatsiooni, talle ei tule kasuks, kui saadakse teada, et ta selliseid asju kõrvaliste isikutega arutab. „Ma tahtsin öelda, et politsei pole vist lahkamistulemusi veel avalikustanud," ütles ta kiirustades.

Härra Round raputas kulmu kortsutades pead. „Ma olen hetkel siiski sunnitud ütlema, et kõik viitab käest ära läinud sissemurdmisele," ütles ta rõhutatult.

„Aga midagi väärtuslikku ju ära ei viidud," tähendas Melissa. „Tegelikult *polnudki* seal midagi väärtuslikku."

„Selles ei saa me kuidagi kindlad olla," mainis härra Semple. Ta heitis kinnitust oodates pilgu härra Roundile, kes üksnes kehitas õlgu ja vastas: „Mul pole aimugi, mida ta majas hoidis. Aga ilmselt tõesti mitte." Melissa ajus hakkasid keerlema küsimused, mille esitamiseks tal õigust polnud.

„Me peame kõik politsei hooleks jätma," teatas advokaat kindlalt. „Neile tuleb avastusest silmapilk teada anda – see võib kurikaela leidmisel oluliseks osutuda. Kas ma võin eeldada, et jätate nende teavitamise minu kui preili Jewelli juriidilise esindaja hooleks?" Ta pilk riivas põgusalt härra Roundi ja Melissat ning mõlemad noogutasid nõustuvalt. „Kindlasti soovivad nad teiega hiljem rääkida, proua Craig, kuid ma selgitan neile, et te olete selleks hetkel liiga endast väljas."

Melissa naeratas talle tänulikult. „Tänan, see on teist väga kena." Mehe sõnad ei vastanud küll täielikult tõele; nüüd, mil keegi oli ohjad enda kätte haaranud, tundis ta end palju rahulikumalt, ja pealegi oli teda küsitletud enam kui korra, ka palju suuremas šokiseisundis. Kuid ometi oli mõnikord meeldiv, kui keegi temasse nii kaitsvalt suhtus. Vaata ja õpi, Joe Martin.

„Ma helistan neile kohe mobiililt." Härra Semple võttis nimetatud eseme mantlitaskust välja ja tõusis. „Siin on liiga palju lärmi ja pealegi me ju ei taha, et terve maailm sellest kuuleks. Ma helistan autost."

„Te peaksite proovima midagi süüa, proua Craig," sõnas härra Round hoolitsevalt, kui härra Semple läbi rahvarohke ruumi väljapääsu suunas läks. „Äkki sooviksite veel tassikest kohvi või hoopis brändit?"

Melissa hammustas kuulekalt võileivast veel ühe suutäie. „Tänan, brändit ma ei soovi," ütles ta, „aga kohvi võtaks veel küll."

„Ma toon." Mees sõna otseses mõttes kargas püsti ja suundus baari poole.

Joe vaatas talle muiates järele. „Paistab, et sa oled ta oma peost sööma saanud," ütles ta.

„Sa juba kartsid kindlasti, et ma rikun kõik ära?"

„Alguses küll, aga meil õnnestus sellal, kui sa majas olid, mõned asjad ära klaarida. Ma juhtisin tähelepanu sellele, millist mõju avaldab Leonora pärandile see, kui raamat ilmumata jääb, ja õnneks toetas meie jurist mind samuti."

„Muidugi, Round peab ju pärijatele aru andma. Muide," Melissa tasandas häält ja veendus, et kõnealune härrasmees on endiselt baarileti juures, „on sul aimu, kellega tegemist? Ma tahtsin seda kangesti Semple'i käest küsida, kuid see tundus kuidagi sündmatuna."

„Tohoh! Mis ajast sina end sündsusest segada lased?" küsis Joe muiates. „Aga see on huvitav küsimus. Kui vaene vana Leonora tõepoolest mõrvati ja sissemurdmine oli vaid suitsukate, nagu sa

paistad vihjavat, siis võib asi olla päranduses, mis tundub olevat kopsakas.“ Ta vangutas kulmu kortsutades pead. „Mul pole aimugi, kes ta vara pärib, kuigi oletan, et Round kui ristipoeg saab samuti midagi. Minu teada oli Leonoral sugulasi väga vähe ja ta ei suhelnud neist kellegagi. Elavana annetas ta palju heategevuseks, niisiis ehk jättis ta …“

„Kuss, nad tulevad tagasi.“ Mõlemad mehed saabusid korraga eri suundadest, härra Roundil kaasas Melissa teine tass kohvi.

„No nii, korras,“ ütles härra Semple. Ta heitis pilgu kellale. „Ma ei tahaks küll kedagi tagant kiirustada, kuid mind ootab varsti järgmine kohtumine. Proua Craig, kas te oleksite nii kena ja sõidutaksite need härrased tagasi Cheltenhami – mõistagi juhul, kui see teile jõukohane on.“

„Otse loomulikult. Mul on juba palju parem.“

„Suurepärane. Muide, ärge unustage mu kontorist läbi astuda. Mu sekretär preili Gudgeon valmistab teile allkirjastamiseks akti ette.“ Ta nööpis välja helistama mineku eel selga heidetud mantli kinni ja tõmbas kindad kätte. „Palun vabandage mind, aga ma pean nüüd kiirustama. Kui vajate minult veel soovitusi või nõuandeid, siis võtke ühendust.“ Ta lahkus kepsakal sammul ja jättis teised lõunasööki lõpetama.

Kui nad Rathbone & Semple'i büroosse tagasi jõudsid, pani preili Gudgeon, kõrgi moe ja põlgliku ilmega naine, Leonora poekoti sisu kirja sedamööda, kuidas Melissa esemeid nimetas ja härra Roundile näitas.

„Ongi valmis,“ ütles Melissa ametlikku dokumenti allkirjastades ja tagasi andes. „Ma jätan teile juhuks, kui peaks mingeid küsimusi tekkima, oma visiitkaardi.“ Ta ulatas selle naeratades sekretärile, kes samaga ei vastanud. „Ehk soovite samuti ühte, härra Round?“ lisas ta käekotist teist kaarti võttes. „Äkki soovite uurida, kuidas asjad edenevad.“

„Tänan teid.“ Mees võttis kaardi vastu, pani selle rahakotti ja tõmbas sealt enda visiitkaardi. „Siin on teile minu oma.“

Väljas tänaval ütles Melissa: „Oli meeldiv tutvuda,“ ja ulatas mehele käe.

Too võttis selle vastu ja hoidis hetke peos. „Vabandust, kui ma enne ebaviisakas tundusin. Ma pole selliste olukordadega harjunud ja Semple kohe oskab …“

„Oma üleolekut näidata?“ pakkus Melissa, kui mees lause lõpetamise eel kõhkles. Too noogutas õnnetult. „Ärge laske tal endale pähe istuda. Te olete ju ikkagi tema klient.“

„Just seda ütles mulle ka Leonora, kui ta mind oma testamendi-täitjaks määras. Ta hoiatas, et Semple võib vahel võimukas olla, ja ilmselt ma reageerisin üle.“

„Mina ei põeks selle pärast kuigivõrd.“

„Püüan seda mitte teha.“ Round kõhkles hetke enne lisamist: „Ma pole tegelikult ühtki Leonora raamatut lõpuni lugenud – omavahel öeldes on need minu meelest üsna jubedad –, aga küllap ma tundsin teda piisavalt. Kui teil on veel mingit abi vaja, siis võtke julgesti ühendust. Ehk ma …“ Mees jäi taas lause lõpetamisega hätta.

„Tänan teid. Võimalik, et kasutan teie lahket pakkumist ära. Muide, kas ma tohin teid rongijaama ära viia?“

„Ei, tänan. Mul on rongi väljumiseni mõned tunnid aega, niisiis arvan, et vaatan kunstigaleriis ringi.“ Ta tõstis hüvastijätuks käe ja kõndis minema.

„Sa teed selle siis ära?“ küsis Joe, kui nad tagasi auto juurde läksid.

„Ma annan sulle teada, kui olen käsikirja läbi lugenud,“ vastas Melissa, kes oli otsustanud, et ei lase endale pähe istuda.

„Aga sel on ju vinge süžee?“ ei jätnud mees jonni.

„Pole viga.“ Melissa poleks mingi hinna eest tunnistanud, et ta mitte üksnes ei tahtnud väga Leonora raamatut lõpuni kirjutada, vaid tal oli tagasiteel Cheltenhami pähe turgatanud uus idee ka oma raamatu jaoks. Ta oli juba mõnda aega mänginud mõttega saata

Nathan Latimer, enam kui kaheteistkümne ta raamatu tegelaseks olnud sitke detektiiv, pensionile. „Tapva päranduse" peategelasega sarnanev tegelaskuju, mõistagi nüüdisajastatud kujul, tundus igati paljutõotava asendajana.

„Ja sa arvad, et saad selle õigeks ajaks valmis?" uuris Joe.

„See ei tohiks väga raske olla, annan sulle päeva-paari pärast teada. Millal su rong väljub?"

Mees vaatas kella. „Poole tunni pärast."

„Tore, siis me ei pea kiirustama."

„Mul on kahju, et ma ei saa hilisema rongiga minna. Me oleksime võinud koos õhtust süüa."

„Pole midagi ... ehk mõni teine kord."

„Ma viin Pauli teatrisse." Joe poeg õppis Oxfordis viimasel kursusel. „Ta veedab nädalavahetuse minu juures."

„See on tore."

„On küll. Kas ma juba mainisin sulle, et Georgina abiellus uuesti ja elab nüüd Lõuna-Aafrikas?" Mees pöördus Melissale oma sügaval silmakoobastes asuvate silmadega uurivalt otsa vaatama. Naine teadis, et Joe hoolib temast rohkem, kui ta oli lubanud mehel seda väljendada, ja see kurvastas teda. Ta küll tõgas meest, kuid too läks talle vägagi korda, ehkki mitte nii, nagu mees tahtnuks.

Teel jaama ei rääkinud nad suurt midagi. Kui nad kohale jõudsid, avas mees ukse, väljus autost, pööras siis hetkeks tagasi ja suudles Melissat põsele. Temast hoovas mändide ja tviidi puhast lõhna. „Anna siis teada, eks?" ütles ta ja naine noogutas. Mees lõi ukse kinni ja kõndis minema; Melissa vaatas, kuidas ta üle jaamaesise astus ja ootesaali sisenes, lehvitamata või tagasi vaatamata. Ta sõitis aegamisi koju.

Ta pidi just õhtust sööma istuma, kui telefon helises. Helistaja oli inspektor Holloway Stowbridge'i politseijaoskonnast.

„Proua Craig, meile anti teada, et te väidete end olevat Quarry Cottage'ist olulise tõendi leidnud?"

„Täpselt nii. Tükk nurkrauda, mis oli kaevu peidetud. See näis olevat kaetud kuivanud verega ja selle külge olid kleepunud juuksed."

„Kas te oskate meile kaevu täpset asukohta kirjeldada?"

„Muidugi. See asub eesaias, sisse tulles vasakut kätt, üsna piirdeheki lähedal. Sellel on ümmargune puust kaas."

Järgnes paus ja kostsid summutatud hääled, mis näitasid, et uurija oli telefoni mikrofoni kolleegiga rääkimise ajaks käega kinni katnud. Viimaks ta küsis: „Ja see nurkraua tükk oli kaevus?"

„Jah, umbes poole meetri sügavusel, kivirusude peal. Kaev on kinni aetud."

„Te olete neis üksikasjades täiesti kindel?"

„Muidugi olen. Kahjuks võtsin selle järele mõtlemata kätte, ühest otsast leiate minu sõrmejäljed. Aga ma panin selle täpselt samasse kohta tagasi."

„Ah nii. Kas teil on kavas täna õhtul kodus olla?"

„Jah, mis siis?"

„Mulle meeldiks tulla ja teiega rääkida, kui sobib."

„Mul ei ole teile midagi enamat öelda."

„Kas kell seitse sobib teile?"

„Ma usun küll. Inspektor, kas midagi on juhtunud?"

Järgnes paus ja siis ütles mees: „Me saatsime tund aega pärast teate saamist patrullauto sündmuspaigale. Politseinikud leidsid kaevu, mida kirjeldasite, kuid selles polnud midagi."

KUUES PEATÜKK

„Miks te olete nii kindel, et see oli nurkraud?“ küsis inspektor Holloway juba mitmendat korda. „See võis olla näiteks kaigas, mida te pidasite ekslikult … te ju tunnistate, et tundsite teatavat, ee, närvipinget, kui nii võib öelda?“

Melissa surus vaevaga viha alla. „Ma ei tundnud oma avastust tehes närvipinget, nagu te seda nimetate,“ ütles ta. „Alles siis, kui nägin kuivanud verd ja juukseid ning nende tähendust taipasin, hakkasin end pisut halvasti tundma.“

„Kuni nimetatud aineid, mida te nägite, ei ole võimalik analüüsida lasta, ei saa me kindlalt väita, mis need olid,“ tähendas mees. „Ja kuna teie kirjeldatud eset pole enam kohas, kus te väitsite end olevat seda näinud …“

„Kas te püüate mõista anda, et ma mõtlesin selle kõik välja?“ katkestas Melissa teda vihaselt. Ei tulnud just tihti ette, et mõni inimene talle esimesest pilgust vastumeelt oli, kuid selle liivakarva juustega noormehe juures, kel oli kombeks silmi vidukile vedada ja kulme kergitada, nagu oleks kogu Melissa jutt kuidagi kahtlane, oli kõik temas esimesest hetkest peale vaenulikkust tekitanud.

„Muidugi mitte, proua,“ kiirustas politseinik ütlema, „kuid ma püüan mõista anda, et te võisite leitu osas eksida. Kui see polnud tegelikult metallitükk, vaid näiteks oks, siis võis pruun aine olla mingit masti seeneniidistik.“

„See polnud puutükk ja seeneniidistik ka mitte,“ teatas Melissa kangekaelselt. „Ja juuksed, mis selle küljes olid?“

„Need võisid olla koerakarvad.“

„Kui see kõik tõepoolest nii oli, siis miks pidanuks keegi selle ära peitma ja hiljem minema viima?“

„Äkki mängivad lapsed?“

Melissa pidi just kuulutama, et polnud Leonora majakese läheduses näinud ainsatki last ja nii või teisiti pidanuksid nad sel ajal koolis olema, kuid vaist ütles talle, et see olnuks mõttetu. Inspektor Holloway oli kahtlemata saanud mõnelt tähtsamalt ninalt korralduse ta lugu kontrollida ja lihtsalt täitis käsku, ehkki oli ilmselgelt veendunud, et see on üksnes ajaraisk. Melissa vahutas sisimas vihast. Siin ta oli, andis endast kuriteo lahendamiseks parima, ja kogu selle vaeva eest koheldi teda nagu ebausaldusväärset tunnistajat. Tal õnnestus provotseerimisest hoolimata rahulikuks jääda.

„Milline ebaõnn,“ tähendas ta jahedalt, „et kriminalistid seda kuriteopaika üle vaadates ei avastanud.“

Kerge õhetus kerkis hiljukesi inspektori kraeservast kõrgemale ja Melissa mõistis, et hoop oli tabanud. „Pole mingeid tõendeid, mis lubaks oletada, et see tol hetkel seal oli,“ andis ta vastu.

„Kas te püüate mõista anda, et tapja toimetas tapariista kuriteopaigalt minema, tuli hiljem tagasi ja sokutas selle teadlikult sinna lähedale?“

„Proua, te esinete väidetega, mida pole võimalik tõendada,“ pressis mees läbi hammaste. Ta hakkas ilmselgelt närvi minema.

Melissa otsustas oma eelist ära kasutada. „Ma püüan teid abistada teooria kujundamisel küsimuses, miks jupp nurkrauda – ja ma olen sada protsenti kindel, et just sellega oli tegemist – peidupaigast minema viidi.“

„Miks seda üldse peitma hakati? Miks seda pärast kuritööd minema ei viidud?“

„Ehk ei jaksanud ta seda kaasa võtta? Pole ju täpselt teada, kui palju varastati. Või kartis ta sellega vahele jääda. Kindlasti tunnete teie kurjategija mõtteviisi paremini ja oskate muidki võimalikke

selgitusi välja pakkuda." Punetus süvenes. Melissa nägi silmanurgast, kuidas koos mehega saabunud nooruke naiskonstaabel muige varjamiseks huulde hammustas. See aitab natuke jõudude vahekorda tasakaalustada, mõtles ta kahjurõõmsalt. Ta oli üheks päevaks piisavalt üleolevate noorte meestega piike murdma pidanud, ehkki üks neist oli hiljem taltunud ja isegi vabandust palunud.

„On võimalik," jätkas ta, „et ta nägi meid kõiki maja juures ja hakkas kartma, et tuldigi relva otsima. Võib-olla oli see tema jaoks esimene võimalus sellele niimoodi järele tulla, et keegi teda ei märka. Meie saabudes pidi ta kiirustades lahkuma. Ehk ta isegi nägi mind kaevu vaatamas ..."

Sellele mõeldes raputas teda taas samasugune külmatunne kui hetkel, mil ta oli hoidnud käes rauajuppi, mida kindlalt mõrvarelvaks pidas. Kas tapja oli kuskil läheduses passinud, otsides võimalust see minema toimetada enne, kui seda teeb keegi teine? Kivimurd, mida enam ei kasutatud, pakkus rohkelt võimalusi enda varjamiseks, ja Melissale meenus, et ta oli majakese lähedal märganud jalgrada. Enda peitmine olnuks võrdlemisi lihtne. Ja mis siis, kui ta oleks otsustanud relva tagasi panemise asemel selle kaasa võtta? Kas mõrtsukas oleks peidust välja tulnud ja selle enda kätte haaranud, et teda seejärel samamoodi kohelda nagu Leonorat?

Inspektor Holloway uuris samal ajal märkmikku. „Te olete enda sõnul üpris kindel, et keegi ei kuulnud, kuidas te oma kolmele kaaslasele avastusest rääkisite?" küsis ta.

„Ma ei öelnud „üsna kindel", ma ütlesin, et pean ebatõenäoliseks, et keegi oleks kuulnud, kuidas härra Semple politseisse helistas. Ta läks just sel põhjusel seda autosse tegema."

„Väga asjalik," tähendas Holloway, kes oli külma närvi täielikult tagasi saanud.

Inspektor Holloway ja konstaabel Shelley olid saabunud väga täpselt. Viimane istus Melissa elutoas toolil ja kirjutas midagi

märkmikku, sellal kui ta ülemus oli tugitoolis mugavalt koha sisse võtnud. Mees oli oma käitumisega algusest peale mõista andnud, et kahtleb Melissa loo paikapidavuses. Nüüd hakkas selgeks saama, mis tema suhtumise tingis: tema mehed polnud kohta piisavalt põhjalikult läbi otsinud ja ta püüdis neid kaitsta. See oli muidugi mõistetav, aga kui ta lootis, et Melissa tunnistab võimalust, et on teinud vea, siis oli ta küll vale inimese poole pöördunud.

„Ja ükski härradest ei teinud ettepanekut minna koos tagasi Quarry Cottage'isse teie avastuse olemasolus veenduma?"

„Ei; miks nad pidanuksid? *Nemad* ei süüdistanud mind selles, et ma loo välja mõtlesin." Melissa kahetses, et ta polnud järginud oma esialgset mõtet võtta ühendust Ken Harrisega. Tema oleks naist tingimusteta uskunud.

„Proua Craig, keegi ei süüdista teid lugude väljamõtlemises," tähendas Holloway, „kuid fakt on see, et väidetav oluline asitõend ei ole seal, kus teie ütlesite selle olevat, ja ma püüan välja selgitada, mis sellest sai."

Aeg oli hiline ja päev oli olnud väsitav. „Otse loomulikult viis keegi selle pärast seda, kui mina lahkusin, ja enne politseinike saabumist minema," ütles Melissa väsinult. „Kõige tõenäolisemalt tegi seda tapja. Ehk viskas ta selle kuskile võssa. Kas teie mehed otsisid ümbruse läbi?"

„See ei olnud praktiline, väljas hämardus juba ja pealegi polnud meil kohapeal nii põhjaliku otsingu tarvis piisavalt mehi," teatas inspektor kaitsvalt. „Lisaks ootame endiselt patoloogi üksikasjalikku ülevaadet. Enne selle saabumist ei saa me täpselt öelda, mis vanaproua surma põhjustas. Kui peavigastuse põhjuseks oli kukkumine vastu kivist tuleaset ..."

„Siis oleks asjad lihtsad ja loogilised, mis?"

Holloway kortsutas kulmu, kahtlustades ilmselgelt, et tegu oli torkega, kuid ta ei öelnud midagi. Selle asemel heitis ta pilgu kellale kaminasimsil ja tõusis, andes konstaablile viipega märku sama teha.

„Tänan teid abi eest ja vabandage, et me nii palju teie aega kulutasime," ütles ta nagu mantrat lausudes.

Melissa juhatas nad välisukseni ja pidi selle just nende selja taga kinni tõmbama, kui talle tuli üks mõte. „Üks hetk, inspektor," ütles ta. „Te mainisite mulle helistades, et teie mehed läksid Quarry Cottage'isse tund aega pärast härra Semple'ilt sõnumi saamist. Nüüd te väidate mulle, et põhjalikuma otsingu tegemiseks oli juba liiga pime."

„Just nii."

„Mis kell see siis juhtuma pidi?"

„Julie?" Ta pöördus oma kolleegi poole, kes juba märkmikku avas.

Naine lehitses seda ja ütles: „Teade tuli täna pärastlõunal kell 15.15 ja anti kohe edasi politseiülema asetäitjale Baileyle. Seersant Hand ja konstaabel Wright said korralduse minna sündmuskohale väidetava leiu olemasolu kontrollima, nad andsid kell 16.05 teada, et relva ei ole kuskil näha. Ümbruses ei õnnestunud otsingut läbi viia, kuna hämardus."

„Praegu läheb päike varakult looja," tähendas Holloway teatava üleolekuga.

„Ma olen sellest teadlik," vastas Melissa kärsitult.

„Milles siis asi?"

„See peab olema viga. Ma ei oska teile täpset kellaaega öelda, kuid härra Semple'i jaoskonda helistades pidi kell olema veidi kaks läbi."

Holloway paistis kuuldust häiritud olevat ja Melissa püüdis oma heameelt tema pahandamise üle mitte välja näidata. „Kas olete selles kindel?" küsis ta.

„Täiesti kindel. Härra Semple läks kliendiga kohtuma ja mina sõidutasin härra Roundi ja oma agendi veidi hiljem tagasi Cheltenhami. Märkasin kõrtsi autoparklast lahkudes, et kell oli peaaegu pool kolm."

„Ehk oli teie kell tund aega taga."

„Ei saanud olla, sest siis oleks härra Martin kell 15.55 väljuvast Londoni rongist maha jäänud. Me käisime härra Semple'i büroost läbi, kuna pidin ühele dokumendile allkirja andma, ja jõudsime siiski piisava ajavaruga jaama."

„Ah nii." Holloway võttis märkmiku enda kätte ja heitis sellele pilgu, et seejärel napp korraldus anda: „Kontrolli seda niipea, kui me jaoskonda jõuame, Julie."

„Jah, härra."

Kui nad läinud olid, suundus Melissa kabinetti, kavatsedes Leonora Jewelli lõpetamata jäänud romaani käsikirjaga põhjalikult tutvuma asuda. Ta oli Holloway külaskäigu järel väga pahas tujus ja hakkas juba soovima, et poleks end üldse asjasse seganud. Kui Joe Martin ei oleks talle viimaste peatükkide kirjutamisega peale käinud, poleks ta iialgi Quarry Cottage'is käinud, vereplekilist relva leidnud (mis häda oli tal pidevalt oma nina toppida asjadesse, mis temasse ei puutunud?) ja saanuks nüüd end lõdvaks lasta ja mõned nädalad jõudeelu nautida. Selle asemel olid tal jälle mingid sekeldused kaelas. Varasemast entusiasmist hoolimata kaalus ta nüüd võimalust hommikul Joele helistada ja öelda, et loobub.

Aga teda ei jäetud ikka veel rahule. Vaevalt oli ta kaustad ja raamatud Leonora poekotist välja tõstnud ning raamatu käsikirja esimest poolt sisaldavat kausta lugema hakanud, kui telefon jälle helises.

„Melissa? Siinpool Bruce Ingram. Kas mäletad mind veel?"

„Muidugi mõista." Kuidas ta saanukski unustada idealistlikku noort ajakirjanikku, kelle mõjutusel oli ta end seganud George Francise loosse[3] – ja seejuures peaaegu elu kaotanud? „Sa läksid vist politseisse tööle?"

„Jah, ja tulin jälle ära. Mulle tundus, et ma tegelen üksnes joodikute ja poevaraste vahistamise ja kodutülide lahendamisega."

„Ja sina tahtsid hoopis üleöö maailma muuta?"

[3] Vt „Mõrv Viirpuu villas". *Autori märkus*

„Mitte päris, aga … igatahes olen ma tagasi oma esimese armastuse, uuriva ajakirjanduse juures."

„Ma loodan, et sa ei õngitse mõne jubeda kõmulehe jaoks pikantseid üksikasju poliitikute eraelust."

„Muidugi mitte." Mees tundus pisut haavunud olevat. „Kas sa tõepoolest arvasid, et ma selleni langen?"

„Ei, muidugi mitte, lihtsalt narrisin. Tegelikult nägin paari päeva eest Gazette'is üht su lugu. Midagi planeerimisameti kahtlaste otsuste kohta."

Mees naeris. „Just nimelt. Arvestades seda, mis mul õnnestus välja kaevata, hakkavad kohalikus volikogus pead lendama."

„Ole ettevaatlik, et nad sind ennast ette ei võtaks – mõne tõmbi riistaga. Mõnel neist inimestest on üsna vastikuid sõpru."

„Või veel. Selle sain ma politseis hästi selgeks, kuidas ennast kaitsta."

„Muide, millest see au, et sa mulle helistad?"

„Tegelikult ma tahtsin rääkida su sõbra Iris Ashiga."

„Kas sa tahad ta telefoninumbrit? Pane kirja …"

„Pea nüüd hoogu. Minu mäletamist mööda ei ole ma pärast selle teie küla eksiteele sattunud kirikuõpetaja lugu tema silmis kuigi heas kirjas."

„See oli nii ammu. Iris ei pea vimma."

„Ikkagi, äkki oled nii kena ja sondeerid tema juures pinda?"

„Mida sa temast tahad?"

„Ma tahan teada, kas ta oskab mulle midagi Asseri fondi kohta rääkida."

„Mis see veel on?"

„Abraham Asser on multimiljonär ja pealekauba filantroop. Aitab toetada noori andekaid kunstnikke. Ühtlasi tegeleb roheliste teemadega. Asutas umbes aasta eest organisatsiooni Kunst Maa Ressursside Hüvanguks. Nad kutsuvad kunstnikke, eriti tuntuid, üles annetama esemeid, mille müügitulust toetatakse keskkonnaprojekte.

Tööd pannakse välja galeriisse, kus kõik nendega tutvuda saavad, ja müüakse siis raha kogumiseks maha."

„Tundub väga kiiduväärsena – eeldusel, et tulusid ei kasutata üksnes tegevuskulude katmiseks."

„Või ei suunata teatatud administratsiooni liikmete poolt erakontodele."

„Ahaa! Kas sa oled millegi jälile jõudnud?"

„Mitte kellelegi, isegi oma töid annetanud kunstnikele, ei öelda kunagi, kes töö ostis või kui palju raha see sisse tõi, niisiis puuduvad võimalused hinna kontrollimiseks. Ametlikult tehakse seda soovist kaitsta uut omanikku kunstivaraste eest. Öeldavasti olla mõned tööd üpriski väärtuslikud."

„Ja sina arvad, et summa, mis ostja väidetavalt maksis, ja see, mis tegelikult fondi kontole jõuab, erinevad?"

„Kümnesse."

„Ma saan aru, et peaksin Irise käest küsima, kas ta tunneb mõnd oma töid annetanud inimest?"

„Mulle meeldiks tulla ja temaga rääkida, kui ta sellega nõus on."

„Ja sa arvad, et minul õnnestuks teda sinust paremini nõusse saada?"

„Umbes nii."

„Hea küll, mainin seda, kui temaga järgmine kord kohtun."

„Ole sa tänatud! Helistan sulle päeva-paari pärast." Telefonist kostis suudluse heli. Ulakas nolk, mõtles Melissa toru hargile pannes ja üritas taas tööle hakata.

Edutult. Mõne minuti pärast helistas Ken Harris.

„Ma mõtlesin, et sind huvitab: saime just Leonora Jewelli täieliku lahkamisaruande," ütles mees.

„Ära räägi midagi, las ma arvan. Ta suri hoobist kuklasse, relvana kasutati terava servaga eset, näiteks nurkrauajuppi."

„Kuidas kurat sa seda oskasid arvata?"

„Mul tekkisid hiljuti sensitiivivõimed."

„Mel, ära aja pada."

„Mulle tundub, et sa vist pole mu lummutisleiust kuulnudki?"

„Mis lummutisleiust?"

„Ega sellest, kuidas ma ei oska noore Põmmpea arvates puidul ja metallil vahet teha?"

„Kui sa pead silmas inspektor Hollowayd, siis pole me hommikust saati rääkinud. Milles asi?"

Melissa andis talle enesegi üllatuseks kenasti vaoshoitud ülevaate jutuajamisest inspektoriga ja pani punkti kellaaegade lahknevusi kirjeldades.

Nagu arvata oli, sai Harris pahaseks. „Miks sa kohe minuga ühendust ei võtnud?" nõudis ta.

„Ma tahtsin seda teha, aga seltskonnas olid advokaat ja testamenditäitja ... sa tead ju küll, kui õrnakesed võivad sellised olla, kui neist mööda minnakse."

„See on veel pehmelt öeldud. „Pind tagumikus" kirjeldab seda paremini." Ta ohkas. „Hea küll, Mel, see polnud sinu süü. Enne homset ei saa me midagi teha. On ärritav mõelda, et nii palju aega läks raisku. Selliste jamade korraldamine ei ole Des Holloway moodi."

„Kui sa nii ütled. Ma saan aru, et sa oled ikka veel tööl?"

„Pidin midagi hamba alla vaatama ja siis koju minema, kui just ..."

„Ma võin sulle ehk mune ja peekonit ja veel midagi magustoidukski pakkuda," vastas naine küsimust ennetades.

„Olen kahekümne minutiga kohal."

Ja oligi asi ühel pool. Töö Leonora romaaniga pidi homseni ootama. Tegelikult ei pannud ta seda pahaks, õhtu veetmiseks oli palju meeldivamaid viise ja Ken Harrise seltskond oli hetkel nimekirjas esikohal. Melissa pani laulukest ümisedes käsikirja kausta tagasi, kustutas kabinetis tule ja läks alumisele korrusele.

Nagu ta arvanud oli, polnud Ken Harris üldse rõõmus, kui kuulis ta otsusest – ehkki ta polnud Joe Martinile seda veel maininud – kirjutada valmis „Tapva päranduse" kolm viimast peatükki. Melissa ootas oma uudise edastamisega seni, kuni mees oli õhtusöögi kallale asunud. Ken ei öelnud enne midagi, kui oli toiduga ühele poole saanud, kuid tema pahameel oli tajutav.

„Paari kuu jagu tööd! Ise ütlesid, et võtad endale natuke vaba aega," torises ta nuga ja kahvlit käest pannes. „Mul on puhkus tulemas ja ma mõtlesin, et sõidame mõneks päevaks kuskile." Ta tõusis, võttis naise käest kannu, mida see hakkas just veega täitma, ja embas teda. „Kuidas oleks jõuludega seitsmeteistkümnenda sajandi hotellis?" sosistas ta naist suudeldes. „Sviit baldahhiinvoodiga ja kogu muu värk ... mõtle selle peale. Meil oleks väga tore." Ta asus Melissale sihikindlalt demonstreerima, millised ta plaanid selles osas olid.

Veidi aja pärast küsis ta: „Nii, mida sa sellest siis arvad?"

„Mitte jõulude ajal. Ma lubasin Irisele, et olen jõulude ajal kodus."

„Aga sel juhul aastavahetus? Šotimaal?"

Melissa seadis end ta käte vahel mõnusamalt sisse. „Kõlab taevalikult. Aga on üks probleem." Mees lõdvestas haaret ja vaatas talle otsa. Naine vaatas talle silmagi pilgutamata vastu, märgates teatava sisemise kahjurõõmuga mehe ilmet, kus võitlesid kahtlused ja ärevus. „Vana aasta lõpuni on nimelt mitu nädalat," mainis ta malbelt. „Viirpuu villas muidugi ei ole baldahhiinvoodit, aga ..."

„Ahaa!" Harrise nägu selgis ja ta tõmbas naise taas endale lähemale. „Mõistsin vihjet," ütles ta.

SEITSMES PEATÜKK

Järgmine päev oli laupäev. Melissa töötas terve nädalavahetuse ning esmas- ja teisipäeva takkaotsa koidust ehani „Tapva pärandusega" tutvudes. Õnneks ei tulnud keegi teda segama. Ent teisipäeva pärastlõunal sai ta järjest kolm telefonikõnet.

Esimesena helistas Joe. „Kuidas läheb?" küsis ta ilma igasuguse sissejuhatuseta.

„Sul on õigus, see on vinge süžee," vastas Melissa.

„Ma teadsin, et see meeldib sulle." Mehe häälest kostis upsakat enesekindlust. „Mis sa arvad, kas saad selle jaanuari keskpaigaks tehtud?"

„Ma arvan küll." Ta oli küll mõelnud veidi vastu punnida, kuid see tundus üsna mõttetu. Joe ju teadis, et tööst keeldumise korral oleks ta juba varem helistanud, et sellest teada anda.

„Tubli tüdruk!" Telefoniliin lausa pakatas kergendus- ja ka võidutundest. „Kas sul on kõik vajalik olemas? Kui vaja, võin sind Leonora toimetajaga kokku viia."

„Ehk hiljem. Olen praegu käsikirjaga alles poole peale jõudnud. Ma teen lugedes üksikasjalikke märkmeid."

„Tema kirjutamisstiil vist erineb pisut Mel Craigi „kargest ja asjalikust stiilist"?" küsis mees naeru kõhistades, tsiteerides ühte naise raamatu viimastest arvustustest. „Nüüd võid kõik need kaua aega alla surutud omadus- ja määrsõnad paisu tagant valla päästa."

„Oh, eks minagi olen sunnitud aeg-ajalt liiga lilleliseks mineku omaks võtma, nagu sa väga hästi tead. Mõistagi mitte sel määral kui Leonora. Sellest kujuneb paras proovikivi."

„Edu sulle. Ma jätan su praegu rahule," ütles mees kõnet lõpetades.

Järgmine helistaja oli inspektor Harris. „Mina olen, ära viska toru hargile," ütles mees.

„Ken, enda meelest ma ütlesin sulle …"

„Ma tahtsin üksnes veenduda, et sinuga on kõik hästi …"

„Loomulikult on minuga kõik hästi. Mul on lihtsalt kohutavalt palju tegemist."

„… ja öelda, et ma olen mõned päevad ära."

„Kuhu sa lähed?" Melissa tundis kerget nördimust, kuid ütles siis endale, et oli täiesti põhjendamatu anda mehele teada, et sul pole tema jaoks aega, ja siis eeldada, et viimane kuskile käepäraselt notama jääks, millal teda vajatakse. „Oled sa kaua ära?"

„Kuni nädalavahetuseni. Suur Ülemus saadab mu Southamptonisse seminarile."

„Oo, algriim ja puha. Räägi, kas te olete Leonora tapja juba tabanud?"

„Paraku mitte. Jälg on täielikult jahtunud."

„Ja keegi pole endast märku andnud ega mingi infoga lagedale tulnud?"

„Ei millegi kasulikuga. Tema koristaja läks maja korda tegema kohe, kui politseilindi maha võtsime, aga see juhtus päeval enne seda, kui teie seal käisite, ja hiljem pole ta seal olnud. Kui postiljon välja arvata, siis tundub, et keegi pole sestsaadik sinna oma jalga tõstnud. Me küsitlesime neid mõlemaid, kuid …"

„Kahju, et noor Põmmpea ennast varem liigutama ei hakanud," tähendas Melissa nipsakalt.

„Inspektor Holloway on väga kogenud politseinik," teatas Harris, „ja juhtumisi …"

„Kogenud või mitte, ta lasi käest võimaluse kurjategija teolt tabada," katkestas Melissa teda. Ta sai isegi aru, et käitub tobedalt, kuid ta oli endiselt turris alandava kohtlemise pärast, mis oli talle noore uurija poolt osaks saanud.

„Väga ebatõenäoline. Ma arvan, et su esimene oletus pidas tõenäoliselt paika: kurikael varjas end kuskil lähedal ja ootas, millal kõik lahkuvad. Kui õhk oli puhas, piisas tal minutist, et mõrvarelv kaasa krahmata – kui sa seda seal tõepoolest nägid."

„No kuule, Ken, ära hakka sina ka pihta – mis see siis veel olema pidanuks? Ma pean pigem silmas seda, et miks üldse hakata seda minema toimetama, kui see …"

„Olen nõus, selles osas pole erilist kahtlust, aga nagu ma hetk tagasi püüdsin sulle öelda, ei saa me süüdistada Des Hollowayd."

„Ohoo?"

„Semple *ei helistanud* meile sel pärastlõunal enne, kui alles kella kolme paiku. Ta küll läks seda tegema, nagu sa kirjeldasid, kuid avastas, et ta mobiiliaku oli tühi. Niisiis kasutas ta kõrtsi taksofoni oma sekretärile helistamiseks, kuid otsustas, et koht on politseiga suhtlemiseks liiga avalik, ja lükkas selle edasi seniks, kuni oli tagasi oma kontorisse jõudnud. Konstaabel Shelley käis temaga erisuste klaarimiseks rääkimas ja ütles, et mees tundis kohutavat piinlikkust ja palus südamest vabandust."

„Kindel see. Ilmselgelt olnuks sellise prohmaka tunnistamine noore Jonathan Roundi ees tema professionaalsele väärikusele paras hoop!" Melissa turtsatas mõistvalt naerda. „Ja mis nüüd siis edasi saab?"

„Oleme uurinud Leonora rahaasju juhuks, kui tal oli kuskile peidetud sularaha, millest keegi võinuks teada, kuid hetke seisuga on ka see asjatu olnud. Tal oli üks arveldusarve ja sealt võttis ta raha täpselt nii palju, kui igapäevakulutuste katmiseks vajas, ja need olid tal üsna tagasihoidlikud."

„Aga testament? Ilmselt oli tal raha üsna palju – ta raamatuid müüdi paljudes riikides miljonites."

„Ta andis väga suuri summasid erinevatele heategevusorganisatsioonidele ja tema testamendi kohaselt jätkatakse nende maksmist autoritasude arvelt ka pärast tema surma. Ta ristipoeg Jonathan Round pärib maja, kuid praeguses seisus pole see eriti midagi väärt – selle peale tuleb magama panna terve varandus. Kui välja arvata väikesed annakud proua Finchile – see oli ta koduabiline – ja veel paarile inimesele, siis ongi kõik. Paganama ärritav on nii vähese info pinnalt tegutseda." Järgnes paus ja Harris tasandas häält: „Aga tühja neist tööprobleemidest. Kas sa oled kindel, et saad minu äraolekul kenasti hakkama?"

„Otse loomulikult."

„Ma tunnen sinust puudust. Ehk leiad minu jaoks mõnel õhtul aega, kui ma tagasi jõuan. Äkki järgmisel laupäeval?"

„Vaatame. Kõik sõltub sellest, kuidas „Tappev pärandus" edeneb. Kui vahelesegamisi on liiga palju …"

„Hea küll, ma rohkem ei tüüta. Vähemalt ei lase see sul sekeldusse sattuda."

„Ja mida sa sellega öelda tahad?"

„Leonora variautori roll ei jäta sulle aega amatööruurija mängimiseks."

„Mina ei oleks selles nii kindel!"

„Melissa!"

„Anna andeks, ma ei suutnud kiusatusele vastu panna. Ma tegin sinult nalja," kinnitas ta ehedat pahameelt tajudes.

„Ma väga loodan seda," teatas mees rangelt ja lisas seejärel leebemal toonil, mis naise varbaotsteni surisema pani: „Ole tubli, Mel. Ma helistan, kui Southamptonist tagasi jõuan."

„Teen seda."

Ta istus ikka veel, unelev naeratus näol ja käsi telefonitorule toetatud, kui telefon kolmandat korda helises.

„Bruce Ingram siinpool," teatas reibas hääl. „Kas Irisega oli edu?"

„Oh issand!" Ta oli oma lubaduse täiesti unustanud. „Anna andeks,

Bruce, ma pole Irist meie viimasest kõnest saadik näinud. Olen kogu aeg tööd teinud … Tead mis, ma helistan talle kohe praegu; tean, et ta on kodus. Äkki astud läbi, pakun sulle midagi juua, näiteks kuue paiku? Ma katsun talle augu pähe rääkida, et ta meiega ühineks." Ta kahetses neid sõnu kohe, kui need öeldud said, kuid tundis siiski, et pidi Bruce'ile antud ja tahtmatult täitmata jäänud lubaduse kuidagi kompenseerima. Ja lisaks oli võimalus tunnikeseks kirjutuslauast eemale pääseda üsna suur kergendus.

„See oleks tore, tänan," ütles mees. „Näeme hiljem."

Melissa tõukas telefoniaparaadi eemale ja tõusis, et kangeid lihaseid sirutada. See ei lähe. Ta peab end kontrolli alla saama, panema taas paika normaalse töörutiini, mis tähendab varahommikul alustamist ja mõne tunni järel väikese pausi tegemist. Ta pani „Tapva päranduse" esimese poole käest ja sirutas käe teise kausta järele, peamiselt soovist uurida, kui palju raamatu teise poole lugemine aega nõuda võiks. Seejuures pudenes kausta vahelt midagi põrandale. Ta kummardus ja võttis üles ümbrispaberiga vihiku, millel oli masinakirjas trükitud silt „Taustainfo".

„See tundub olevat huvitav," ütles ta endale. „Pean selle kindlasti läbi lugema."

Iris oli pisut tõredalt nõustunud Asseri fondist rääkima, ehkki väitis esimese hooga, et ei tea sellest suurt midagi. Aga kui ta oli klaasikesest šerrist ja Bruce'i veetlevast suhtlemismaneerist kahekordselt innustust saanud, selgus, et ta on väga hästi kursis nii fondi kui ka Abraham Asseri enda looga.

„Suur kollektsionäär," ütles ta. „Nüüd juba muidugi üsna vana. Oli aastate eest mu kolledži vastu väga helde. Kahtlemata teiste suhtes samuti. Andis auhinnaraha. Näitas kunagi oma erakollektsiooni vaid meile."

„Juhtus see siis, kui te veel õppisite? Kas te olete temaga isiklikult kohtunud?" päris Bruce innukalt.

„Jah … ei," vastas Iris. „Nägin teda korra. Annetas uue tiiva ehitamiseks. Tuli seda ametlikult avatuks kuulutama." Ta silmad särasid ulakalt. „Seda oli pool semestrit kasutatud, aga me pidime teesklema, et pole sinna jalgagi tõstnud."

„See on põnev." Bruce kritseldas midagi märkmikku. „Oskate ehk mulle tema kohta veel midagi öelda? Millal ta projekti Kunst Maa Ressursside Hüvanguks käima lükkas?"

Iris kehitas õlgu ja jõi šerriklaasi tilgatumaks. Melissa valas selle kiirustades jälle täis. „Ei teagi. Viie-kuue aasta eest. Ostis mingi koha Gloucesteri lähedal. Nime ma ei mäleta."

„Blackwater Hall," ütles Bruce oma märkmeid sirvides. „Mõne kilomeetri kaugusel A417 maanteest." Iris võttis selle info üle klaasi vaadates ja üht kulmu kergitades teadmiseks. „Kas teiega on annetuste küsimiseks ühendust võetud?"

„Andsin neile paari aasta eest ühe akvarelli. Pole kuulnud, mis sellest sai. Ehk ripub siiani galeriis."

„Ma olen kindel, et see müüdi väga kiiresti maha," oletas Bruce rüütellikult ja sai vastuseks sardoonilise muhatuse. „Ma eeldan, et teile ei mainitud kunagi, mis hinnaga see maha müüa õnnestus?"

Iris raputas pead. „Sain tänukirja ja priipääsme näitusele. Pole sinna jõudnud. Liiga kiire on."

„Kas te viisite selle ise Blackwater Halli?"

„Muidugi. Tahtsin seda kohta näha."

„Mis mulje teile jäi?"

„Üsna positiivne. Kui kuraator välja arvata. Noor ninatark." Iris turtsatas põlglikult.

„Ma ei tahaks uskuda, et Abraham Asser võtaks oma projekti juurde tööle vajalike teadmisteta isiku," tähendas Bruce diplomaatiliselt.

Iris kehitas õlgu. „Oma tööd see nolk tundis. Mulle lihtsalt ei meeldinud ta käitumine. Milleks seda kõike teada on vaja?"

„Kas teile ei tundu kummalisena, et teile pole teada antud, kas teie pilt müüdi maha või kellele või kui suure summa eest?"

Iris kaalus küsimust, ta peened sõrmed näppisid ühte kilpkonnaluust kammi, millega ta oma lühikesi kartulikoorekarva juukseid mingiski korras hoida üritas. Melissale olid need sümptomid tuttavad: ta naaber hakkas küsitlemisest väsima.

„Tegelikult mitte," ütles ta viimaks. „Eks nad ise tea, mida nad sellega teevad, mina andsin selle neile. Ilmselt võiksin seda uurida, kui viitsiksin." Ta pani klaasi käest ja tõusis. „Peaṅ minema. Loodetavasti oli minust abi. Tänan joogi eest, Mel." Kui Melissa Irise eesuksest välja laskis, küsis too vaikselt: „Mida ta jahib?"

„Ta arvab, et selles Kunst Maa Ressursside Hüvanguks värgis on midagi kahtlast," sosistas Melissa vastu. „Ta plaanib suurt paljastust."

„Raiskab ainult oma aega. Abraham Asser ei saa kuidagi millegi valgustkartvaga seotud olla," kinnitas Iris.

„Olen kindel, et sul on õigus," nõustus Melissa. See ei olnud sel pärastlõunal ta ainus ekslik arvamus.

Bruce'i lahkumise järel valmistas Melissa endale kiiruga õhtusöögi ja sõi seda Leonora märkmeid uurides köögis. Need olid kirja pandud päeviku vormis. Esimene sissekanne oli tehtud septembri alguses ja koosnes informatsioonist, mida oli süstemaatiliselt välja kirjutatud raamatutest, mille Melissa oli Quarry Cottage'ist kaasa võtnud.

Õhtusöögi lõpetamise järel pöördus ta tagasi kabinetti ja hakkas viiteid ükshaaval kontrollima, Leonora põhjalik märkmetesüsteem muutis selle ülesande lihtsaks. Kõik raamatud olid vähemalt sada aastat tagasi ilmunud, nende seas oli teaduslikku laadi uurimus pealkirjaga „Kuulsad kunstivõltsingud", viktoriaanliku perioodi riietust käsitlev raamat ja kaks ammu unustatud Victoria-aegsete kirjanike romantilist romaani. Melissa tundis, kuidas ta poolehoid Leonora vastu kasvas. Snoobi masti *literati* ei pruukinud küll teda enda tähelepanu väärilisena lugeda, kuid samas oli naine rõõmu pakkunud miljonitele – ja keegi ei saanud väita, et ta polnud seejuures põhjalikku kodutööd teinud.

Ja kirjutas ta kiiresti. Mitmele tiheda kirjaga kaetud leheküljele järgnes 20. septembri kanne. „Hakkasin täna „Surmavat pärandust" kirjutama." Eakas kirjanik oli vähem kui kahe kuuga oma antiikse moega kirjutusmasinal klõbistades kirja pannud peaaegu kakssada tuhat sõna. Melissa vangutas imetlust ja hämmastust tundes pead.

„Huu!" ütles ta valjusti. „See on päris võimas." Ta küünitas käe ühe romaani järele, mille Joe oli talle toonud, ning uuris fotot selle tagakaanel. Ta nägi tugevate joontega kandilist nägu ning soojust ja nutikust täis säravaid silmi: see oli oma vanust väärikalt kandva naise nägu. Ta enda silmad valgusid ootamatult pisaraid täis.

„Ma annan su heaks endast parima, kullake," sosistas ta. „Soovin vaid, et saaksin sind rünnanud lurjuse kätte."

Aeg oli juba hiline ja tema oli koidust saati tööd rüganud. Melissa sulges vihiku, pani kõik korralikult ära ja heitis magama. Ta vajus peaaegu silmapilk sügavasse unne, kuid ärkas peagi võpatusega, olles näinud elavat ja häirivat unenägu. Ta oli oma kirjutuslaua taga istunud ja tööd teinud, lastes sõrmedel klaviatuuril lennata, pilk ekraanis kinni. Tekst hägustus ja taas teravaks muutumise järel sai sellest Leonora foto, kuid selle asemel, et vaadata objektiivi, oli naise pilk suunatud alla ja küljele, millelegi, mis lamas kirjutuslaual. Melissa sirutas unenäos käe naise pilgu suunas ja kobas pimesi, suutmata pilku sellelt paeluvalt näolt kõrvale pöörata. Ta peas kostis kellegi hääl.

„Seal sees," ütles hääl. „Seal on kõik kirjas."

KAHEKSAS PEATÜKK

Melissa avas silmad ja ajas end tikksirgelt istukile. Väljas oli veel pime, magamistoa kella helendavad osutid näitasid kolmveerand kuut. Sel aastaajal ei tõusnud ta enamasti enne kella seitset, aga nüüd, mil unenäos kuuldud hääl ta peas niisama selgelt kajas, nagu viibinuks rääkija sealsamas toas, ei suutnud ta enam uinuda. Melissa pani hommikumantli selga ja sussid jalga, tõi kabinetist Leonora märkmiku ja läks sellega kööki. Pliidi kõrval istudes, ühes käes kruus ja teises märkmik, hakkas ta tiheda kirjaga kaetud lehekülgi üle lugema, lootes vargsi leida mingit pealtnäha ebaolulist detaili, mis võinuks viidata mõrva põhjusele. Kas oli võimalik, et Leonora oli kogemata kombel komistanud mingi infokillu otsa, mis muutis ta kellegi jaoks ohtlikuks … ja see keegi oli pigem valmis tapma, kui leppima ohuga, et see info teatavaks saab?

Sedamööda, kuidas Melissa üks lehekülg teise järel viiteid luges – igale neist oli lisatud lühike, kuid konkreetne märkus selle tähendusest „Surmava päranduse" jaoks –, hakkas ta ind hääbuma. Siin polnud midagi, mis kirjaniku surmaga vähimalgi määral seotud olnuks. Ta tundis end pisut tobedana, et oli unenägu nii oluliseks pidanud. Sama loogiline oleks olnud horoskoopide uskumine.

Tee oli külmaks läinud. Kui Melissa tõusis, et seda juurde teha, libises märkmik tal sülest maha. Kui ta selle üles tõstis, pudenes selle vahelt välja väike valge kaart. Sellele oli ilusas kalligraafilises kirjas trükitud:

WATERWAY COLOURINGS
Omanik: Samuel Deacon
Reprod ja originaalkunstiteosed
Kunstitarbed
Raamimisteenus

Firma asukohaks oli Gloucester Docks. Melissa pööras kaardi teisipidi, selle tagumisele küljele oli pliiatsiga kirjutatud üheteistkümnekohaline telefoninumber ja trükitähtedega sõna „FKMRH".

Esialgne põnevushetk asendus kiirelt külma loogikaga. Leonora oli kirjutanud raamatut, milles oli võtmeroll võltsitud õlimaalidel. Polnud võimatu – Melissa oli läbi lugeda jõudnud vaid loo esimese poole –, et tal oli vaja läinud tehnilist teavet värvide ja muude kunstitarvete kohta, mida ta polnud teatmeteostest leidnud. Ilmselgelt pöördunuks ta abi saamiseks mõne Samuel Deaconi suguse inimese poole.

Kaardi tagumisele küljele käsitsi kirjutatud number erines esiküljel olevast. Ehk oli see firmaomaniku kodune telefoninumber? Äkki polnud tal võimalik kirjanikule kohe soovitud infot anda ja ta oli lubanud sellega hiljem tegeleda. Melissa kogemuste kohaselt olid inimesed erakordselt abivalmid, kui neil paluti oma teadmisi kirjanikega jagada. Mees võinuks öelda midagi sellist: „Vabandust, ma ei oska seda peast öelda. Aga teate mis, siin on mu kodune telefoninumber, helistage, siis räägime …" Mis see „FKMRH" tähendada võis? Midagi täpsemat polnud kirjas. See oli veider. Leonora oli kõige järgi otsustades olnud üksikasjades väga täpne.

Kell oli seitse läbi ja päike pidi peagi tõusma. Kardinaservade vahelt hakkas juba tasapisi valgust immitsema; Melissa tõusis ja tõmbas need eest, vaadates välja klaari kargesse hommikusse. Sabaga nipsates linnuvanni servale maanduv musträstas proovis juua, kuid lendas pahaselt kädistades minema, kui nokk jääd tabas. Seda probleemi andis lahendada sortsu kuuma veega. Tihased ja rohevindid

olid sööginõu pähklitest lagedaks teinud ja ühtlasi oli aeg ka enda hommikusöögi peale mõelda. Melissa kinnitas endale, et pole mõtet mõttetute asjadega pead vaevata, ning kiirustas ülemisele korrusele, et duši all käia, riietuda ja päeva jätkata.

Teeajaks oli ta „Tapva päranduse" käsikirja lugedes jõudnud kohani, kus kaks kunstiteadlast vaidlesid kahtlase lõuendi restaureerimiseks kasutatud tehnikate üle, ja see taaselustas ootamatult ja teravalt ta huvi Samuel Deaconi visiitkaardi vastu. Kas Leonora oli Deaconiga ühendust võtnud, et teemat põhjalikumalt uurida? Kohe järgnes uus, palju enam mõtteid tekitav küsimus. Mis siis, kui mees oli osaline pettuses, mis sarnanes Leonora poolt romaani jaoks väljamõelduga, ning oli naist ekslikult pidanud eakaks eradetektiiviks, kes kirjaniku *persona*'t kattevarjuks kasutab? Melissa meenutas oma üht ja ainust kohtumist Leonora Jewelliga, naise avalat ja terast pilku ning asjalikku käitumismaneeri. Kui kogenud detektiiv oleks kahtluste vältimiseks kasutanud kaudset, ääri-veeri lähenemist, siis Leonora oleks ilmselt esitanud konkreetseid küsimusi, üksikasju kontrollinud ja põhjalikult märkmeid teinud. Inimene, kel midagi varjata, oleks kartnud paljastamist, paanikasse sattunud … mõrva toime pannud? Mida enam Melissa sellele kõigele mõtles, seda enam süvenes temas veendumus, et Samuel Deaconiga seonduvat tasuks uurida.

Ta tuli korraga mõttele, et Iris, professionaalne kunstnik, võiks mehest midagi teada. Niisiis tõmbas ta jaki selga ja koputas Leedripuu villa uksele.

„Ma arvasin, et sa magad talveund," tähendas Iris. Ta astus kõrvale, et Melissa sisse lasta, ja takseeris naabrit pealaest jalatallani hindava pilguga. „Sa ei tohiks nii palju toas passida. Jume tõmbub kahvatuks."

„Ma tean. Andsin endale lubaduse, et hakkan jälle jalutamas käima. Homsest hommikust alates," lisas ta Irise terastes hallides

silmades sähvatust nähes kiiresti. „Praegu on liiga hilja, väljas on jube pime."

„Jääb siis homme hommikul." Iris läks ta ees kööki. „Tassike teed?"

„See oleks tore."

Iris tegi taimeteed ja pani taldrikule mõned jaanikauna- ja aprikoosiküpsised – üks ta firmaküpsetistest, mis olid küla üritustel väga populaarsed. Pliidi kõrval põõnav Binkie ajas end istukile, haigutas, sirutas ja astus graatsiliselt oma korvist välja, et tähelepanu nõuda. „Kas poisul on joogijanu?" kudrutas Iris ja kükitas, et kassile alustassilt piima pakkuda. Siis ajas ta end sirgu ja võttis Melissa vastas laua taga istet. „Kuidas Leonora Jewelli saaga edeneb?" tahtis ta teada.

„Päris kenasti. Erineb küll ta tavapärasest stiilist, tal on seal lademes kahtlasi vanade meistrite töid, mida ehtsate pähe pakutakse. Nendega seoses ma sinu juurde tulingi."

Iris kergitas kulmu. „Ja mina arvasin, et sa tundsid mu seltskonnast puudust," tähendas ta tõredust teeseldes.

„Seda muidugi ka." Melissa võttis taskust Waterway Colouringsi kaardi ja nihutas selle üle laua. „Tead sa midagi sellest kohast?"

Iris silmitses kaarti ja raputas pead. „Samuel Deacon ... pole temast midagi kuulnud. Mina ostan oma materjalid alati Stowbridge'ist Dodsoni juurest. Mis siis?"

Melissa selgitas asja. Iris kortsutas kulmu ja raputas pead. „Sa arvad, et ta võib kelm olla?" küsis ta. „Küllap on see võimalik. Küsi oma kodustatud võmmi käest, mida ta teab."

„Teeksin seda, kui ta siin oleks, aga ta on sel nädalal Southamptonis."

„Küsi siis sellelt ennast täis tüübilt," soovitas Iris ja ta kaval naeratus oli otsene vihje Melissa antud nördinud ülevaatele inspektor Hollowayst.

„Nalja teed või? Ta tõmbaks sellele mõttele kiusu pärast vee peale. Ei, kui asi ei saa selgeks selleks ajaks, kui ma käsikirjaga lõpule olen jõudnud, lähen ja ajan ise selle härra Deaconiga pisut juttu."

Irisele ei paistnud asi meeldivat. „Äkki räägid, milles asi? Kui see mees on paha peal väljas, võib ta sindki kahtlustama hakata, ja siis …“

„Ära muretse, ma teen põhjaliku eeltöö, et see *bona fide* huvina paistaks. Kui ta on aus inimene, pole asjadest rääkimine tema jaoks probleem; kui ta peaks põiklema hakkama, siis ma tean, mida see tähendab, ja võtan kohe vajalike inimestega ühendust.“ Melissa, kelle otsus oli tehtud, jõi tee lõpuni ja läks koju, olles otsustanud „Tapva päranduse“ ühe jutiga lõpuni lugeda, kulugu selleks või terve öö. Ja homme helistab ta Samuel Deaconile.

Ajastul, mil Leonora Jewelli viimase romaani tegevus toimus, oli Gloucester õitsval järjel kaubasadam, mis oli kanali kaudu ühendatud Sharpnessiga ja Bristoli kanali avavetega. Sedamööda, kuidas laevad ja nende süvised suuremaks muutusid, jäi kitsa veetee kasutajaid aina vähemaks ning veepiiril kõrguvad kaunid viktoriaanlikud laohooned vajusid unustusehõlma, kuni visiooniga inimesed ja ettevõtted alustasid nende renoveerimise ambitsioonikat programmi. Hoonete ja nende juurde kuuluva kasutamiseks leiti uusi ja praktilisi võimalusi ja selle tulemusel tekkis rahvarohke veeäärne kompleks, kus oli oma koht nii kaubandusel, ajalool kui ka vaba aja veetmise võimalustel.

Ühtlasi oli see kant populaarne filmitegijate seas. Kui Melissa autot parkis, märkas ta kai äärde kogunenud inimsumma seal, kus ankruköie otsas õõtsus sihvakas raapurjedega laev, mille graatsilised piirjooned peegeldusid tüünel veepinnal. Kajakad tiirutasid ja kriiskasid pea kohal või olid mastipuudel istet võtnud, vanamoodsates tööriietes mehed seisid rühmadesse kogunenult või naaldusid kotiriidega kaetud kompsuvirnadele ja ootasid juhiseid. Mõned seltskonda kuuluvad inimesed kandsid Victoria-aegseid kostüüme; teised, tuulejakkides ja teksades, askeldasid seadmetega või kiirustasid igal pool keerduvate juhtmete vahel sinna-tänna;

puudust ei olnud ka pealtvaatajatest. Viimased ärritasid ilmselgelt parka ja villase suusamütsiga mees, kes edasi-tagasi käis ja neid läbi ruupori siunas. Nad astusid ta möödudes tõrksalt tahapoole ja nihkusid siis vargsi vanale kohale tagasi, kael õieli, autogrammivihik valmis, pilk varmalt staaride otsingul.

Melissa uuris infokeskusest saadud plaani ja leidis Samuel Deaconi äri ühest ümber ehitatud laohoonest. Ta surus endas alla kiusatuse filmimist vaatama jääda ja kõndis üle sadamabasseinile rajatud pontoonsilla ning jõudis viimaks, olles käikude ja pisipoodidega täidetud labürindis korduvalt valele poole pööranud, välja viktoriaanlikus stiilis kujundatud poefassaadini, mille kohal rippus silt WATERWAY COLOURINGS.

Ta nägi läbi klaasukse neljakandilist hästi valgustatud ruumi, mille tagumise seina ääres seisis ukse poole suunatud kirjutuslaud. Seintel rippusid pildid, kaugemas vasakpoolses nurgas paistis lahtine keerdtrepp, mille kõrvale paigutatud elegantses kirjas silt andis teada, et väljapanek jätkub järgmistel korrustel. Melissa mõtles, et nii suurte ruumide korral peab äri ilmselt hästi edenema.

Kirjutuslaua kõrval seisid kaks omavahel vestlevat meest. Üks neist oli kolmekümnendates, ta oli hoolitsetud, hea väljanägemisega ja kandis peent halli ülikonda, valge kraega triibulist särki ja kikilipsu ning jalas läikivaid kingi. Teine meestest oli vanem ja üsna argiselt riides: must kõrge kaelusega kampsun, koortriidest püksid ja sandaalid, pruunid juuksed kõrgelt laubalt taha kammitud ja pikaks hobusesabaks köidetud. Sellal kui Melissa püüdis otsustada, kumb neist on galerii omanik ja kumb kunde, lahendas probleemi noorem mees, andes üle midagi, mis näis olevat tšekk, saades vastu pruuni paberisse pakitud silindrikujulise paki. Pärast lühikest hüvastijättu suundus mees ukse poole hetkel, mil Melissa sisse astus; naine hoidis viisakalt ust avatuna ja mees marssis temast ainsagi pilgu või tänusõnata mööda. Tõeline sünnipärane härrasmees, mõtles Melissa endamisi.

„Tere hommikust, proua," ütles hobusesabaga mees. Tal oli tõsine, peaaegu pühalik ilme, kuid pilk seevastu oli otsekohene ja sugugi mitte ebasõbralik.

„Tere hommikust," vastas Melissa. „Kas teie olete härra Deacon?"

„Täpselt nii."

„Mu nimi on Mel Craig. Ma olen kirjanik." Mees ei väljendanud vähimatki äratundmist. Ta kallutas kergelt pead ja kergitas kulmu, näidates siiski üles teatavat uudishimu.

„Meeldiv tutvuda, proua Craig," ütles ta. „Kas te soovite pilte vaadata? Võite rahus ringi kõndida ..." Mehe hääl oli sügav ja paeluvalt kähe. Melissa avastas, et vaatamata varasemale eelarvamusele meeldis mees talle.

„Tegelikult olen siin selleks, et teie abi paluda. Ühest teisest kirjanikust, kes hiljuti suri, jäi maha poolik romaan ja tema kirjastaja palus mul selle lõpetada. Ma ei usu, et te oleksite tema raamatuid lugenud, neid armastavad peamiselt naised, aga ehk olete temast kuulnud: Leonora Jewell."

Melissa oli rääkides meest teraselt jälginud; too ei reageerinud enne, kui ta mainis Leonora nime. Selle peale asendus viisakas huvi üllatuse ja murelikkusega.

„Ma mäletan preili Jewelli, ta käis võrdlemisi hiljuti siin. Tahtis infot restaureerimistehnikate kohta." Deacon ajas huuled torru ja näppis oma kuldset kõrvarõngast. „Te ütlete, et ta on surnud? Vaeseke. Ta oli küll üsna vana, kuid paistis siiski igati heas vormis ja krapsakas olevat. Millesse ta suri?"

„Teda rünnati ta omas kodus. Politsei arvab, et ta juhtus peale sissemurdjale."

„Kui õudne!" Mehe šokeeritud reaktsioon paistis olevat spontaanne ja ehe.

„Kas te ajalehest selle kohta ei lugenud?"

Mees raputas pead. „Kahjuks ma loen lehtedest harva midagi peale kunstilehekülgede." Ta mõtles hetke ja ütles siis: „Te mainisite

abi palumist. Kas see on kuidagi seotud asjadega, mille vastu tundis huvi preili Jewell?"

„Jah. Ma lugesin „Tapva päranduse" käsikirja. Ta oli väga täpse süžeeliini paika pannud, aga paistab, et tal oli kavas lisada uus pööre – see on muide põnevik – ja ta tegi selleks täiendavaid märkmeid, mida ma pole suutnud leida."

Deacon heitis Melissale oma võrdlemisi silmatorkavatest, juustega sama värvi silmadest terase pilgu. „Ma oletan, et te teadsite tema siinkäigust juba enne, kui mina seda mainisin?"

„Jah, ma leidsin tema märkmiku vahelt teie visiitkaardi." Melissa võttis selle käekotist välja ja näitas mehele. „Kas ta sai teie käest vajalikku informatsiooni?"

„Mitte minu käest isiklikult. Juhtumisi suunasin ma ta just selle selli juurde, kes teie saabudes lahkus. Gerard Hood. Ta tegeleb veidi restaureerimisega, nagu ma olen aru saanud. Ma andsin daamile tema telefoninumbri, te leiate selle arvatavasti kaardi tagaküljelt. Ta ... vabandage mind." Ta katkestas jutuajamise, et juba mõned sekundid helisenud telefonile vastata. „Waterway Colourings, Sam Deacon kuuleb."

Arvestades hääletooni, millega ta helistajat tervitas, oli ilmselgelt tegu inimesega, kelle kõnet ta oli oodanud. Mees võttis istet ja sobras mõlema käega kirjutuslaua sahtlis, ise toru kõrva ja õla vahele surudes. Ta tõmbas välja koguka kausta ja asus lehti pöörama ning ütles siis: „Kas sa ootaksid hetke, Dave?" Ta kattis käega telefonitoru kinni ja ütles Melissale: „Vabandust, see asi võib veidi aega võtta. Ma soovitan teil helistada Gerard Hoodile, tema saab teid kindlasti aidata. Jah, Dave, ma kuulan sind."

„Oi, üks hetk, kui tohib," ütles Melissa.

„Milles asi?" Mees hakkas kärsituks muutuma.

„Asi on lihtsalt ... siin on kirjas „FKMRH", aga selle tähendust pole mainitud."

Samuel Deacon nägi niimoodi välja, nagu püüaks ta naeratada, kuid ei tuleks sellega toime. „See on lühend," ütles mees ja lisas toonil, mis ütles, et see info peaks igale vähegi pädevale inimesele niigi teada olema, „mis tähendab fondi Kunst Maa Ressursside Hüvanguks."

ÜHEKSAS PEATÜKK

Selleks ajaks, kui Melissa galeriist väljus, oli kaameramees filmimisega alustanud, ja tal kulus tublisti aega, et end viimaks mõistlikku kaugusesse taandunud pealtvaatajatest mööda manööverdada. Ta ootas mõne minuti, vaadates, kuidas kangelase rollis esinev populaarne näitleja jättis hüvasti hirvesilmse nukukesega, keda tunti pigem televisioonis näidatavate šampoonireklaamide tähena, ja jättis tolle mööda trappi laevale minnes pisarais kaiservale seisma. Paistis, et duubleid oli tehtud üksjagu, ning arvestades seda, kuidas nahkjaki ja tumedate prillidega vihase moega kodanik energiliselt kätega vehkis ja värviküllaseid väljendeid suust paiskas, oli neid oodata veel vähemalt sama palju. Melissa, kes tänas mõttes taevast, et oli valinud kirjaniku-, mitte näitlejaameti, istus autosse ja sõitis kodu poole. Ta peas valitses segadus ja nagu tal tihti mingi probleemiga maadeldes kombeks, rääkis ta sõites valjusti iseendaga.

„Ära mine liiga hoogu. Arvatavasti on see üksnes kokkusattumus. Bruce Ingramit tabas jälle üks ta eelaimustest ja tä on end uskuma pannud, et FKMRH tegeleb millegi kahtlasega. Sam Deacon soovitas Leonoral romaani jaoks vajaliku info saamiseks Gerard Hoodi poole pöörduda. Gerard Hood andis FKMRH telefoninumbri. See ei pea tingimata mingi pahaendeline seos olema. Samas pole see ka võimatu. Millega Gerard Hood seal tegeleb? Kas tema ongi see kuraator, see noor ninatark, kelle käitumine Irist pahandas? Deacon ei öelnud selle kohta midagi. Mis Leonorat

täpselt huvitas? Seda ma ei küsinudki. Kas Deaconil on aus äri? Paistab olevat. Kas Leonora võttis Hoodiga ühendust? Küllap mitte, sest ta ei maini seda oma märkmetes. Miks mitte? Ehk polnud tal aega. Ehk tapeti ta enne, kui ta selleni jõudis. Ainus võimalus see välja uurida on …"

Melissa oli oma monoloogi pidades märkamatult Ülem-Benbury serva välja jõudnud. Talle meenus, et tal on külapoest üht-teist vaja, niisiis parkis ta auto poe ette ja asutas poodi astuma hetkel, mil Iris sealt pungis kotiga väljus. Ta jäi Melissat süüdistava pilguga vaatama.

„Minu teada pidime täna hommikul jalutama minema," torises naine. „Küllap nuhkisid jälle ringi."

„Jah, ma käisin Samuel Deaconi juures. Kuule, ma ostan poest mõned asjad ja siis lähen otse koju. Seejärel võime jalutama minna ja ma räägin sulle kõigest."

„Ma juba jalutasin, tulin poodi pikemat teed mööda."

„Sa ei kavatse ju seda kõike käe otsas koju tassida? See on liiga raske, ma viin su ära."

„Võta mu asjad peale. Pärast näeme." Iris kõndis Melissa auto juurde, viskas oma koti juhi kõrvalistmele ja virutas ukse kinni. „Pärast näeme," kordas ta ja asus koduteele. Melissa kehitas õlgu ja astus poodi just siis, kui major Ford, üks Ülem-Benbury kõige ebapopulaarsematest asukatest, koos oma ülekaalulise King Charles spanjeli Sinbadiga teed mööda ähkides ja puhkides kohale jõudis. Midagi oli ilmselgelt juhtunud: mehe tervitus, mis enamasti hõlmas peenutsevat kaabu kergitamist ja midagi kummarduselaadset, piirdus seekord hingetu hüüdega „Tere hommikust", mille ta koera rihma metallposti külge sidudes kuuldavale tõi. Ta tormas ummisjalu Melissa kannul poodi, hüüdes: „Daamid! Kas te olete juba uudiseid kuulnud?"

Poe omanik proua Foster ehitas parasjagu üles apelsinidest püramiidi, mille keegi – arvatavasti kõige ilusamaid vilju otsinud Iris –

oli laiali ajanud. Sarnaselt teiste ümbruskonna elanikega oli temagi tuttav major Fordi kombega suhtuda igasse pinnavirvendusse külaelus nii, nagu oleks see väärt loosungite üles sättimist, ning ta ümaral roosataval näol vilksatas üksnes põgus huvi, kui ta leti taga oma tavalise koha sisse võttis, ise silmanurgast Melissa poole vaadates.

„Kui asi on selles, et Shire Cottage maha müüakse …" alustas naine, kuid major rehmas kärsitult jalutuskepiga, mis apelsinidest napilt möödus.

„Ei-ei, mitte Shire Cottage, sellest teavad juba kõik," katkestas ta poeprouat. „See on palju suurem uudis. Rillingfordi mõisa rööviti. Varastati rohkesti igasugust kraami. Lauahõbedat, maale, taevas teab, mida kõike veel. Kiirustasin sellest kohe teile rääkima. Kõiki hoiatama, et nad silmad lahti hoiaksid."

Proua Fosteri ükskõikne hoiak kadus silmapilk. „Taevane arm, no mis sa kostad! See on juba kolmas suur maja, kuhu on viimasel ajal sisse murtud," hüüatas ta, heledad ripsmed erutusest plaksumas. „Kas politseil on aimu, kes seda tegi?"

„Oh, ee, kindlasti mingi rahvusvaheline jõuk," teatas major Foster ja oli ilmselge, et edasine jutt ammutas ainest üksnes tema viljakast kujutlusvõimest. „Üldse ei imestaks, kui röövid on tellinud mõni narkoparun. Rahapesu ja värgid. Vaadake, et teie vanameistrite maalid oleksid turvaliselt luku taga, haa-haa-haa! No nii, ma pean minema hakkama. Kena päeva teile, daamid!"

„Kas te tahtsite ehk midagi osta?" küsis proua Foster lootusrikkalt.

„Mida? Oi ei, tulin lihtsalt uudiseid jagama."

„Selliste kundedega juba rikkaks saamise hirmu pole," türtsatas proua Foster, kui uks kinni paugatas. „Aga ikkagi, need röövid on jubedad. Võiks ju arvata, et sellises kohas nagu Rillingfordi mõis on signalisatsioon olemas!"

„Küllap ongi. Mõned kurikaelad saavad neistki jagu," ütles Melissa. Ta võttis taskust poenimekirja. „Nii, mina võtaks pätsi täisterasaia, juustu, kolmsada grammi vorstikesi ja mõned küpsetamisõunad."

„Neist me preili Ashile ei räägi," itsitas proua Foster külmkapist vorste võttes. See oli tema tavaline nali Irise taimetoitluse aadressil ja Melissa vastas sellele tavapärase viisaka naeratusega. Ta maksis kauba eest ja sõitis koju.

Kui ta enda ja Irise asjadega garaažist väljus, avanes Leedripuu villa uks ja Iris pistis selle vahelt pea välja. „Kohv on valmis," andis ta teada ja kadus siis taas.

„Tore, mulle on andeks antud," ütles Melissa korraldust järgides iseendale.

„Kuulsid Deaconi käest midagi huvitavat ka?" küsis Iris köögis kohvi valades ja enda valmistatud küpsiseid lauale pannes.

„Kas sa ütled mulle enne, kui ma sellele küsimusele vastan, mille pärast sa täna hommikul nii tõre oled?" uuris Melissa. „Minu mäletamist mööda ei leppinud me jalutama minekuks kindlat kellaaega kokku."

Iris mühatas, pani kohvikannu pliidile tagasi ja võttis istet. „Mulle istuti pähe," kurtis ta.

„Mismoodi?"

„Benbury Laudalüürikute jõuluetenduse dekoratsioonide valmistamisega! Ülbed nadikaelad. Mina jään jõuluks koju, et mõned kiired tööd kaelast ära saada, ja nemad sõidavad mulle niimoodi sisse!" Iris krahmas küpsise, mis ta sõrmede vahel purunes ning kattis ta lopsaka kootud kampsuni rinnaesise pudiga. Ta pühkis selle värvise käega maha. „Ma tahaks neile kangesti öelda, et ma ei tee seda."

„Ole nüüd, ära ole selline kiusupunn! Jõuluetendus on nii tore, kõik löövad kaasa. Mina lubasin neile stsenaariumi kirjutada, aga dekoratsioonide osa on senini üsna amatöörlik olnud, niisiis arvasime ..."

„Sa teadsid sellest?" Järgmine küpsis praksatas pooleks ja oleks peaaegu põrandale kukkunud. „Oleksid võinud hoiatada."

„Anna andeks, unustasin. Mul on viimasel ajal päris palju tegemist olnud."

„Räägi mulle siis Deaconist."

„Pole suurt midagi rääkida." Melissa kirjeldas galeriis käimist ja hiljem asjaga seoses tekkinud mõtteid.

Iris väljendas oma seisukohta üsna ühemõtteliselt. „Aja raiskamine!" kuulutas ta. „Ma saan sind pigmentide ja materjalide osas aidata, kui sul seda peaks vaja minema."

Melissa pani kohvitassi lauale ja rehitses hajameelselt sõrmedega juukseid. „Selles häda ongi," tunnistas ta. „Ma ei tea, mida mul vaja on ... või õigemini, mida oli vaja Leonoral. Kaine mõistus ütleb mulle, et viited FKMRH-le on täiesti juhuslikud, aga mõte, et tema esitatud küsimuste ja ta surma vahel võib olla seos, ei anna mulle rahu."

Iris ohkas tüdinult. „Kõik on selle noore tindisolkija süü!" teatas ta.

„Bruce'i? Mis see temasse puutub?"

„Tema sulle neid kärbseid pähe ajab. Unusta ta ära ja tegele oma ajaloolise kireromaaniga."

„See ei ole ajalooline kireromaan, see on Victoria-aegne müsteerium."

„Vahet pole. Kui sa ei tea, mida Leonora mõtles, siis lihtsalt muuda süžees mõned üksikasjad ära. Kes seda ikka teada saab?"

„Ilmselt mitte keegi. Aga ikkagi on nii veider, et selle asja kohta ta märkmetes midagi polnud."

„Kui sellest asjast midagi ei tulnud, siis polnud tal ilmselt lihtsalt miskit kirjapanekuväärilist."

„Küllap vist." Melissa tõusis vastu tahtmist, et minekule asutada. „Tänan kohvi eest. Homme lähme jalutama, eks?"

„Seda usun ma siis, kui see juhtub," ütles Iris kõrgilt, kuid säras ta silmis andis Melissale aimu sellest, et naaber oli oma pahameelest üle saanud.

„Ah jaa, muide, oleksin peaaegu unustanud. Rillingfordi mõisas käidi sees." Melissa kordas major Fordi jutu sisu. „Dudley esines

nii, nagu oleks röövitud rahvusgaleriid, aga sa ju tead, kuidas ta liialdab."

„Vowdenitel on korralik kollektsioon," tähendas Iris. „Päris mitu impressionisti – ma nägin neid, kui mõisa maalisin."

„Võib-olla ei pannudki Dudley sel juhul oma oletustega mööda. Vast varastab tõepoolest keegi tellimise peale kunstiteoseid."

KÜMNES PEATÜKK

Proua Gloria Parkin, energiast pulbitsev ja lobisemishimuline kolme lapse ema, kelle energilisus ja tõhusus muutsid ta Ülem- ja Alam-Benbury külakestes koduabilisena väga nõutavaks, käis enamasti Melissa juures külakorda kolmapäeva hommikuti. Aga kuna sel nädalal toimusid jõuluetenduse proovid, ta lapsed lõid etenduses kaasa ja naine ise oli lubanud kostüümidega abiks olla, saabus ta neljapäeval pärast lõunat. Ta jõudis kohale just siis, kui Melissa lõunaeinet lõpetas; koduabilise blondide kiharatega ümbritsetud nägu säras emauhkusest, kui ta oma hommikusi asjatoimetusi kirjeldas.

„Oo, proua Craig, pisikesed olid nii armsad," vadistas ta ülevoolavalt. „Minu Charlene on neitsi Maarja ja Darren on karjus. Nad tahtsid, et Wayne oleks Joosep, aga ta keeldus, kui sai teada, et ta rüü on üks Charlene'i vanadest öösärkidest! Ütles, et tema plikade riideid selga ei pane. Minu Stanley ütleb, et poiss räägib õiget juttu – küll talle meeldis seda kuulda!" Gloria, kes elas õnnelikus teadmatuses feminismist kõigis selle vormides, säras oma esmasündinu ja ta isa seksismiga uhkustades.

Melissa tundis hetkeks kerget nostalgiatorget, meenutades, kuidas ta oli kunagi vaadanud koolietendusi, milles lõi vastumeelselt kaasa ta ainus poeg Simon, kes oli nüüdseks täiskasvanu ja elas New Yorgis. „Ma arvan, et sinust on väga kena nende jaoks aega leida, arvestades, kui toimekat elu sa elad."

„Oi, see meeldib mulle, see ju ongi emade töö! Ja teate mis," Melissa kannul kööki astunud Gloria oli üleriided seljast võtnud ja

pani rääkides valmis poonimisvaha, tolmuharju ja muid puhastustarbeid, „Vowdenite juurde murti sisse."

„Jah, ma kuulsin. Ma olin poes, kui major Ford tuli sellest proua Fosterile rääkima."

„No muidugi! Tema räägib asjadest enamasti enne seda, kui need juhtudagi jõuavad." Gloria elaval näol peegeldus suur pettumus, kui ta taipas, et tema ei saanudki esimesena uudiseid jagada. Naise klatšihimu, mis oli rahuldamatu, kuid mitte kunagi pahatahtlik, aitas kõigil ta teenuseid kasutavatel daamidel kursis püsida naabrite tegevuse, vedamiste ja ebaõnnega.

„Hunnik pilte pandi pihta," jätkas ta ilmselge mõnuga. „Minu Stanley ütleb, et need on väärt tuhandeid. Ei tea, kas pollarid saavad need tagasi." Talle näis tulevat mingi mõte ja ta tõi kuuldavale käheda kihina, mis pani lopsaka rinnapartii liibuva sviitri all lainetama ja kangast pingule vedama. „Nad võivad lasta Arnie Barronil tühjade kohtade täitmiseks mõned pildid maalida," kuulutas naine kurinal.

„Kes on Arnie Barron?"

„Meie Stanleyga käisime temaga koos koolis. Veider tüüp, ta ei rääkinud ega mänginud mitte kunagi teiste lastega, ei teinud üldse midagi, muudkui joonistas. Räägiti, et tal oli miskit viga – ma ei mäleta, mis selle häda nimi oli. Mingi hä… häirimatu või või asi … ei, tegelikult oli ta ikka rohkem häiritud!" Järjekordne naeruhoog pani ta rinnad vappuma.

„Äkki oli see autismihäire?" pakkus Melissa.

„Just!" Gloria häälest kostis imetlust ja sära ta iirisekarva silmis peegeldas vaimustust sellise eruditsiooni üle. „Autism," kordas ta omaette. „Katsun meeles pidada. Igatahes ta läks erikooli. Olen kuulnud, et ta õppis seal vingelt maalima. Võitis ükskord mingi auhinna, ma nägin ta pilti lehes. Ei tea, mis temast pärast seda sai. Äkki on vangis, ta isa oleks korra peaaegu kinni kukkunud."

„Mismoodi?"

„Pollarid nabisid ta mingi jama pärast kinni, aga ta pääses puhtalt."

„Kuidas nii?"

„Pollarid ei suutnud seda tõestada. Tunnistaja, kes talle osutas, mõtles ümber."

„Äkki ta ei teinud seda tõepoolest. Inimesed teevad vahel vigu," juhtis Melissa tähelepanu pisiasjale.

„Ja mõnikord teevad nad neid meelega. Eriti siis, kui see neile kasulik on." Selle vihjega käis kaasas silmapilgutus.

„Sa arvad, et Arnie isa ostis tunnistajad ära?"

„Nii seda äri tundvad inimesed räägivad."

„Mis äri see on?"

„Autode müümine. Kahtlane äri, mitte seaduslik nagu minu Stanley oma." Melissa surus seda kuuldes muige alla, kuna Gloria abikaasa, kes Gloucesteris kasutatud autodega kauples, oli mitu korda peaaegu vääratanud. „Muidugi, ega keegi täpselt tea," jätkas Gloria. „Taevake, kas kell on juba nii palju? Pean tegutsema hakkama. Kust ma alustama peaksin?"

„Kas või siitsamast. Ma olen kabinetis."

Tagasi kirjutuslaua taha jõudes pingutas Melissa tõsiselt, et käsiloleva tööga jätkata. Ta kinnitas endale, et Irisel on õigus: on igati mõistlik lõpetada Leonora raamat olemasolevaid märkmeid kasutades. Pealegi oli ta graafik niigi pingeline ja katsed välja nuputada, millist uut pööret autor plaaninud oli, et seda seejärel olemasoleva süžeega liita, oleks nõudnud aega, mida tal polnud. Ta otsustas arvuti taga istet võttes ja „Tapva päranduse" kahekümne esimese peatüki esimest mustandit alustades, et parem on jääda algse plaani juurde.

Ehkki ta oli istet võttes enda meelest täpselt teadnud, mida kirjutama hakkab, oli kahe tunni pärast kirja saanud üksnes poole lehekülje jagu teksti. Ta naaldus tüdinud ohkega toolileenile täpselt hetkel, mil Gloria uksele koputas ja teada andis, et kell on kolm,

ja küsis, kas tal on veel midagi teha, kuna lapsed pidid kahekümne minuti pärast koolist saabuma. Koduabiline, olles oma raha ja komplimendid tubli töö eest kätte saanud, sõitis erksinise Ford Fiestaga minema – see oli värskeim lisandus tema Stanley kvaliteetseid, vähese läbisõiduga kasutatud sõidukeid pakkuva firma autopargist.

Melissa vaatas teatava kadedusega, kuidas ta auto hüpeldes mööda ebaühtlast rada maantee poole suundus. Gloria oli vähenõudlik inimene, kes oli pühendanud elu oma abikaasa ja laste heaolu eest hoolitsemisele. Ta vajadused olid lihtsad ja algelised; kui keegi oleks tal palunud öelda, mis on tema moto, siis oleks see kõlanud umbes nii: „Kui sa ei jaga ära, milles asi, on parem see sinnapaika jätta."

Melissa mõtles hapult, et Gloria puhul võis see küll toimida, ent mitte tema endaga. Ta teadis, et ei saa rahu enne, kui on välja uurinud, mida Leonora Sam Deaconist tahtis, kasutab ta seda infot siis raamatus või mitte. Kas ta peaks Gerard Hoodiga ühendust võtma ja kas mees ütleks talle, mida Leonora oli küsinud? Ja siis kõige häirivam küsimus: kas emb-kumb neist kahest võis olla kuidagi naise surmas osaline?

Melissa jõudis otsusele. Ta läks tagasi kabinetti, tõstis telefonitoru ja valis numbri, mille Deacon oli Leonorale andnud, et küsida, kas ta saaks rääkida Gerard Hoodiga.

Telefonis vastas pisut metalse kõlaga peeneks koolitatud naisehääl. „Kahjuks pole teda hetkel siin ja täna pole teda tagasi oodata," teatas see. „Tohin ma küsida, kes helistab?"

Melissa ütles oma nime ja selgitas oma huvi tausta. „Mul on pisut raske ilma selle infota raamatuga jätkata," selgitas ta. „Olen kindel, et kui ma saaksin härra Hoodiga rääkida, oleks sellest palju abi."

„Te soovite temaga kokku saada?" Hääl muutus tunduvalt külmemaks.

„Kui see sobib. Tegelikult oli mul plaanis tulla teie fondi väljapanekut vaatama. Kas härra Hood on kohal, kui ma homme läbi astun?"

„Ta on siin hommikuti. Ma usun, et ta leiab poole üheteistkümne paiku teie jaoks paar minutit." Ehkki naine seda otseselt ei öelnud, tegi ta ometi selgeks, et härra Hood on hõivatud mees, kel palju tähtsaid ülesandeid ja kes enamasti ei vaevu tüütute naiskirjanikega suhtlema.

„Suur tänu teile," ütles Melissa. „Ma luban, et ei kuluta liialt tema aega." Ta surus raskustega maha kiusatuse öelda sarkastilise rõhuasetusega „väärtuslikku aega". Polnud mõtet paksu verd tekitada. Mis mul ometi viga on, mõtles ta toru hargile pannes tõredalt. See töö paneb mul katuse sõitma, soovin, et poleks seda pakkumist vastu võtnud.

Järgmise asjana helistas ta Gloucester Gazette'i. Ta ütles oma nime ja küsis, kas Bruce Ingram on kohal. Mees oli paari sekundiga telefoni juures.

„See on ajalooline sündmus!" teatas ta.

„Miks?"

„Sa pole mulle kunagi varem helistanud."

„Tõsi küll. Kuni praeguseni oled sina alati mulle helistanud ja mind ahistanud, et ma su saatanlikes plaanides osaleksin."

„Minu plaanid ei ole kunagi saatanlikud. Nende kõigi aluseks on ülim ausus ja otsekohesus."

„Kui välja arvata siin-seal mõni reeglitele vilistamine."

„Väga harva ja ikka õigluse huvides. Niisiis, millega ma sind aidata saan?"

„Oled sa Asseri fondi uurimisega kuskile jõudnud?"

„Mul pole olnud aega sellega tegeleda. Toimetaja saatis mu teist ülesannet täitma ja ma sain sellega just valmis. Miks sa küsid?"

„Ma lähen homme Blackwater Halli väljapanekut vaatama ja kuraatoriga rääkima. Mõtlesin, kas sa ehk ..." Ta tegi pausi, lootes, et mees ise sööta napsab, mida viimane ka innukalt tegi.

„... tahaksin sinuga kaasa tulla? Suurima heameelega. Mis kell?"

„Keegi väga ennast täis häälega naisterahvas soostus pika hambaga mulle kella poole üheteistkümne paiku kokkusaamist võimaldama."

„Anna mulle mu häbematus andeks, aga mul oli justkui mulje, et su aeg on täielikult muude asjadega hõivatud."

Melissa hoomas tänu varasematele kokkupuudetele mehega tema märkuses peituvat küsimust: mis selle kõne põhjustas? Kas selles võiks peituda lugu?

„Ma avastasin midagi," ütles ta ettevaatlikult. „Ma küll ei tea, kas see on kuidagi seotud sellega, mida sa FKMRH kohta ütlesid …"

„Mis asja kohta?"

„Maa Ressursside. Abraham Asseri fondi."

„Õige küll. Räägi."

Melissa selgitas nii konkreetselt, kui oskas, oma seotust Leonora Jewelliga ning väikeste kokkusattumuste jada, mis olid ta viinud Samuel Deaconi galerii ja võimaliku seoseni FKMRH-s tegutseva Gerard Hoodiga. Samas ei maininud ta enda avastatud mõrvarelva ja selle hilisemat kadumist, teadmata, kas see info oli ajakirjandusele edastatud. Ta aimas, et politsei ei kiidaks ta tegevust heaks; hoiduda tuli kõigest, mis võinuks tähelepanu pälvida.

Bruce kuulas vaikides, kuni ta oli lõpetanud. Siis ütles mees: „Oleme kokku leppinud. Kohtume homme kell kümme minu kontoris. Ma sõidutan meid ise Blackwater Halli."

„Olen kohal."

Melissa mõtles hüvasti jättes ja kõnet lõpetades esimese asjana sellele, et kokku lepitud hommikune jalutuskäik Irisega jääb jälle ära. Ta läks naabermajja seda ütlema, kuid tema üllatuseks ei saanud Iris üldse pahaseks, vaid väljendas soovi nendega kaasa tulla.

„Saangi lõpuks oma priipääsme ära kasutada," tähendas ta. „Ilmselt pole sul selle vastu midagi?"

„Muidugi mitte."

See osutus otsuseks, mille tagajärjed olid kaugeleulatuvad ja ohtlikud.

ÜHETEISTKÜMNES PEATÜKK

Blackwater Halli Victoria-aegne ehitaja oli valinud sellele silmatorkava asukoha Cotswoldi astangu läänepoolses servas, kust avanes imeline vaade Severni orule, Malverni nõlvadele ja Lõuna-Walesi mägedele. Melissa mainis Irisele, kui nad seisid ja ootasid, mil Bruce oma auto lukku paneb, et vaade võib olla hunnitu, kuid sel kõledal detsembri alguse hommikul, mil madalad pilvetutsakad mäeharjade külge haardusid ja Gloucesteri katedraali gooti stiilis torn jõest kerkivast udulaamast vaevu välja paistis, oli kõik ilmetu ja masendav. Kell polnud pool üksteistki ja lisaks Bruce'i veripunasele Ford Escortile seisis tuulises parklas veel vaid käputäis sõidukeid.

„Paistab nii, et see paik on enam-vähem meie päralt," tähendas Bruce, kui nad maja suunas sammusid. „Ma teeksin ettepaneku siseneda eraldi, mitte rühmana. Melissal on kokkusaamine Gerard Hoodiga ja ma kujutan ette, et Iris, ee, preili Ash …"

„Iris sobib," katkestas nimetatud daam teda ebahariliku suuremeelsusega, samal ajal ümber oma pea mässitud hiiglasliku neerumustrilise salli alt silmanurgast mehe poole kiigates. Vastutasuks sai ta naeratuse, mis oleks igas vanuses kergemini mõjutatavad naised pead pöörama pannud.

„Täpsan, Iris. Nagu ma ütlesin …"

„… tegeleb igaüks oma asjadega." Iris sammus juba mööda kruusatatud rada maja poole nagu lahinguväljale suunduv soldat, käed külgedel kangelt õõtsumas, pikk mantel kõhnade jalgade ümber lehvimas.

„Küllap tahad *sinagi* omapead ringi nuuskida?“ pakkus Melissa.

„Umbes nii,“ nõustus mees. „Siin on kohvik, äkki saame seal kokku,“ ta heitis pilgu kellale, „umbes üheteistkümne paiku? See jätab meile esmamulje tekkimiseks üle poole tunni. Muide, mina olen siin kui tavainimene, press ei puutu asjasse, eks ole? Varsti näeme.“ Ta lippas nii Melissast kui ka Irisest mööda ja tormas mööda kivitreppi sissepääsu suunas.

„See su noor semu on nagu skautmaster,“ tähendas Iris niipea, kui mees kuuldekaugusest väljas oli.

„Küllap ta loodab leida mõne mõjutatava naistöötaja ja tema käest pisut infot välja võluda,“ vastas Melissa. „See on hämmastav, mida inimesed õige lähenemise puhul vabatahtlikult räägivad.“

Iris turtsatas. „Kõik on tehnika küsimus. Näita nende tegevuse vastu huvi üles ja vastutasuks saad nende eluloo.“ Ta jäi järsult seisma ja ajas pea kuklasse. „Mis sa sellest kolossist arvad?“

Nad seisid mõnda aega ja silmitsesid hoone uhket tellistest ja kivist fassaadi, kuni Iris viimaks ükskõikselt mühatas: „Üheksateistkümnenda sajandi lõpp,“ uksest sisse astus ja samal ajal, kui oma pileti kätte saanud Bruce neile ainsatki pilku heitmata eemaldus, vastuvõtulaua juurde astus. „Eluaegne liige,“ teatas ta kuninglikult ja vehkis vastuvõtusekretäri nina all plastkaardiga. Viimane oli kalbe naha ja pehmelt ümber kõrvade käharduvate heledate kiharatega noor mees, kes meenutas Melissale ruutu soldatit. Irise liikmekaarti nähes suunas ta naise käeviipega letil lebava külalisteraamatu suunas ja avas suu, et rääkima hakata, kuid jõudis öelda vaid: „Kas te paneksite oma nime …“ kui Iris juba temast mööda vuhises ja läks sisse võlvkaarega uksest, mille kohal rippus silt „Püsieksposition“. Ilme noormehe näol oli endiselt pisut jahmunud, kui ta Melissa ulatatud visiitkaardi vastu võttis.

„Mul on kokkusaamine härra Hoodiga,“ ütles Melissa. „Kust ma ta leian?“

Mees ei väljendanud mingitki äratundmise märki, ilmselt ei öelnud nimi Mel Craig talle midagi. Ta tõstis telefonitoru, vajutas nuppu ja ütles: „Üks daam tahab Gerardiga kohtuda. Ütleb, et tal on kokku lepitud … selge.“ Ta pani toru taas hargile ja andis kaardi Melissale tagasi. „Härra Hoodi assistent tuleb kohe alla,“ andis ta teada. „Kas te kirjutaksite palun oma nime raamatusse?“

See on see õhku täis naine, kellega ma eile rääkisin, mõtles Melissa mehe soovi täites. Ta küsis endalt mõttes, kas Bruce otsib samuti selle naise üles ja kas too reageerib mehe sarmile.

Vastuvõtusaalil olid tammetahveldisega seinad ja kõrged laed, mida ehtisid pealtnäha värskelt restaureeritud kipsreljeefid ja -karniisid. Silma hakkas väike suveniiripood, kus müüdi kunstitarbeid, raamatuid, postkaarte ja meeneid, kõik tähistatud kirjaga, mis väitis kauba olevat keskkonnasõbralikku päritolu. Lisaks oli seal fotodest ja infolehtedest koosnev väljapanek, mis andis ülevaate erinevatest looduskaitseprojektidest, mida Asseri fond rahastas. Melissa sirvis laisalt materjale, kui kuulis oma nime mainitavat. Ringi pöörates nägi ta lühikeste tumedate juuste, tugevalt meigitud silmade ja ainsagi naeratusevarjuta kriipssuuga naist.

„Proua Craig? Mina olen Eloise Dampier, härra Hoodi assistent,“ ütles ta asjalikult. „Palun järgnege mulle.“ Ta pöördus minekule ja läks sisse pendeluksest, millel oli kiri „Eraruumid“, ja seejärel vaibaga kaetud trepist üles. Naine kandis koorekarva siidpluusi ja tumesinist jakki ja seelikut, mis kõik lausa karjusid *haute couture*; ka ta pärlitest kaelakee ja kõrvarõngad oli ehtsad ja nahkkingad näisid olevat valminud käsitööna. Melissa, kes traavis ta lõhnastatud tuules, tajus teravalt, et tema enda villane jakk ja madalad kingad olid ammu moest maas.

Esimesel trepimademel oleval uksel oli silt „Direktor“. Naine avas selle koputamata, sisenes Melissa ees ruumi ja teatas: „Gerard, see on proua Craig, kes eile helistas.“

„Proua Craig! Kuidas läheb?“ Gerard Hood tõusis ja sirutas käe üle mahagonist kirjutuslaua, see liigutus tõi nähtavale lumivalge kuldsete nööpidega kinnitatud manseti. Melissa reageeris tervitusele mehaaniliselt ja võttis sileda maniküüritud käe vastu, märgates ühtlasi, et mees kandis samu riideid, mis olid tal seljas olnud Samuel Deaconi galeriis, kuid erinevalt tülpinud ilmest, millega ta oli eelmisel päeval naisest mööda vuhisenud, esines ta täna kui viisakuse ja südamlikkuse kehastus.

„Palun istuge,“ ütles direktor särava naeratusega. Ta osutas käega toolile enda vastas ja ootas tagasi oma toolile vajumisega, kuni Melissa oli istet võtnud. „Ma sain Eloise'i jutust aru, et teist on saanud kadunud preili Leonora Jewelli mantlipärija.“ Mehe pilk pöördus viivuks assistendi poole, kes istus ta kõrval, pea pisut viltu, nagu poseeriks foto jaoks. Assistent reageeris tõsise noogutuse ja maha suunatud pilguga.

„Jah, mind palgati kirjutama kolme viimast peatükki raamatule, millega ta enne surma töötas,“ nõustus Melissa.

„Milline tragöödia. Olime Eloise'iga sellest lugedes suures masenduses.“ Hood vangutas oma hoolikalt sätitud soenguga blondi pead ja heitis järgmise pilgu assistendi poole, kes vastas taas tõsise noogutusega. „Meile oli suur šokk, et selline asi juhtus nii varsti pärast selle daamiga tutvumist,“ jätkas mees taas Melissa poole pöördudes. „Ega te juhtumisi tea, kas politsei on juba kellelegi rünnakuga seoses süüdistuse esitanud?“

„Minu teada mitte.“

„Tragöödia,“ kordas mees, „ja suur kaotus lugejate jaoks.“

Melissa peast lipsas läbi küsimus, kas mees on mõnest Leonora Jewelli romaanist üldse ridagi lugenud. Ta teadis, et kirjandusinimeste seas oleks sellisele märkusele reageeritud kergitatud kulmude ja üleoleva naeratusega. Kuid tema eesmärgiks polnud Leonora töö väärtuse arutamine.

„Ma tean, härra Hood, et te olete hõivatud inimene, ja teen seega võimalikult lühidalt,“ ütles ta asjalikult. „On märke sellest, et preili Jewell kavandas süžees uut pööret. Minu soov on tema ideid võimalikult täpselt järgida, kuid ma pole leidnud märkmeid, mis ta kavatsusi selgitaksid. Leidsin Samuel Deaconi visiitkaardi ja külastasin teda; tema sõnul käis Leonora tema juures ja tema suunas ta teie juurde, kuna te tegelete restaureerimisega.“

Kuuldu näis Hoodi jahmatavat. Nad vahetasid Eloise'iga pilke. „Ma ei kujuta ette, miks ta arvas, et ma sellega tegelen,“ ütles mees aegamisi.

„Te tahate öelda, et ei saanud teda aidata?“

„Seda ma ole öelnud. Ma rääkisin talle üht-teist, kuid õnnetuseks ei sobinud see tema ideedega kokku.“

„Kuidas nii?“

„Ta rääkis mulle uuest pöördest süžees, nagu te seda nimetate, ja mina omakorda selgitasin, et tema kavandatu ei sobi, kuna teatud võltsingute tuvastamise tehnikaid poldud kõnealusel perioodil veel avastatud.“

„Niisiis oli ta huvitatud ennekõike võltsingute avastamise tehnikast?“

„Täpselt nii.“

„Selge.“ Melissa mõtles hetke ja küsis siis: „Kas te oskasite talle ühtlasi mingit muud võimalust välja pakkuda?“

„Tegelikult mitte, kuna ta oli sellega, mida tollal teati, üsna hästi kursis. Tema enda sõnul oli tal tulnud mõte kasutada oma loos dramaatilist uut *dénouement*'i[4]; see hõlmas tegelaskuju, kes oli avastanud salajase protsessi, mida võis sisuliselt lugeda röntgeni eelkäijaks. Ta oli taustainfot kogudes leidnud infot keemiku kohta, kes väidetavalt tegeles Röntgeni teadustööga sarnanevate uuringutega ja jõudis oma leiutiseni enne teda. Põnev materjal, kuid ajalooliselt

[4] *Dénouement* – pr k puänt. *Tlk*

ebatäpne.“ Hood naaldus toolikorjule ja vangutas heatahtlikult muiates pead. „Ma kardan, et ta andis oma fantaasiale liigselt voli.“

„Kas te tahate öelda, et tema kavandatu polnud usutav?“

„Küllap ta usutav võis isegi olla, aga nagu ma ütlesin, ajalooliselt ebatäpne, ja ta leidis ilmselgelt, et see muudab asja tema raamatu jaoks sobimatuks.“

„Arvatavasti oli ta pettunud.“

Hood kehitas õlgu. „Pisut küll, kuid üldiselt suhtus ta sellesse minu meelest filosoofiliselt. Ta ütles vaid: „Mis siis ikka, kasutan oma algset ideed,“ või midagi sarnast.“

„Ja see oli kõik?“

Mees vaatas kergitatud kulmudega Eloise'i poole ja too noogutas. „Minu mäletamist mööda oli see kõik,“ kinnitas mees.

„Ta tänas Gerardit tema peale aega kulutamast ja lahkus,“ ütles Eloise ning ta hääles oli noot, mis ütles sama selgesti kui seda teinuks sõnad: „Ja ma soovitan teil sama teha.“

„No nii, siis tundub ka praegu kõik olevat.“ Melissa pani ära märkmiku, mida ta oli alusetust optimismist ajendatult kogu lühikese jutuajamise jooksul käes hoidnud. „Vähemalt tean ma nüüd, mida teha.“

Üle Hoodi näo vilksatas kerge rahutus. „Te tahate öelda …?“ küsis ta valvsalt.

„Ma tahan öelda, et teen sama, mida Leonora – kasutan algset ideed, nagu tema seda nimetas.“

„Ma olen kindel, et see on kõige parem.“ Mees lõdvestus vaevumärgatavalt. Melissa tõusis ja Hood ajas end poolenisti istmelt üles. Eloise jäi istuma.

„Tänan teid, et aega leidsite. Pole vaja mind välja saatma hakata,“ ütles Melissa rõhutatult. Ta pöördus, astus ukse juurde, avas selle ja siis tuli tal korraga veel üks mõte. Ta pööras end taas ruumisviibijate suunas ja küsis: „Ega te juhtumisi märganud, kas preili Jewell tegi teiega rääkides märkmeid?“

Küsimus paistis Gerard Hoodi üllatavat. Ta kõhkles enne vastamist hetke. „Ei, minu meelest mitte.“ Ta vaatas taas Eloise'i poole, kes huuled kokku pigistas ja pead raputas.

„Ma olen üsna kindel, et ei teinud,“ kinnitas ta.

„Kui kahju. Ta oli alati taustainfoga töötades nii täpne, et mind üllatab teie juures käimist käsitlevate märkmete puudumine tema paberite seast.“

Eloise kehitas õlgu ja end taas vabalt tundev Gerard naeratas ja laiutas vabandavalt käsi. „Kahju, et me ei saanud rohkem abiks olla.“

„Otse vastupidi, teist oli väga palju abi,“ ütles Melissa.

See oli puhas juhus, mis sundis ta veel kord üle õla vaatama, et veel üks, viimane küsimus esitada … ja ta tabas eksimatut kergendust väljendava pilgu, mille Gerard Hood ja Eloise Dampier omavahel vahetasid.

KAHETEISTKÜMNES PEATÜKK

Kell oli veidi üksteist läbi, kui Melissa oma sõpradega taasühines. Ta leidis nad juba kohviku nurgalauas istumas. Ruum oli rahvast täis. Nende saabumisele järgnenud pooltunni jooksul oli Blackwater Halli jõudnud külastajate murd ja kõik nad näisid olevat otseteed kohvikusse suundunud, et enne väljapanekuga tutvumist kuumade jookide ja teekookidega keha kinnitada. Kolmik sai elava jutuvada, lauanõude klirina ja lindilt kostva tasase klassikalise muusika taustal vabalt rääkida, kartmata pealtkuulamist.

„Kuidas läks?" küsis Bruce, kui Melissa oli istet võtnud ja kruusist kuuma kakaod lonksanud.

„Igati huvitavalt," vastas naine.

„Kas sa said teada, mis Leonorat huvitas?"

„Ei, küll aga olen üsna kindel, et sain teada, mis teda *ei* huvitanud."

„Ja mida see tähendab?"

„See tähendab, et mulle aeti mõnuga puru silma." Ta kirjeldas lühidalt jutuajamist, kaasa arvatud Hoodi versiooni Leonora „Tapva päranduse" süžee „uuest pöördest".

„Sa oled kindel, et see on jama?" küsis Bruce, kui ta lõpetanud oli.

„Muidugi on," sekkus Iris. „Röntgen oli füüsik, mitte keemik, ja tegi oma avastuse sisuliselt kogemata."

„Jaa, just," ütles Melissa, kes polnud tegelikult seda apsakat Gerard Hoodi loos märganudki. „Lisaks rõhutas Sam Deacon konkreetselt, et Leonora huvitus restaureerimistehnikatest. Seepärast tal

Gerard Hoodi poole pöörduda soovitatigi, see olevat – taas Sami sõnul – just Hoodi ala. Hood sama hästi kui eitas millegi sellisega tegelemist."

„Huvitav, mis Sami sellist asja arvama pani," mõtiskles Iris.

Keegi ei osanud selgitust välja mõelda. Hetke pärast ütles Bruce: „Niisiis ei ole sul aimugi, mida ta tegelikult teada tahtis, ega sellestki, miks Hood sellise loo välja mõtles?"

„Hetkel mitte, aga mulle tundub, et Leonoral võisid meeles mõlkuda mingid pettused, mis selle paarikese tegevusega liialt sarnanesid, ja see häiris neid. Kui nii, siis oleksid nad muidugi talle viisakalt selgeks teinud, et sellised asjad pole võimalikud, ja talle seejärel ust näidanud."

„Sa siis usud, et neil *on* miskit teoksil?" küsis Bruce.

„Mulle küll tundub sedasi. Kui välja arvata Hoodi versioon Leonora uuest süžeepöördest, oli tema jutt üsna usutav, kuid ta kehakeel rääkis siiski midagi muud."

„Kui nüüd oletada, et see asi, mis Leonora välja pakkus, siiski *oli* võimalik ..." tähendas Bruce aeglaselt, ilmselgelt valjusti mõeldes. „Kas võimalus, et Leonorat ei pruukinud nende jutt veenda ja ta otsustas siiski oma ideed kasutada, võinuks nende tegevuse seisukohast ohtlik olla?"

„Sa ei vihja ometi, et see võis olla mõrvamotiiv?"

„Ei, ilmselt mitte. Vahelejäämise oht kaalunuks üles paljastamise populaarse romaani süžee kaudu."

Melissa ohkas ja nakitses koogi kallal. „Kui vaid Leonora oleks märkmeid teinud, kas oma käigu või vähemalt selle kohta, mis talle huvi pakkus."

„See annaks meile mingigi pidepunkti," ütles Bruce. Ta paistis pettunud olevat; ta oli ilmselgelt lootnud, et Melissa leiab midagi paremat.

„Ühes asjas olen ma kindel," jätkas naine, keda mehe suhtumine pisut pahandas. „Nii Gerard Hood kui tema peen assistent tundsid

kergendust, kui ütlesin, et jätan uue süžeepöörde sinnapaika ja jään Leonora esialgse idee juurde. Ühtlasi jäi mulle mulje, et nende vahel võib midagi olla. Nad vahetasid kogu aeg pilke."

Bruce valas endale valgest portselankannust kohvi juurde ja teatas siis silmapaistva uhkusega: „Ma võin seda kinnitada. Ma lobisesin pikalt vastuvõtus töötava Damianiga. Tema oli *väga* vastutulelik. Ma arvan, et ma meeldin talle," lisas ta muigega.

Melissa läkitas talle etteheitva pilgu. „Ma loodan, et sa ei andnud talle valesid signaale," ütles ta.

„Noh, ehk õige pisut, et teda rääkima õhutada. Ta läks just oma kallimast lahku, niisiis ihkas ta kaastunnet ja minult ta seda ka sai, muud ei midagi."

„Minu meelest puudub sul igasugune südametunnistus," ütles Melissa külmalt. „See vaene poisu …"

„Ole vait ja kuulame, mida Bruce teada sai," ütles Iris, kes ilmselgelt Melissa muret Damiani tunnete pärast ei jaganud.

Melissa põrnitses neid mõlemaid kurjalt üle kakaokruusi serva ja jäi mossitades vait.

„Gerard ja Eloise on kindla peale paar," teatas Bruce, „ja nende käsi käib tänu Asseri fondile väga kenasti, vaat sedasi. Mehel on Porsche, naine sõidab BMW-ga ja nad mõlemad elavad laia elu. Aga nagu Damianile on rääkinud daam, kes toimetab teed ja kohvi nende kabinetti, läheb neil aeg-ajalt ütlemiseks, peamiselt mehe tiivaripsutamise pärast. Ja see ei ole veel kõik. Kui näitusekülastaja soovib pilti osta, ei toimu see suveniiripoe vahendusel, vaid eraldi konto kaudu, mida haldab Eloise. Ja aeg-ajalt ilmub välja mõni jõukas kunde, tihti välismaalane, kellega Gerard isiklikult tegeleb; neil puhkudel ei näe ükski töötaja, milline töö – kui üldse mõni – õmanikku vahetas."

„Ilmselt juhtub see siis, kui pakkumisel on mõni väga eriline ese," oletas Melissa. „Näiteks mõni Iris Ashi töö," lisas ta pisut sarkastiliselt. Ta oli endiselt oma kahe kaaslase peale üsna tige.

„Mitte tingimata." Bruce suskas öeldu rõhutamiseks sõrmega õhku. „Just see teebki asja huvitavaks. Damian on väheke kunsti õppinud ja on tööde väärtustega mingil määral kursis ning tema ütles, et need tüübid tulevad mõnikord tehingut sõlmima siis, kui midagi erilist pole juba mitu kuud pakkumisel olnud."

„Sa tahad öelda, et siis, kui keegi annetab pildi, mille hind võiks olla keskmisest kõrgem, müüakse see ära leti alt, ja Gerard ja Eloise pistavad raha taskusse?"

„Kas sa ei leia, et see on päris tõenäoline?" Järgnes lühike vaikus. „Mida sina arvad, Iris?"

Pealtnäha sügavalt mõttesse vajunud Iris oli sellal, kui Bruce rääkis, lusikaga alustassil vedelevat taimetee pakikest toginud. Vastuseks mehe küsimusele venitas ta aegamisi: „Sedalaadi eraisikutelt tulevaid annetusi ei saa just palju olla."

„Sa ise andsid neile ühe oma töö. Võimalik, et teisedki tuntud kunstnikud teevad sama."

„Ka sel juhul saaksime rääkida valdavalt sadadest, mitte tuhandetest."

„Sa pead silmas naelu?"

„Või dollareid. Nii või naa, Porschega sõitmiseks või armukeste pidamiseks sellest ei piisa."

„Niisiis võib olla, et nad võtavad matti igast tehingust ja lisaks panevad väärtuslikumate tööde arvelt saadava tulu taskusse." Bruce ei tahtnud ilmselgelt oma teooriat täielikult hüljata. „Damiani sõnul müüvad nad palju kohalike kunstnike töid, eriti turismihooajal. Neil on nõudluse rahuldamiseks isegi oma majakunstnik."

„Ikkagi on see üksnes peenraha. Mitte ükski asi seal," Iris osutas oma kartulikarva peaga galerii suunas, „ei tooks sisse summasid, millest räägid sina."

Bruce paistis pisut pettuvat, kuid ei jätnud jonni. „Ma olen veendunud, et siin on käimas mingi petuskeem," ajas ta oma. „Melissa arvab sama, on ju nii, Mel?"

Iris kehitas õlgu ja ütles: „Ei välista, ega mina tea.“ Ta nihutas tooli lauast kaugemale ja tõusis. „Ma vist lähen ja külastan korra majakunstnikku.“

„Kes ta on?“

„Mingi sell, kellest mina pole iialgi kuulnud. Mõned ta tööd on müügil. Üsna huvitavad. Tuled ka?“ Iris tõi rääkides lagedale värvilise brošüüri, mille kaanel oli Blackwater Hall ja tagumisel küljel maja plaan. Naine asetas oma peene sõrme kohvikule ja asus siis kaarti järgides mööda koridoride rägastikku teele. Bruce ja Melissa järgnesid talle vaikides, kuni jõudsid ukseni, millel oli silt „Ateljee“. Lisaks oli seal märge „Avatud“ koos väikese raamitud tahvlikesega, millel olev kiri palus külastajaid mitte midagi puudutada ja uks enda järel sulgeda.

Ateljee oli väike maja nurgas paiknev talveaed, mille kaks seina olid tellistest, kaks klaasist, samuti oli klaasist katus. Ühe klaasseina taga avanes seesama maaliline vaade, mida nad olid nautinud häärberi ees seistes; teine sein oli põhja suunas, muruplatside, puude ja põõsaste taga asuva järve poole. Mõlemad vaated olid esindatud rohketel seintel rippuvatel lõuenditel, mis olid ilmselgelt valminud erinevatel aastaaegadel, kuid ühe kunstniku käe all. Vanamoodsad keskküttetorud hoidsid temperatuuri mõistlikul tasemel, kuid kohviku niiske soojuse järel tundus siin lausa külm. Melissa tõmbas jakihõlmad tihedamalt ümber keha.

Keset tuba istus molberti taga mees, keda ta arvas olevat keskmistes või hilistes kolmekümnendates. Tal oli kõrge laup, suur nina, täidlane ja pisut plikalik suu ning lühikeseks pügatud siilisoeng. Mehe silmad olid selget heledat merevaigutooni ning mõjusid veidralt läbitungivalt, tekitades tunde, nagu ei vaataks ta käsil olevat lõuendit, vaid sellest läbi. Temas oli midagi äraolevat; miski ei viidanud sellele, et ta oli külaliste saabumist märganud. Melissal oli tunne, et mees ei taju neid, vaid eksisteerib mingil muul tasandil, kus teised inimesed on nähtamatud või neid ei ole lihtsalt olemas. Ta tundis, kuidas selg kananahale tõmbus.

Iris, olles heitnud kiirpilgu üle kunstniku õla, marssis stuudio kaugemasse otsa, et sealseid maale silmitseda. Bruce, kes endiselt mossitas, kuna ta teooriasse oli nii innutult suhtutud, jäi ukse kõrvale seisma, käed ükskõiksuse rõhutamiseks rinnal vaheliti. Melissa ei teinud temast välja ja astus edasi, et valmivat pilti silmitsema jääda.

Tegemist oli vaatega maja eest ja see oli peaaegu valmis. Pilt kujutas maastikku läheneva tormi eel: vihmahämu varjas osaliselt kaugeid mägesid ja jõe kohal hõljus uduloor, mida rebestas valjemaks muutuv tuul. Pildis oli energiat ja liikumist ja see peegeldus ka kunstniku kärmetes ja kindlates pintslilöökides, millega ta kandis värve lõuendile, kusjuures ta ei kasutanud visandeid.

Mees oli just asunud maalima esiplaanil kõrguvat puud ja Melissa silmitses nõiutuna, kuidas see kuju võttis. See oli ja samas ka ei olnud puu. Väändunud ja kõverdunud oksad meenutasid soonilisi käsivarsi, millele panid punkti luiste sõrmede moodi raod; ülemised oksad olid justkui taevas tuhisevale ja pilvi ribadeks rebivale tuulele alistudes kühmu vajunud õlad.

„See on suurepärane!“ hüüatas ta valjusti.

Kunstnik tundus esimest korda ta kohalolu tajuvat. Mees pööras pea tema poole ja Melissa märkas, et ehkki kunstniku pilk ei olnud enam lõuendis kinni, ei lakanud ta pintsel töötamast ega teinud ühtki valetõmmet. Ta oli kui transis maaliv mees.

„See meeldib teile?“ küsis ta.

„Oo jaa!“

„Ma ei tohi seda teile anda.“ Mehe hääl oli kõlatu, nagu oleks ta hüpnoosis. „Vabandust.“ Ta pöördus otsustavalt taas maali poole.

„Ma ei palunud seda endale anda,“ ütles Melissa. „Ma üksnes imetlesin seda.“

„Pilt meeldis kirjutavale prouale ja ma andsin selle talle. See mees sai pahaseks. Ma ei tohi seda enam teha.“

„Kes see kirjutav proua on?“

„Ütles, et pilt meeldib talle. Ma andsin selle talle. See mees sai pahaseks.“ Ka need sõnad öeldi samasuguse ilmetu, pisut täriseva häälega.

„Pole midagi, ma mõistan,“ ütles Melissa rahustavalt. „Ma ei taha, et see mees teiega pahandaks.“

Reaktsiooni ei järgnenud. „Mis pildist sai?“ küsis Melissa. „Kas kirjutav proua andis selle tagasi?“ Vastust ei tulnud ikka. „Kes teie peale pahaseks sai? Oli see Gerard?“

Kunstnik naaldus tahapoole ja silmitses pilti silmi kissitades. Ta sirutas käe värvituubi järele, pigistas paletile törtsu sinist värvi, lisas pruuni ja asus neid äärmiselt keskendunult segama. Melissa tajus instinktiivselt, et polnud mõtet teda rohkem küsitleda; kunstnik oli taas varjunud oma sisemisse maailma, kus ei naist ega ta kaaslasi polnud olemas.

„Mis pagana juttu ta ajas?“ sosistas Bruce Melissale kõrva, kui viimane ärritatult alumist huult närides eemale pöördus.

„Ma ei oska öelda. Ma tahaks, et ta rohkem räägiks.“ Ta peas tuuritasid ringiratast suvalised sõnumid. Soovides neid kuidagigi korrastada, astus ta klaasseina juurde ja vahtis udust maastikku. Mis siis, kui see kirjutav proua oli Leonora? Kas see veider kunstnik oli tõepoolest talle oma maali kinkinud? Kas kingitus oli vallandanud Gerardi viha? Miks? Ja kus see pilt nüüd oli?

„Tule ja vaata seda,“ hõikas Iris ning Melissa, rõõmustades, et ei pea rohkem mõtlema küsimustele, millele ta vastuseid leida ei suutnud, läks ja jäi sõbra kõrval seistes aiavaadet silmitsema. See oli maalitud südasuvel, kahte taamal seisvat kogu noolega sihtiva Cupido kuju ümbritsesid roosipõõsad. Cupido kivises ilmes oli midagi pahatahtlikku ja tema üle õla vaatavate eeldatavate ohvrite hoiak meenutas pigem hirmunud ootust kui rõõmu armunoole saabumise üle.

„Huvitav,“ tähendas Iris. „Neis kõigis on midagi ebareaalset … allasurutud ähvardust.“ Ta uuris lähemalt peaaegu nähtamatut signatuuri pildi nurgas. „Arnie. Mul on plaan üks neist ära osta.“

„Arnie?“ Melissa peas hakkas kelluke helisema. „Huvitav, kas … jah, see seletaks asja. Gloria rääkis mulle eile autistlikust poisist, kellega ta koos koolis käis. Ta ütles, et too ei rääkinud kunagi, kuid oskas joonistada ja maalida. Ta nimi oli Arnie Barron.“

„Arvad, et see on tema?“ Iris osutas peaga molberti ees istuva kogu suunas.

„Võib olla. Vanus klapib.“

„Ta töötab kiiresti,“ tähendas Iris. „Vaata, kui palju ta on meie sisenemise järel ära teinud. Pilt on peaaegu valmis.“

Uks avanes ja sisse astus Eloise Dampier, kaasas raamile pingutatud uus lõuend. Ta asetas selle nurgalauale ja läks kunstnikuga rääkima.

„Väga tubli, Arnie,“ ütles ta. „See on valmis, eks? Kas ma võtan selle ära?“

Ta sirutas käe välja, et pilt molbertilt ära võtta, kuid kunstnik tõrjus teda.

„See pole veel valmis,“ ütles ta tungivalt. Mehe hääles oli esimest korda emotsioone. „Oota.“

„Minu meelest on see väga kena just sellisena, nagu see on,“ teatas Eloise. Ta sõnad olid küll meelitavad, kuid naise toonis oli terast. „Ma tõin sulle ilusa uue lõuendi. Ma tahan, et sa maaliksid sellele väga erilise pildi.“ Ta pööras end rääkides ringi, ilmselgelt kavatsusega lõuend kohale toimetada, kuid Iris võttis selle just samal hetkel kätte ja asus seda laisalt silmitsema.

„Andke see palun minu kätte!“ haugatas Eloise. „Kas te kirja ei näinud?“

Iris pöördus kiirustamata tema poole. „Mis teil viga on?“ küsis ta, teravate joontega näol ebaharilikult agressiivne ilme, kavatsemata lõuendit käest anda. „Ma vaid vaatan. Teile teadmiseks, ma olen ka ise kunstnik. Lihtsalt tahtsin teada, kust te oma materjale hangite.“ Ta keeras rääkides lõuendi teisipidi. „Kvaliteetne kraam,“ jätkas ta. „Kui palju te selle eest maksate?“

„Mul pole sellest vähimatki aimu," kähvas Eloise. „Andke see palun siia. Me palume rõhutatult külalistel mitte midagi puudutada."

Iris kuuletus liialdatud ettevaatusega. Seejärel haaras ta Melissa käsivarrest. „Lähme," ütles ta.

„Ei, oota. Vaata, mida Arnie teeb."

Mees lisas kiirete pintslilöökidega kompositsioonile naisekuju. Väikese hapra valgete juustega naise, kes kandis pikka halli kleiti ja hoidis käes mingit pikergust eset. Mees naaldus toolikorjule ja silmitses oma kätetööd viltu kallutatud peaga.

„Nüüd on valmis," teatas ta.

Melissa tõmbas järsult hinge. „Arnie, kas see on kirjutav proua?"

Paistis, et mees ei kuulnud ta küsimust. Ta naeratas kergelt ja salapäraselt, pilk lõuendis kinni.

„Anna pilt siia, Arnie," käskis Eloise teravalt.

„See *on* kirjutav proua, eks ole?" ei jätnud Melissa Eloise'i kärsitut liigutust eirates jonni.

Arnie noogutas aegamisi pead. „Kirjutav proua," ütles ta vaikselt. „Pilt meeldis talle, nii et ma andsin selle talle."

KOLMETEISTKÜMNES PEATÜKK

„Mis selles lõuendist nii erilist oli, Iris?" küsis Bruce turvavööd kinnitades ja süütevõtit keerates.

„Kes ütles, et selles oli midagi erilist?" küsis Iris vastu. Kuni Melissa esiistmel koha sisse võttis, sahmerdas ta oma kobakat õlakotti ja voogavaid mantlihõlmasid Escorti tagumisele istmele pressides dramaatiliselt ringi.

„Sa silmitsesid seda väga hoolikalt," mainis Bruce.

„Tahtsin Eloise'i ärritada." Melissa, kes üritas päikesesirmis asuvasse peeglisse kiigates oma tuulest sasitud soengut siluda, märkas sõbra silmis ulakat pilku ja küsis endalt mõttes, mis tal nüüd plaanis on. „Ennast täis lehm," lisas Iris sõbralikult.

Bruce turtsatas tunnustavalt naerma. „Ta läks leili küll," nõustus ta. Nad sõitsid mõne sekundi vaikides ja siis lisas mees: „Ma vaatan, mida ma Arnie kohta teada saan. Melissa, sa mainisid, et Gloria on ta taustaga kursis."

„Kui tegemist on sama Arnie Barroniga, kellest ta mulle rääkis, siis viidi ta üle autistidele mõeldud erikooli. Ehk leiad selle põhjal tema kohta midagi, kuigi ma ei kujuta ette, mis abi võiks sellest olla."

„Ei või iial teada. Nagu ütles Iris, on ta erakordselt andekas. Iris, kui palju ta pildid maksavad?"

„Ma ei küsinud."

„Ma sain nagu aru, et sa kaalusid ühe ostmist."

„Mõtlesin ümber, kui Eloise selle lõuendi pärast plärtsuma hakkas."

„Mind ei üllataks, kui kunstnik saaks olenemata hinnast, mida ta piltide eest makstakse, endale vaid sandisendid," tähendas Bruce mõtlikult. „Gerardi- ja Eloise'i-sugustel oportunistidel on niisuguste probleemidega inimesi lihtne ära kasutada. Ma püüan kindlasti tema kohta rohkem teada saada. On sul aimu, Melissa, kus see erikool asus?"

„Minu meelest Bristoli kandis, Gloria on sealt pärit. Ma pean ta käest küsima."

„Palun tee seda. Kui ta tahab teada, miks, siis ütle talle, et ma kirjutan artiklit, mille teema on *idiots savants*[5]."

Tagumiselt istmelt kostis sardooniline naeruturtsatus. „No sellest ei saa ta küll muhvigi aru. Sa pead midagi lihtsamat välja mõtlema," ennustas Iris.

„Ma ei taha, et tegelik põhjus teatavaks saaks," selgitas Bruce. „Mel, sa ju ise ütlesid kunagi, et ta on paras latatara?"

„Jah, ta armastab klatšida, kuid pahatahtlik ta pole." Melissa avastas korraga, et talle ei meeldi sugugi selline üleolev märkus naise kohta, kelles polnud tema teada kübetki halba. Ja talle ei tulnud ette, et ta oleks andnud mehele loa oma hüüdnime kasutamiseks.

„Ma pole väitnudki, et oleks," vastas Bruce. „Ma lihtsalt palun sul diplomaatiline olla."

„Nagu sina Damiani käest infot pumbates olid?"

Mees pööras pead ja muigas vähimagi häbitundeta. „See on osa ajakirjaniku töövõtetest."

„Jaa, ikka. Loo nimel valmis ükskõik milleks." Naine heitis silmanurgast pilgu mehe profiili suunas. Too juhtis autot tagasi linna viiva maantee allamäge kulgevatest loogetest läbi, lõug kindlameelselt püsti ja silmis otsustav pilk, mis ütles Melissale, et ta aju oli võimaluste kaalumisega ametis. See pilk oli talle tuttav: mees arvas

[5] *Idiots savants* – pr k geniaalsed idioodid. *Tlk*

end olevat mingi uudisväärtusega asja jälile sattunud ja kavatses nüüd nagu kondi kätte saanud terjer seda seni järada, kuni on üdi kätte saanud. Hea küll, mõtles ta endamisi, lasku käia. Hoolimata teatud põnevust tekitavatest küsimustest, mis tal häärberit külastades olid tekkinud, pidi ta kiirelt lähenevale tähtajale mõtlema. Harilikult oleks ta liigagi innukalt vastuseid otsima asunud, seekord tundis ta kohustust keskenduda enda peale võetud nõudliku ülesande täitmisele.

Ilmselt oli Melissa hääletoon ta meeleolu reetnud. Bruce pööras pilgu põgusaks hetkeks teelt kõrvale, et teda uurivalt silmitseda.

„Mina mõtlesin, et sa oled selle saaduse lahendamisest huvitatud," ütles ta. „Sa paistsid kindel olevat, et teoksil on midagi kahtlast – ära tule ütlema, et oled huvi selle vastu kaotanud."

Melissa naaldus istme seljatoele ja sulges silmad. Ta tundis kummalist tülpimust ja rusutust. „Ei olegi, ma tahan öelda, et ma ei … ooh, ma ei tea isegi, mida ma öelda tahan," sõnas ta väsinult. „Ma soovin, et poleks üldse asjaga tegelema hakanud … Lubasin endale, et teen väikese puhkepausi, ja nüüd võtsin kaela selle kiire töö, mis tähendab üksnes sekeldusi."

„Unusta need sekeldused ära. Kirjuta raamat valmis nii, nagu see algselt mõeldud oli," soovitas Iris.

„Seda ma kavatsengi."

„Aga see puru, mida Hood sulle silma ajas, ja pilt, mille Arnie enda sõnul kirjutavale prouale kinkis?" ei jätnud Bruce jonni. „Mis sellest kõigest sai?"

„Kes teab, ehk kujutas ta seda endale üksnes ette. Või hakkas Leonora talle meeldima ja ta kinkiski impulsiivselt naisele pildi. Ilmselt viimane üksnes teeskles selle vastu võtmist ja andis pildi hiljem tagasi. Ta pidi ju aru saama, et see mees ei ole päris normaalne. Ja see ei ole romaaniga kuskilt otsast seotud, niisiis ei tunne ma selle vastu huvi, mul ei ole *aega* selle vastu huvi tunda." Nende sõnade järel jäi Melissa vait ega öelnud teekonna lõpuni sõnagi.

Gazette'i hoone taga asuvas parklas peatas Bruce auto Melissa Golfi kõrval, väljus masinast ja avas mõlemale naisele ukse.

„Kas tahad, et sind asjade käiguga kursis hoiaksin?" küsis ta Melissa käest.

„Kui soovid," vastas too, „ja aitäh küüdi eest."

„Pole tänu väärt." Mees tegi kerge rüütelliku kummarduse ja lasi käiku oma kõige võluvama naeratuse. Melissa nåeratas talle oma ärritusest hoolimata vastu.

Kui naised koju jõudsid, pakkus Melissa Irisele kohvi ja võileiba, kuid viimane keeldus, öeldes napilt: „Tänan, teine kord. Mul on tegemist." Iris oli terve tagasitee Gloucesterist endasse süvenenud olnud, kuid oma mõtetele keskendunud Melissa polnud sellele tähelepanu pööranud. Ta pani auto garaaži ja läks tuppa. Mõni minut hiljem helises telefon.

„Kas ma räägin proua Mel Craigiga?" küsis närviline ja kõhklev noor naisehääl.

„Mina see olen. Kellega ma räägin?"

„Ma olen Carole, Carole Prescot firmast Rathbone & Semple. Te ehk mäletate mind, andsite mulle lahkesti oma raamatutesse mõned autogrammid." Sõnad paiskusid kiirustades naise suust; Melissa oletas, et ta helistas kontorist ja kartis, et teda võidakse pealt kuulata.

„Muidugi mäletan," kinnitas ta julgustavalt.

„Proua Craig, ma tahaksin teie käest nõu küsida."

Melissa pööritas pilku lakke suunates silmi ja surus alla oige. Järjekordne amatöörist krimikirjanik, kes on süžeega ummikusse jooksnud? Loovkirjutamise kursusel, mida ta kohalikus ülikoolis läbi viis, jagas ta oma oskusteavet rõõmuga, kuid mitte suvaliselt ja telefoni teel.

„Milles asi on?" küsis ta, püüdes viisakaks jääda.

„Ma ei saa seda praegu seletada ... kas me võiksime kohtuda?"

„Kas asi on kirjutamises?" küsis Melissa leebemalt. Tüdruk tundus tõesti väga närvis olevat, lausa ülierutatud.

„Oi ei! Ma ei ole kirjanik. Ei, see on hoopis ... ma arvan, et see võib olla oluline, kuid pole selles kindel. Ma ei teadnud, kellega rääkida, ja mõtlesin teie peale ..."

„Äkki saaksite midagi täpsemalt öelda?" katkestas Melissa teda. „Mul on tõesti palju tegemist."

„Mitte telefonis," ei jätnud Carole jonni. „Te käite vist päris sageli Cheltenhamis?"

„Jaa, aga nagu ütlesin, on mul hetkel väga palju tegemist. Kas te saaksite mulle vähemalt väikese vihje anda, milles asi?"

„Ee... ei, ma pigem ei ..."

„Hea küll," ütles Melissa ohkega. „Kui ma järgmine kord linna tulen, annan teada, ja me saame kohtumise kokku leppida."

„Oi, see oleks ..."

Taustalt kostis mehehääl: „Carole, ma ütlesin sulle enda meelest, et nende kirjadega on kiire," ja tüdruk vastas: „Ma tegelen nendega kohe, härra Semple." Ta lisas peaaegu sosinal: „Tänan teid, proua Craig, head aega," ja lõpetas kõne.

Melissa läks kohvi ja võileibadega ülemisele korrusele kabinetti, avas „Tapva päranduse" kausta ja luges süües Leonora kolme viimase peatüki tarbeks koostatud süžeepunktid uuesti üle. Ta jõi kohvi lõpuni, pani tühja kruusi kolksuga aknalauale ja hüüatas valjusti: „See on täiesti loogiline lõpp, no mida sa tõmbled? Hakka tööga pihta, Mel Craig!"

Ta pani arvuti tööle ja asus pikema jututa tegutsema. Melissa tundis end taas ellu ärganuna, ta soontes pulbitses adrenaliin, ideed muudkui voolasid ja ekraanile tekkisid read. Ühtäkki tundus talle täiesti seletamatul kombel, nagu oleks Leonora loominguline vaim end tema kehas sisse seadnud, ja ta muudkui kirjutas usinasti, kuni teda katkestas asjade käigust huvituv Joe Martin.

„Pöidlad pihku, aga hetkel tundub kõik kenasti sujuvat," ütles ta mehele. „Mul on tunne, et olen viimaks Leonora stiili ära tabanud."

„See on suurepärane. Kui oled peatüki mustandi valmis saanud, siis äkki saadad selle mulle, et tema toimetaja saaks asjale pilgu peale visata."

„Ikka. Muide, Joe, ega Leonora maininud juhuslikult oma plaani „Tapva päranduse" lõpp ära muuta?"

„Mulle küll mitte. Miks sa küsid?"

„Ma lihtsalt mõtlesin ..."

„Mel, kui sul on kavas mingi uus pööre sisse tuua, siis unusta see ära. Mäletad ikka, et aeg on kõige tähtsam?"

„Hea küll, ma ainult küsisin."

„Jätka siis sama hoogsalt. Võtan varsti ühendust. Aga praegu head aega."

Oli aeg teha väike paus. Melissa tõusis ja astus selga sirutades ja käsi viibutades akna alla. Kell oli peaaegu neli ja valgus hääbus kiiresti. Pilved olid viimase tunni jooksul hajuma hakanud ja oru kaugemas otsas kõrguvate mägede taha vajuma valmistuv päike sai võimaluse põgusalt nähtavale ilmuda. Sügavad varjud küünitusid juba alumistel nõlvadel sööva lambakarja suunas, veel pool tundi ja pimedus varjab nad täielikult. Melissa otsustas ees ootavatele pikkadele talveõhtutele mõeldes, et tegelikult polegi nii paha, et tal on midagi uut, millega mõtted tegeleda saavad.

Ta töötas õhtu otsa, tehes vaid lühikese pausi, et kiirustades süüa; kella kümneks oli tal esimene mustand valmis. Muidugi vajas see ümberkirjutamist ja viimistlemist ning võis eeldada, et ka Leonora toimetaja ütleb sõna sekka, kui on materjali kätte saanud, kuid see oli hea algus. Melissa lõpetas enesekindluse taastumist tundes selleks päevaks töö ja valmistus magama heitma.

Ta magas sügavalt ja ärkas värskena, avastades oma suureks heameeleks, et erinevalt eelmisest, hämarast ja uduvihmasest päevast, koitis hommik selge ja päikeselisena, puhus kerge tuuleke. Ta lõpetas just kohvist ja röstsaiast koosnevat hommikueinet, kui Iris helistas.

„Kas täna hommikul jalutama läheme?" nõudis naaber.

„Jah, olgu peale." Melissa oli eelmisel õhtul pikast kuumast vannist lõõgastununa otsustanud, et nüüd, mil läbimurre on saavutatud, peaks ta taas hakkama oma tavalist töökorraldust järgima, ning selles olid olulisel kohal värske õhk ja füüsiline tegevus. Aias polnud sel aastaajal midagi teha, niisiis tuli jalutada.

„Näiteks kell üksteist," ütles Iris. Ta lisas lühikese pausi järel: „Ma pean sulle midagi rääkima."

Melissa tundis hetkeks ebameeldivat eelaimust. „Ega need halvad uudised ole?"

„Mitte halvad. Huvitavad." Iris ei jätnud naabrile võimalust täiendavate küsimuste esitamiseks, vaid lõpetas kõne.

Melissa oli piisavalt tark, et mitte hakata kohe jalutuskäigu alguses Irist painama. Naabril oli kombeks asju omamoodi teha. Sel hommikul ei järginud ta oma tavalist kommet kõike silmajäävat kommenteerida – raagus puude kontuurid taeva taustal, ebaharilik pilvelaam, aeg-ajalt silma jääv jänes, hirv või faasan –, vaid kõndis mõne minuti pilku teerajalt peaaegu kordagi tõstmata.

Viimaks ta ütles: „Ma olen siin natuke detektiivitööd teinud."

„Detektiivitööd? Sina?" Melissa heitis sõbrale üllatunud pilgu ja tabas Irise näol kassi ära söönud kanaarilindu meenutava ilme.

„Ega sina siin ainuke nuhk ole," teatas Iris pisut kõrgilt. „Tahad täpsemalt kuulda?"

„Muidugi mõista."

„Mäletad seda ettevalmistatud lõuendit?"

„Seda, mille pärast Eloise nii närvi läks? Mis sellega ...?"

„Selles on midagi veidrat," tähendas Iris salapäraselt.

„Ma ei taipa. Sa ütlesid Bruce'ile selge sõnaga ..."

„Ma ei tahtnud, et tema oma nina asjasse toppima hakkaks. Pole tema rida."

„Tema rida on kõik, millest annab loo välja pigistada. Aga tühja temast. Mis selles lõuendis siis veidrat oli?"

„Pealmine kangas erines alumisest. Nägi uuem välja ka."

„Nii?“

„Ma käisin Sam Deaconiga tutvumas. Avastasin, et ta varustab Gerard Hoodi kunstitarvetega: lõuend, värvid ja kõik muu.“

„Ma oleksin võinud seda sulle ise öelda. Ma kohtusin temaga.“

Järgnes lühike paus ja seejärel Iris jätkas. „Sam mainis sulle, et Hood restaureerib maale, eks?“

„Jah, aga Hood ise eitas seda. Tema sõnul pole tal aimugi, kust Deacon sellisele mõttele tuli.“

„Mina võin sulle seda öelda.“ Iris paistis endaga väga rahul olevat. „Ta kasutab mooruspuupaberit.“

„Mis see on?“

„Spetsiaalne imeõhuke paber, mida restauraatorid kasutavad vanade ja habraste maalidega töötamisel. Enne lõuendi venitusraamilt eemaldamist kaetakse see erilise liimi abil mooruspuupaberi lehega. See kaitseb maali ühest kohast teise viimise ajal. Kui restauraator on valmis tööga alustama, eemaldatakse paber lahustit kasutades.“

„Tundub olevat nagu see tehnika, mida arheoloogid kasutavad Rooma mosaiikide puhul,“ tähendas Melissa. „Aga ma ei taipa ikkagi, kuhu sa sihid.“

„Leonora küsis Sami käest mooruspuupaberi kohta – millal seda tehnikat esimest korda kasutati ja muud säärast. Tema seda ei teadnud.“

„Niisiis juhatas ta Leonora Gerard Hoodi juurde, kuna tema kasutab seda materjali?“

„Just. Aga Hood ei tegele restaureerimisega, niisiis, milleks ta seda kasutab?“ Iris manas näole sellise ilme, mis ütles, et ta on midagi väga olulist teada saanud ja naudib nüüd hetke kogu südamest.

„Ma tean, et sa ei jõua ära oodata, mil sellest mulle rääkida saad,“ ütles Melissa kannatlikult.

„Mõtle ise,“ soovitas Iris. „Ta ei osta ettevalmistatud lõuendit, vaid soetab seda rullikaupa ja pingutab ise raamile.“

„Ilmselt tuleb nii odavam, kui seda palju kasutada. See, kui kiiresti Arnie töötab …“

„Sa ei ole ikka kõige terasem. Lõuend, mille ma kätte võtsin, oli oodatust raskem.“

„Ja nägi tagantpoolt teistsugune välja!“ hüüatas Melissa, kes tabas viimaks ära, kuhu Iris sihtis. „Sa tahad öelda, et selle all oli teine pilt!“

„Mille kaitsmiseks kasutatakse mooruspuupaberit!“ Irise nägu säras võidurõõmust. „Nutikas, kas sa ei leia?“

Jäi ebaselgeks, kas Iris imetles süsteemi väljamõtlejat või iseennast selle läbi hammustamise eest. Igatahes oli see teisejärguline. „See võib selgitada kõiki neid erikohtlemisega kliente, kellest Damian Bruce'ile rääkis,“ hüüatas Melissa elevusega, aju tohutu kiirusega töötamas. „Tuhandeid maksvad maalid, peaaegu kindlasti varastatud, mida maskeeritakse Arnie Barroni originaalidega, mille hind on mõnikümmend naela ja mis viiakse maalt välja ilma eriloata ja mis ei paku kellelegi huvi …“

„Damian, jah. Me ei tohi ka teda unustada,“ katkestas Iris teda. „Rääkisin ka temaga. Väga huvitav.“

„Sa läksid tagasi Blackwater Halli? Millal?“

„Eile pärastlõunal, pärast Sam Deaconiga rääkimist.“

„Mida sa veel teada said?“

Nad olid jõudnud taratrepini. Iris peatus, üks jalg trepiastmel, ja asus kinnastatud sõrmi kõverdades loendama. „Punkt üks. Leonora külaskäigu päeval löödi majas kõvasti lärmi …“

„Muide, millal see juhtus?“

„Päev enne seda, kui leiti ta surnukeha.“

Melissa tundis, kuidas judin üle ta selja jooksis. „Iris, oled sa kindel?“

„Muidugi. Tema nimi ja kuupäev olid külalisteraamatus.“

„Mis selle lärmi põhjustas?“

„Eloise tormas Damiani juurde, küsis, kas too nägi üht vana naist lahkumas ja kas tal oli pilt kaasas. Tema ei olnud naist märganud ja

järgnes üldine häire, Eloise ja Gerard tormasid ringi ja otsisid teda. Paistab, et ta oli minekut teinud."

„Koos pildiga?"

„Just. Punkt kaks. Ma läksin tagasi ateljeesse, lootes lõuendit lähemalt uurida. Ei õnnestunud. Arnie maalis jälle nagu kurjast vaimust vaevatud, kuid Eloise oli ka seal ja teeskles, et loeb raamatut."

„Aga tegelikult hoidis asjadel silma peal," tähendas Melissa. „Veendus, et Arniet ei taba järjekordne heldushoog või mõni uudishimulik külastaja ei hakka jälle lõuendite vastu liigset huvi tundma."

„Loogiline, eks ole."

„On küll. See selgitab sissemurdmist Leonora majakesse. Nad tahtsid pilti tagasi saada ja ..." Vähehaaval jõudis jube tõde talle kohale nagu päikese ette hiiliv tume pilv.

„... ja nad ei tahtnud, et politsei teada saaks, mis sealt kaasa viidi," jätkas Iris. Ta ilme oli sünge, temagi oli jõudnud samale järeldusele. „Kui Leonora oleks vargusest teada andnud ja maininud, kust ta pildi sai ..."

„... ja politsei oleks hakanud esitama ebameeldivaid küsimusi ..."

„... näiteks seda, miks peaks keegi hakkama sellist vaeva nägema tundmatu kunstniku tööde pärast, eriti arvestades, et neid tuleb ta käe alt nagu lindi pealt ..."

Naised jäid kasvavas õuduses teineteisele otsa vahtima. Külmatunne, mis Melissat valdas, polnud kuidagi ilmaga seotud. „Oi, Iris, sa ju tead, mida see tähendab? Leonora ei surnud selle tõttu, et ta häiris sissetungijat. Ta tapeti ettekavatsetult ja külmavereliselt!"

NELJATEISTKÜMNES PEATÜKK

Nad pöörasid sõnatul vastastikusel kokkuleppel ringi ja läksid tagasi koju.

„Politseile tuleb sellest teada anda," ütles Melissa välisust lukust lahti keerates. „Ma helistan Kenile, ta pidi eile õhtul tagasi jõudma. Tule kaasa, Iris. On võimalik, et ta tahab sinuga rääkida." Ta raputas matkasaapad jalast, viskas jope toolikorjule, kiirustas köögitelefoni juurde ja valis inspektor Harrise koduse numbri.

„Neetud," pomises ta, kui automaatvastaja tööle hakkas ning lindistatud hääl läbimõeldult sõnastatud anonüümse teate ette luges. „Küllap ta on otsustanud pärast seminari korraks aja maha võtta." Ta ootas kärsitult sõnumi lõppu, et seejärel öelda: „Ken, siinpool Melissa. Meil Irisega on infot ühe käigu kohta, mille Leonora vahetult enne surma ette võttis. Palun helista mulle kohe tagasi, kui võimalus avaneb."

„Kas sa sellega piirdudki?" Iris näis pisut pettunud olevat.

„Mida ma hetkel ikka teha saan? Me ei hakka ju selle ennast täis inspektor Hollowayga rääkima, kui sa sellele vihjasid," ütles ta ja lisas, nähes, et Iris valmistub protestima. „Ta ei võtaks meid tõsiselt, tema meelest on mul liiga elav kujutlusvõime. Ja asjaga ei ole ju nii kiire. Ken helistab kindlasti varsti tagasi." Ta oleks pidanud juba helistama, ta pidi ju eile koju jõudma, tähendas tüütu hääleke ta peas.

„Uued asitõendid. Holloway peaks meid kuulama," vaidles Iris vastu.

„Mis asitõendid?“ See sõna oli nagu pangetäis külma vett, mis summutas Irise teadasaaduga kaasnenud elevuse. Melissa vajus aegamisi laua taha istuma ja toetas lõua kätele. „Meil pole mingeid asitõendeid, mis seaduserikkumisele viitaksid.“

„No sel juhul teatud kahtlused.“

„Ma pole kindel, kas meil sedagi on. Me teame kindlalt vaid kahte asja: Leonora oli päev enne seda, kui leiti ta surnukeha, Blackwateris ja ta läks sinna Sam Deaconi soovitusel, et Gerard Hoodilt mooruspuupaberi kohta küsida. Ülejäänu on kuulujutud või meie oletused.“

„Hood valetas sulle,“ tähendas Iris. „Ta ei maininud mooruspuupaberit poole sõnagagi, kui sa uurisid, mida Leonora teada tahtis.“

„See on tõsi, ja küllap valetas ta ka Leonorale.“ Melissa mõtles hetke asja üle järele ja ütles siis otsekui iseendale: „Huvitav, mida ta ütleks, kui saaks selle kohta tema käest küsida. Kui keegi ütleks Hoodile, et Leonora avastas nutika viisi vanameistrite maalide varjamiseks ebaseaduslikel eesmärkidel, ja tahaks teada, miks tema meelest polnud see raamatus kasutamiseks kuigi hea mõte?“

„Arvad, et ta ei tahtnud, et mõni teine kurikael võiks seda kopeerima hakata?“ Melissa vastas istuv ja lauale kokku pandud kätele naalduv Iris kaalus seda mõtet vidukil silmadega.

„Kui pilte saab niimoodi varjata, siis võis ta tõepoolest nii mõelda. Sinu meelest ju saab?“

„Muidugi mõista. Kui pealmisele lõuendile on midagi maalitud, peaks alumise avastamiseks pilti väga lähedalt uurima.“

„Ja tundmatu kunstniku töö, mille mõni välisturist on Cotswoldi-puhkust meenutava suveniirina soetanud, ei pälviks ilmselt erilist tähelepanu.“

„Just nimelt.“ Iris tõmbas lauba kipra. „Abe Asser läheks marru. See mees on nagu au ja väärikuse kehastus.“

„Mul on tunne, et ilma millegi konkreetseta on meil raske politseid veenda, et nad asja uurima hakkaksid,“ ütles Melissa kurvalt,

„ehkki Hood ajas mulle ikka korralikult udujuttu. Ta teadis juba, et ma pean Leonora raamatu lõpuni kirjutama, niisiis ei tahtnud ta, et ma sellest ideest teada saaks. Hea küll, oletame, et usume teda. Aga ta ei saaks eitada mooruspuupaberi kasutamist. Kui ta restaureerimisega ei tegele, siis mida sellega veel teha annab?“

Iris mõtles hetke. „Ilmselt oleks seda võimalik kasutada maali kaitsmiseks, kui tahta seda transportida rulli keeratult, mitte raamis …“ Ta ütles seda tõrksalt, nagu ei sooviks mainida midagi sellist, mis võiks ta algse teooria ümber lükata. „Kuid see ei põhjenda ikkagi lärmi pildi ümber, mille Arnie Leonorale andis, või Eloise toodud kahtlast lõuendit.“

„Sa ei saa ju kindel olla, et selles oli midagi kahtlast, sa räägid vaid enda muljest …“

„Kunstniku muljest,“ juhtis Iris ta tähelepanu tõsiasjale. „*Professionaalse* kunstniku muljest,“ lisas ta rõhutatult, ise pilku tõstes, et Melissale silma vaadata. „Sel peaks ju mingit kaalu olema.“

„Muidugi mõista peaks, kui sul avaneks võimalus näiteks politsei juuresolekul lõuendeid lähemalt uurida …“

„Mida me siis passime? Aja nad jalgele, et võetaks läbiotsimisorder …“

„Mille alusel? Ega ordereid jagata nagu kuskil kaubamajas tasuta tootenäidiseid.“ Melissa tõukas tooli lauast eemale ja tõusis. „Meil on vaja Keni käest nõu küsida, võtame ta helistamist oodates õige einet. Mulle meeldiks üks sulajuustuga röstsai.“

Ta tegi lihtsa toidu valmis ja nad sõid köögis. Siis pakkus ta puuvilja ja tegi kohvi. Inspektor Harris polnud ikka veel helistanud, kui nad söödud said.

„Ehk jäi sõnum salvestamata,“ oletas Melissa. „Ta on mitu päeva ära olnud, lint on arvatavasti täis.“ Ta valis uuesti numbri – samade tulemustega. „Ajaraiskamine,“ ütles ta toru hargile pannes.

„Ilmselt läks sulle kingitust ostma,“ pakkus Iris ulaka naeratusega. „Hüvitiseks pika äraoleku eest.“

„Ta oli ära ainult kolm päeva.“ Melissa püüdis võimalikult ükskõikset muljet jätta. Tal polnud mingit kavatsust lasta oma kärsituse tunnistajaks olla Irisel, kes oma armuelu ainult enda teada hoidis, ise Melissa oma võimaluse tekkides ilma igasuguse au- ja häbitundeta kommenteerides ja arvustades. Niisiis pöördus ta kiiresti Blackwateri teema juurde tagasi.

„Huvitav, mida Gerard ja Eloise ette võtsid, kui olid taibanud, et Leonora oli tõepoolest koos maaliga koju läinud,“ ütles ta.

Iris kehitas õlgu. „Küllap läksid riidu. Ilmselt tehti naisele uut ja vana, kuna ta lasi sellisel asjal sündida. Huvitav, kas keegi juhtus seda pealt kuulma.“

„See on hea küsimus. Ega Damian selle kohta midagi öelnud?“

„Ta mainis vaid seda, et tekkis kenake paanika.“

„Seda ta ei öelnud, mida nad pärast tegid? Kas emb-kumb neist käis kuskil või helistas kellelegi?“

Iris raputas pead. „Mulle ei tulnud pähe seda küsida,“ tunnistas ta. „Vabandust.“

„Ega kõige peale ka alati tule. Aga sellest teadmisest oleks abi, mul oleks veel midagi, millest Kenile rääkida.“

„See möll, mis läks lahti, kui Arnie pildi ära andis – see on ju üsna kahtlane?“

„Mitte tingimata. Neil jäi liigne saamata raha, mis oleks KMRH fondi läinud.“

„See poleks ju eriline summa olnud. Viiskümmend, kõige rohkem seitsekümmend viis naela.“

„Asi pole summas. Gerard Hood annab Asseri fondile aru kogu raha eest, mida FKMRH kogub. Kui Arniel tekib oma piltide suvalistele imetlejatele kinkimise komme …“

„Taipan, mida sa silmas pead. Oot-oot! Üks hetk!“ Irise pea jõnksatas püsti, kui talle uus mõte tuli. „Leonora surmast anti ajalehes teada. Kui neil polnud midagi varjata ja naisel oli midagi neile kuuluvat, siis miks nad seda nõudma ei hakanud?“

„Hea mõte. Mõtleme veel kord hetkele, mil nad taipasid, et ta oli pildi minema viinud. Kujutame ette, mida meie nende asemel teeksime. Mina oleksin Leonorale helistanud ja öelnud, et juhtunud oli viga, et Arnie ei tohtinud oma töid lihtsalt ära anda, võib-olla selgitanud, et tegu oli eritellimusega, ja palunud tal viisakalt pilt tagastada.“

„Aga kui ta oleks keeldunud?“

„Miks ta pidanuks? Mulle on jäänud mulje, et ta oli igati mõistlik inimene. Aga kui ta tõesti keeldus, siis pidid nad midagi muud välja mõtlema, näiteks teist pilti asemele pakkuma. Kuid sa saad ju meie probleemist aru, eks? Meil pole *tõendeid* selle kohta, et konkreetse lõuendiga oli seotud mingi kahtlane lugu. Me ei tea sedagi, kas see üldse oli murdvarguse hetkel majas. Kui Leonora nõustus seda tagasi andma, siis oli ju teema lõpetatud.“

„Samas pidid nad olema valmis vastama igasugustele täiendavatele küsimustele pildi edasise käekäigu kohta.“

„Tõsi. Suvalist ostjat välja mõeldes tekkinuks oht, et nende juttu kontrollitakse. Eeldusel, et nad nii kaugele ette mõtlesid.“ Melissa püüdis näha probleemi läbi suli silmade. Ta tegi seda oma süžeesid sepitsedes nii sageli, et teisiti ta selliseid küsimusi enam lahendada ei osanudki. „Ma usun,“ ütles ta hetk hiljem, „et nad oleksid väitnud midagi selles stiilis: Leonora tahtis pilti endale jätta ja oli valmis selle eest maksma. Sissemurdmisest lugedes oletasid nad, et maal varastati, ja kuna see polnud eriti väärtuslik, kandsid nad selle maha, selmet politseid tüütama hakata. Just midagi niisugust käiksid nad välja, kui keegi midagi uurima hakkaks.“ Ehkki Melissa oli sama kindel kui Iris, et toimumas oli midagi pahaendelist, hakkas ta järjest selgemini nägema nende teooria nõrku kohti. „Tead, tegelikult ei ütle miski, et sündmused just nii aset ei leidnudki. Leonorat võis rünnata narkootikumide jaoks raha hankiv sissemurdja.“

„Kui kahtlane lõuend kõrvale jätta,“ ei jätnud Iris jonni.

„Jaa, muidugi. Kunstniku mulje," tähendas Melissa. Ta tegi abitu žesti. „Ma kardan, et sellega kohtus ei võida."

Iris ohkas. „Ja mina mõtlesin, et lahendasin mõistatuse," sõnas ta nördinult.

„Sa oled välja pakkunud väga olulise juhtlõnga. Räägin Kenile sellest niipea, kui ta tagasi helistab; ma olen kindel, et ta tahab sinuga kohtuda ja sellest rääkida."

„Kõigepealt tahab ta *sinuga* kohtuda," ütles Iris. Tema hääletooni ja sõnu saatvat kavalat muiet ei olnud võimalik mitmeti mõista. „Millal ta viimati ...?"

„Möödunud reedel." Melissa tundis, kuidas põsed kuumama hakkasid.

„Mind üllatab, et ta tagasituleku järel kohe siia ei tormanud."

„Ta teab, et mul on hetkel tegemist," teatas Melissa kaitsvalt.

Niipea kui Iris oli lahkunud, läks ta ülemisele korrusele kabinetti. Ta töö oli sel hommikul tublisti edenenud, inspiratsioon leegitses võimsalt ja ta oli nüüdseks Leonora tegelaskujudega nii tuttav, nagu oleks ta need ise loonud. Ta istus laua taha, olles otsustanud Irise ideed seniks, kuni tal avaneb võimalus kõigest Ken Harrisega rääkida, tahaplaanile tõrjuda.

Nädalavahetus möödus ja mees polnud ikka endast märku andnud. Esmaspäeva hommikuks tundis Melissa end juba väga imelikult; olles taas ta kodusele numbrile helistanud ja automaatvastaja sõnumit kuulanud, tundis ta kiusatust helistada politsei peakorterisse ja uurida, kuhu ta jäänud on, kuid hoidis end vaos. Nad olid suhte intiimseks muutudes kokku leppinud, et jaoskonda helistab Melissa vaid eriolukorras. „Ma ei taha, et mõned totakad hakkavad meie kohta kõlakaid levitama," oli mees öelnud pärast seda, kui nad esimest korda öö koos veetsid, ja Melissa oli seepeale vastanud: „Ja mina ei taha, et mind hakatakse mingiks bossi järjekordseks lembelinnuks pidama." Ta meenutas, kuidas nad mõlemad olid seepeale itsitanud nagu kaks patust saladust varjavat teismelist, ja ärevusetorked muutusid veel intensiivsemaks.

Iris helistas kella üheteistkümne paiku ja nad läksid oma tavapärasele jalutuskäigule. Ilm peegeldas Melissa meeleolu: hall ja rõõmutu, kirdetuul tõi endaga uitsetavat vihma, mis ähvardas lumeks muutuda.

„Kenist pole ikka midagi kuulda?" küsis Iris, kui nad, sall üle kõrvade tiritud, pea tuult trotsides kummargil, teele asusid.

„Ei. Ma ei saa sellest aru. Tal võib tegemist olla, aga paar minutit mulle tagasi helistamiseks leiaks ju ikka." Melissa mõistis rääkides isegi, et ta on lihtsalt isekas. Vaid mõne aja eest olid nende rollid olnud vastupidised ja kui mees teda selle pärast noomis, oli tema selle peale vilistanud. Võib-olla tegi Ken talle nüüd lihtsalt tagasi. See mõte ühtaegu rõõmustas ja vihastas teda.

„Ehk on see seotud viimase Seksikägistaja juhtumiga," oletas Iris.

Melissa jäi teda üllatunult silmitsema. „Kas ta ründas jälle?"

„Kas sa siis ei näinud seda lehes? Sellest oli juttu laupäevaõhtuses Gazette'is."

„Ma pole mitu päeva ajalehte lahti teinud. Kas ohver sai viga?"

„Surnud."

„Oh issand. Ken ütles, et just seda nad kardavadki. Kus see juhtus?"

„Nad ei tea, kus rünnak toimus. Surnukeha leiti Cleeves Commonilt."

„Kui õudne. Ken mainis mulle, et pärast viimast juhtumit küsitlesid nad ühte inimest, kuid pidid tal tõendite puudumise tõttu minna laskma. Kui tuleb välja, et seda tegi sama mees, tunnevad nad end kindlasti kohutavalt."

Nad lõpetasid jalutuskäigu varakult ja suhteliselt vaikselt, halb ilm ja hiljutine tragöödia kokku olid parajad tujurikkujad. Tagasi tuppa jõudes sõi Melissa lõunat ja vaatas samal ajal telekast kohalikke uudiseid.

Nagu oodata oligi, oli põhiteema kinni seotud ja poolalasti noore naise surnukeha leidmine, arvatavasti oli tegu Seksikägistajaga

tuntuks saanud mehe järjekordse ja siiani kõige õnnetuma saatusega ohvriga. Juhtunust räägiti ühe kõrgema politseiametnikuga, kes pöördus võimalike tunnistajate poole lausega: „Just seda me kartsimegi. See mees *tuleb* tabada," kuid Melissa vaevu kuulis ta sõnu. Tema võrkkestale oli söövitatud üksainus kujutis, mis kõike muud tuhmistas: ohvri nägu, sellesama noore naise, kes oli ujedalt tunnistanud, et on tema pühendunud fänn; kelle raamatutesse ta oli autogramme andnud ja kes oli talle vaid kolm päeva tagasi helistanud ja soovinud kokku saada, et rääkida „millestki, mis võib olla oluline".

See oli Carole Prescoti nägu.

VIIETEISTKÜMNES PEATÜKK

Melissa oli juba politsei peakorteri numbri valimisega poole peale jõudnud, kuid pani siis toru hargile ja kinnitas endale, et on parem kohapeale minna, et isiklikult ütlusi anda. Ta tõrjus kõrvale kohatu mõtte – kohatuks muutis selle tõsiasi, et noore naise vägivaldne surm andis tema murele Ken Harrise pärast võrdlemisi kahvatu jume –, et sel moel õnnestuks tal mõni hetk mehe seltsis veeta. Vähemalt, kinnitas ta autot külastajatele mõeldud parklasse keerates, selgitas see mehe vaikimist. Küllap töötas too koju saabumisest saati juhtumi kallal, ilmselt eriti und saamata.

Vastuvõtulaua taga oli nooruke naiskonstaabel, kes vahendas telefonitoru kõrva ääres hoides infot enda kõrval seisvale keskealisele politseinikule. Melissa oli seersant Watersit tundnud alates tutvusest inspektor Harrisega; mees märkas teda, viipas sõbralikult ja tuli temaga rääkima niipea, kui jutuajamine oli lõppenud.

„Tere päevast, proua Craig. Ma pidingi teiega ühendust võtma," ütles ta oma pehme Gloucestershire'i aktsendiga. Ta küll naeratas, kuid ta ilme oli tõsine.

„Oi, miks?"

Mees vaatas ringi, otsekui soovides kindel olla, et keegi ta öeldut ei kuule. „Ehk tulete koos minuga küsitlusruumi," ütles ta. „Kui just … te ei taha millestki teada anda?"

„Sellepärast ma siin olengi. Asi on Carole Prescotis. Kas peainspektor Harris …?"

Mehe käitumine muutus kriipsuvõrra ametlikumaks. „Teil on mingit informatsiooni? Siiapoole palun.“ Ta ei andnud Melissale võimalust oma küsimust lõpetada, vaid juhatas naise mööda koridori napilt möbleeritud luitunud roheliste seintega ruumi, suunas viipega toolile istuma ja sulges ukse. Siis võttis ta naise vastas istet, otsis välja märkmiku ja asetas lauale nende vahel. „Kui olete valmis, siis alustage.“

Melissa, kes oli veendunud, et mehe kavatsus temaga ühendust võtta oli kuidagi seotud Ken Harrisega, suutis vaevu end tagasi hoida, et mitte küsimusi esitama hakata. Ta tuletas endale järjekordse süütorkega meelde, et tema probleemid on Carole Prescoti jõhkrat mõrva arvestades tühised.

Linna sõites oli ta oma viimase jutuajamise surnud tüdrukuga peast läbi lasknud, soovides mitte välja jätta ainsatki üksikasja, mis võinuks aidata tapjat tabada. Nüüd seda seersant Watersile korrates mõistis ta, et olulist sisu oli sellel armetult vähe.

„Ja ta ei andnud mitte kuidagi mõista, millest ta rääkida tahtis?“ küsis mees, kui Melissa oli jutu lõpetanud.

„Mitte kõige vähemalgi määral, ta rõhutas ainult, et see pole kuidagi kirjutamisega seotud. Ehkki,“ lisas ta, „tagantjärele mõeldes võis see ikkagi põhjuseks olla.“

„Miks ta pidanuks selle kohta valetama?“

„Inimesed ei taha tihtipeale tunnistada, et nad kirjutavad. Nad tunnevad piinlikkust; kardavad, et neid hakatakse tõgama. Äkki ta ei tahtnud, et keegi kontorist sellest teada saaks. Mulle jäi temaga kohtudes mulje, et ta on üsna uje inimene.“

Waters noogutas mõistvalt. „Niisiis võis ta siiski tahta kirjutamisest rääkida,“ tähendas ta mõtlikult. „Aga miks ta sel juhul helistas kontorist ja riskis sellega, et teda kuuldakse? Majas, kus ta elas, oli telefon välja lülitatud, kuna majaperemees pole arveid maksnud, aga ta oleks ju saanud kasutada taksofoni.“

„Võib-olla võttis ta ühtäkki julguse kokku ja otsustas asja ära teha.“

„Ta ei öelnud, et sellega on kiire?“

„Ei, ainult seda, et tema meelest võis asi oluline olla ja ta ei teadnud, kelle teisega ta võiks rääkida. Kui ütlesin, et kohtun temaga järgmine kord Cheltenhami tulles, näis ta sellega leppivat. Või pigem ei käinud ta mulle rohkem peale, kuna tema ülemus mainis taustal midagi oluliste kirjade kohta.“

„Hmm.“ Waters libistas sõrmi läbi oma hõrenevate juuste. „Minu meelest peaksime hetkel eeldama, et tegemist oli siiski millegi muuga, mitte soovitustega kirjutamise kohta. Ehk saab meid selles osas aidata ta tööandja või mõni kolleegidest. Ma saadan ühe politseiniku nendega rääkima.“ Mees sulges märkmiku ja pistis selle taskusse. „Suur tänu teile, et võtsite vaevaks tulla meile sellest rääkima,“ ütles ta endiselt ametliku moega. „Te ju annate meile teada, kui veel midagi meelde peaks tulema?“ Ta tõusis, andes nii mõista, et jutuajamine on läbi.

Melissa jäi istuma. „Üks hetk, te ütlesite, et kavatsesite minuga ühendust võtta,“ tuletas ta mehele meelde.

„Taevake, muidugi, ma täitsa unustasin. Nagu te kindlasti aru saate, on meie kõigi mõtted selle juhtumiga hõivatud.“ Seersant võttis vabandava ilmega taas istet. „Ma saan aru, et peainspektor Harris pole viimasel ajal teiega kontaktis olnud?“

„Ei, ei ole.“ Miski mehe käitumises pani häirekellad tööle. „Miks te seda küsite?“

„Ta jäi möödunud reedel, veidi enne seda, kui pidi Southamptonist naasma, haigeks. Vajus hotellis kokku ja toimetati haiglasse erakorralisele lõikusele.“

„Oh issand!“ Melissale tundus, nagu oleks ta jalge ees avanenud müst auk. „Mis tal viga on? Kas ta saab terveks?“

„Äge pimesoolepõletik. Ma sain aru, et asi läks napilt – ta oli nelikümmend kaheksa tundi intensiivravipalatis –, kuid täna hommikul saime teada, et ta pole enam ohus. Kui te poleks ise jaoskonda tulnud, oleksin teie juurest läbi astunud.“ Nüüd oli mehe roll

muutunud, politseiseersandi asemel oli tegu kaastundliku sõbraga. Ta oli ainus, kes teadis, kui lähedased olid Melissa ja ta ülemuse suhted, ja nemad omakorda teadsid, et võivad tema diskreetsusele kindlad olla.

Emotsioonid pigistasid Melissa kõri ja tal oli raske rääkida. „Kas te … äkki … ütleksite, millises haiglas ta on?" küsis ta katkendlikult. „Ma tahaksin talle teate jätta, kaardi saata või midagi." Ta neelatas raskelt, pingutades, et mitte murduda, ja manas huultele vesise naeratuse.

„Muidugi, ma annan ka telefoninumbri." Mees rebis märkmikust lehe ja pani vajaliku info kirja. Kui Melissa käe sirutas, et paberitükki ta käest vastu võtta, kattis mees trööstivalt selle oma kämblaga. „Proovige mitte muretseda," soovitas ta leebelt, „meile kinnitati, et ta paraneb." Mees polnud Melissast kuigi palju vanem, kuid ta käitumine mõjus peaaegu isalikult. „Boss on vintske vend. Tema tapmiseks on tarvis midagi karmimat kui kõhuvalu."

Melissa noogutas pisaraid pühkides. „Ma tean."

„Kas ma toon teile tassikese teed?"

„Tänan, ei. Ma hakkan nüüd koju minema."

„Ta võtab kindlasti ühendust niipea, kui ta telefoni juurde lubatakse."

„Aitäh, et mulle rääkisite."

Koju jõudes tormas ta otseteed telefoni juurde. Tundus, et see kutsus terve igaviku, kuni tüdinud häälega sekretär ta viimaks kaheksanda osakonnaga ühendas.

„Ma helistan, et härra Kenneth Harrise seisundi kohta küsida," ütles ta, kui osakonna õde liinile tuli.

„Kas te olete sugulane?"

„Ei, sõber. Mu nimi on Melissa Craig."

„Ah nii. Noh, ta tunneb end hästi ja paraneb kenasti. Kas te soovite talle midagi edasi öelda?"

„Öelge lihtsalt, et ma helistasin … ja tervitan."

Need sõnad olid liiga tavalised ja igapäevased ega andnud edasi raasugi Melissa soovist olla mehe juures, ta käsi pihku võtta ning talle öelda, kui oluline ta on. Ta esimene impulss oli autosse hüpata ja Southamptonisse meest vaatama sõita, kuid kaine mõistus ütles, et ta pole piisavalt vormis, et võtta ette edasi-tagasi rohkem kui kolmesajakilomeetrine teekond mööda talle tundmatuid teid. Selle asemel otsis ta tröösti naabermajast.

„Vaene mees," ütles Iris, kui Melissa oli pisarsilmil uudistest teada andnud. Ta jäi isegi kaastundlikuna praktiliseks, tegi kohvi ja määris kodustele kuklitele taimset pasteeti, ise asjalikult tähendades: „Sa näed üsna näljane välja. Söö see ära."

„Ta oleks võinud vabalt surra," ütles Melissa ninaga tõmmates.

„Tema küll mitte," kuulutas Iris. „Tema on vintske nagu saapatald. Aga sina said vist midagi olulist teada?"

„Mida?"

„Seda, kui tähtis ta sulle on."

„Ma olen seda juba ammu teadnud."

„Kui ta koju tuleb, siis ära üle pinguta."

„Ma ei taipa."

„Võta asja rahulikult. Niipea kui sa oma tundeid välja näitad, saab sinust enne, kui arugi saad, tema kodupõetaja. Vaene õrnuke mees, kelle eest keegi ei hoolitse." Irise tõgav toon ja ulakas säde ta silmis olid nii õrritavad, et Melissa puhkes oma murest hoolimata naerma ja tundis end silmapilk paremini.

„Sa oled nii kalk," ütles ta, teades, et see ei vasta tõele. „Sa lihtsalt kiusad mind."

Iris kõhistas naerda ja valas neile kohvi juurde. „See on üksnes sõbralik hoiatus. Muide, ega sa politseinikule Leonora ja pildi lugu maininud?"

Melissa laksas endale otsaette. „Ma ei mõelnud sellele üldse," tunnistas ta. „Mul oli pärast meie kokkulepet kavas Keniga sellest nelja silma all rääkida, aga juhtunu tõttu unustasin lihtsalt kõik ära."

„Mis sa arvad, kas me peaksime sellest siiski teada andma?“

„Küllap vist,“ ohkas Melissa, „kuid mitte kohe. Mul on tänane stressinorm täis. Äkki teed seda ise? See oli sinu mõte.“

Iris raputas nii ägedalt pead, et üks ta juustesse kinnitatud kilpkonnaluust kamm tuli lahti ja lendas põrandale. „Kindlasti mitte,“ teatas ta seda üles korjates ja uuesti pähe surudes. „Sinul on politseiga suhted.“

„Hea küll, ma räägin sellest homme inspektor Hollowayga, kuigi vaevalt see talle korda läheb. Aga nüüd pean ma tööle asuma. Aitäh toidu … ja mõistmise eest.“

„Võta heaks.“ Teda uksele saates küsis Iris: „Sa ei öelnudki, miks sa politseis käisid.“

„Ei öelnud jah. Asi oli Carole Prescotis, selles tapetud tüdrukus.“

Iris kuulas, pea viltu, kuidas Melissa surnud tüdruku telefonikõnest rääkis. „Tundub veider,“ tähendas ta.

„Mis mõttes?“

Iris raputas kulmu kortsutades pead. „Ma ei tea isegi, mis mõttes. Mul on lihtsalt veider tunne, muud ei midagi.“

Melissa oli jõudnud vaid mõne minuti kodus olla, kui Ken Harris talle haiglavoodist helistas. Tema tavapärasest pisut kähedamat häält kuuldes lendasid kõik Irise hoiatused tuulde, nii suur oli kergendus, mis teda valdas. „Oi, Ken, kas sinuga on kõik korras? Mã olin su pärast nii mures!“ ütles ta väriseva häälega.

„Rõõm kuulda. Kes sind mu väikese draamaga kurssi viis?“

„Seersant Waters, kui ma täna hommikul jaoskonnas käisin.“

„Mida sa seal tegid?“

See oli olnud viga. Nüüd hakkab mees pabistama ja pärast operatsiooni oli see viimane asi, mida ta vajas. „Ma pidin millestki teada andma,“ vastas ta ettevaatlikult.

„Mis see oli?“ Keni hääl oli pisut murelik. „Mel, mis toimub? Kas sinu juurde murti sisse?“

„Ei, ei midagi sellist. Palun ära satu ärevusse, muidu tõuseb sul veel palavik …“

„Räägi juba, milles asi.“

„Rahune maha. Mulle helistati ja ma arvasin, et see võib olla kuidagi seotud … juhtumiga, millest ma ajalehest lugesin.“

„Mis juhtumiga?“

„Ken, sa ei tohiks praegu töö peale mõelda.“

„Mis juhtumiga?“ Mehe hääl muutus katkendlikuks ja väsinuks, füüsiline kurnatus üksnes suurendas ta ärritust. Melissa hakkas improviseerima, et teda maha rahustada.

„Juhtum, mis on seotud tüdrukuga, kellega ma umbes nädal tagasi kohtusin ja kes oma kodust kadus. Politsei püüab teda leida. Ta helistas mulle reedel ja tahtis kokku saada; ta on mu raamatute fänn ja ma arvan, et ta tahtis minuga kirjutamisest rääkida. Ma küll oletasin, et sellest pole erilist abi, kuid otsustasin siiski juhtunust teada anda.“ Armas jumal, mõtles Melissa, anna mulle see hädavale andeks ja tee nii, et ta ei hakkaks liigseid küsimusi esitama. Kui ta saab teada, et ma olen Seksikägistaja rünnakuga kas või kaudselt seotud, lendab tal kaas pealt ära.

„Noh, kui sa oled kindel, et asi oli vaid selles …“ Mees tundus jälle rahulikum olevat.

„Ausalt, muud ei ole midagi,“ kinnitas Melissa hinge kinni hoides. Tema suureks kergenduseks vahetas mees teemat.

„Kuidas raamat edeneb?“

„Kenasti. Kui kaua sind haiglas hoitakse?“

„Ma täpselt ei tea. Nad räägivad mu Cheltenhami üldhaiglasse üle viimisest, päeva või paari pärast.“

„See on imetore. Ma tulen sind vaatama, toon viinamarju ja oma viimase raamatu.“

„Tule ise, sellest aitab.“ Järgnes lühike paus, siis ütles mees kohmakalt: „Ma armastan sind,“ ja lõpetas kõne enne, kui Melissa reageerida jõudis. See oli hea, sest ta poleks teadnud, kuidas vastata.

KUUETEISTKÜMNES PETÜKK

Hoolimata vapratest katsetest „Tapvale pärandusele" keskenduda läks Melissa tähelepanu pidevalt uitama. Carole Prescoti surma ja Ken Harrise haigestumise koosmõju oli ta ajus tõelise kaose tekitanud. Kella viie paiku andis ta alla, tegi endale teed ja mõtles ilma erilise vaimustuseta ees ootavatele üksildastele tundidele. Tundus veider, et kui Ken Harris olnuks kodus ja vaba aja tekkides talle helistanuks, püüdes naist veenda kirjutuslaua tagant tõusma ja õhtut tema seltsis veetma, saanuks talle segamise eest osaks paras peapesu. Aga praegu oleks ta valmis olnud paari mehe seltsis veedetud tunni eest kõigest loobuma. Ilmselt on selle kohta olemas mingi Murphy seadus, mõtles ta erilise innuta külmkapis ja sahvris tuhnides ja midagi õhtusöögiks otsides.

Telekast ei tulnud midagi huvipakkuvat, niisiis heitis Melissa varakult voodisse raamatut lugema, jäi veidi pärast kella kümmet magama ja ärkas alles seitsme paiku ehk tubli tund aega tavalisest hiljem. Ta jättis varahommikuse tee joomata, käis duši all, riietus ja sõi hommikust, lugedes eelmisel pärastlõunal kirjutatut üle. Ta oli kogu aeg teadnud, et tulemus on kesine, kuid samas tundnud, et mõte ei liigu mitte üks raas; nüüd, hommikul, hakkas asi ta suureks kergenduseks jälle klaariks saama. Melissa suundus kabinetti ja rügas kolm tundi nagu hobune.

Kella üheteistkümne paiku helises telefon. Melissa süda jättis löögi vahele, kui ta telefonitoru järele krahmas, lootes, et helistajaks on Harris, kuid liinil oli hoopis Bruce Ingram.

„Terekest!" ütles mees. „Ma olen siin mõnda asja uurinud."

„Milliseid asju?" küsis Melissa pettumust varjata üritades.

„Selle KMRH fondi omi," vastas mees lühendit rõhutades, otsekui soovides kindel olla, et teda valesti ei mõisteta. „Olen teatud inimeste osas maad kuulanud. Tahad teada, mis mul õnnestus teada saada?"

„Muidugi, lase käia."

„Mitte telefonis. See on minu lugu ja ma ei saa riskida sellega, et keegi teine sellest haisu ninna saab. Äkki sööme koos lõunat?"

„Ma ei tohiks rohkem aega raisata ..." alustas Melissa, kuid mees katkestas teda siidise häälega: „No kuule, mis need paar tundi ikka teevad, ja see on täpselt sinu teema. Kui sa sellest Gazette'ist loed, siis ei jõua sa end ära kiruda, et sellises seikluses kaasa ei löönud."

„Mis seikluses?" Mälestused mitmest varasemast kananahka ihule toovast vahejuhtumist, milles oli oma roll ka Bruce'il, lõid Melissa peas häirekella. „Kui see on jälle mõni su jaburatest plaanidest, siis minuga ära arvesta."

„Pole vaja karta, üllas daam, see oli üksnes metafoor." Rahustava siirupi voolamist telefoniliinis oli füüsiliselt tunda. „Ma soovin sinu kui pikaajalise väärtusliku partneriga põnevat teavet jagada. Aga kui sa huvitatud pole ..."

Ettevaatus taandus uudishimu ees. „Olen ikka huvitatud," vastas ta. „Aga oleks parem, kui asi on ka seda väärt, muud ei midagi."

„Eks seda pea sa ise otsustama. Kuidas siis jääb?"

„Hea küll. Kus ja mis kell?"

„Southgate'is avati just uus veinibaar, Luigi Juures. Kuidas sobiks näiteks pool üks?"

„Hea küll, tulen." Melissa pani telefonitoru käest ja vaatas kella. Gloucesterisse sõitmiseks ja seal parkimiskoha leidmiseks kulub pool tundi, mis tähendas seda, et ta pidi veidi vähem kui tunni aja pärast teele asuma. Polnud suurt mõtet kirjutada üritada, kuid samas

tasus hommikust tööd üle lugeda. Vaevalt oli ta esimese leheküljega ühele poole saanud, kui telefon taas helises. Seekord helistas Ken Harris.

„Tahtsin sulle üksnes teada anda, et olen endiselt elus," ütles eilsega võrreldes palju tugevam ja reipam hääl.

„Rõõm kuulda," vastas naine. „Kas Cheltenhami haiglasse ülekolimise kohta on mingeid uudiseid?"

„Nad muudkui mõtlevad ümber. Viimase variandi kohaselt juhtub see reedel, kui niidid välja võetakse."

„See on ju kõigest kolme päeva pärast."

„Arvestades seda, kuidas aeg siin venib, võiks see sama hästi olla kolm valgusaastat," porises mees. Järgnes lühike paus, mille kestel Melissa üritas edutult välja mõelda vastust, mis oleks julgustav, olemata seejuures banaalne. Siis lisas mees vaiksemalt: „Mel, ma mõtlesin eile öeldut tõsiselt."

„Ma tean."

„Ja?"

„Ken, ma ..." Kui nõme, mõtles Melissa, et kirjanik ei suuda sõnu leida. Ta teadis, mida mees kuulda soovis, kuid samas polnud tal aimugi, kas ta ise mõtleks samaga vastates seda tõsiselt. Ta manas vaimusilma ette kaugel eemal haigevoodis lamava lastetu viiekümneaastase mehe, kelle naine oli noorema ja parema välimusega kavaleri pärast maha jätnud ja kes otsis nüüd armastust ja seltsi. Ta silmad tõmbusid kaastundest märjaks. Ja kindlasti ju mitte üksnes kaastundest? Nad olid armastajad, nende suhtes pidi olema midagi enamat kui see.

„Mel, kas sa ikka kuuled mind?" Mees paistis olevat ärevil, tundis vajavat rahustamist.

„Ken, sa tead, et ma hoolin sinust väga," ütles ta. Kuid pühendumist eeldava pikaajalise suhte jaoks siiski mitte piisavalt, sosistas hääleke ta peas. „Me räägime sellest siis, kui sa jälle kodus oled, eks?" jätkas ta, kui mees midagi ei öelnud.

Melissa suureks kergenduseks leppis Ken selle vastusega. „Hea küll. Ma hoian sind asjaga kursis," ütles ta. „Pean nüüd lõpetama, mündid hakkavad otsa saama."

Kell oli mõni minut pool üks läbi, kui Melissa sisenes veinibaari Luigi Juures. Bruce istus juba pudeli mineraalvee ja kahe klaasiga nurgalauas. Ta tõusis kiirustades ja tõmbas naise jaoks tooli laua alt välja.

„Vabanda, et hilinesin," ütles Melissa istet võttes.

„Sellest pole midagi." Mees osutas pudeli suunas. „Kas valan sulle vett või eelistad veini?"

„Mineraalvesi sobib, ma enamasti seda joongi, kui tuleb roolis olla."

„Mida sa süüa soovid? Mulle öeldi, et nad teevad siin ise pastat. Või sobiks sulle *gnocchi alla Romana*? See on nende firmaroog."

„Tänan, ei, see ei meeldi mulle. Ma paluks *tagliatelle* pestokastmes."

„Hea valik. Võtan sama."

Ta lihtsalt moosib sind, tegelikult tahtis ta *gnocchi*"t, ütles hoiatav hääleke. See paistis sel päeval ületunde tegevat.

„Milliseid vapustavaid avastusi sa siis teinud oled?" küsis Melissa, kui kelner oli neilt tellimuse võtnud.

Bruce toetas käsivarred risti lauale ja kummardus naise poole. „Nagu ma ütlesin, olen Blacwater Halli *dramatis personae* kohta üht-teist uurinud. Alustasin Arniest. Kas midagi on pahasti?" küsis ta, kui naine käe suu juurde tõstis.

„Mulle meenus, et ma pidin Gloria käest tema kohta küsima ... anna andeks, mul läks see lihtsalt meelest ära."

„Ära muretse, ma palusin ühte oma kontaktisikutest, et ta Bristoli kandi erikoole uuriks. Mul vedas ja selgus, et Arnie käis teises koolis, millega õnne proovisin. Ajasin direktoriga pikalt juttu, ta nimi on Edmund Lanyon. Oma tööle pühendunud, mäletab Arniet hästi. Ta käis koolis kaheksateistkümneaastaseks saamiseni ja ainult maalis. Nende rahalised vahendid ei lubanud talle õlivärve ega lõuendit

võimaldada, kuid ta oli rahul akvarellide ja kasutatud koopiapaberi tagakülgedega."

„Mis temast edasi sai?"

„Ta läks elama õpiraskustega inimeste pansionaati ja muudkui maalis edasi. Teda ei õnnestunud kuidagi meelitada midagi muud proovima. Kunstiõpetajal, kes paar korda nädalas pansionaadis käis, tekkis tema vastu huvi ja ta soovis õpetada poissi õlivärvidega maalima, aga keegi polnud nõus vajalike materjalide eest maksma. Õpetaja nimi oli Evelyn Draper." Bruce tegi pausi ja kergitas kulmu. „Evelyn Draper," kordas ta rõhutatult. „E. D. Kas see ütleb sulle midagi?"

Melissa mõtles hetke. „Eloise Dampier?"

„Tark tüdruk. Saad punkti kirja."

„Tead, mulle tundus see nimi algusest peale kuidagi võltsina."

„Just, võlts see ongi. Aga ma tulen kohe Eloise'i juurde tagasi." Mees katkestas jutu, oodates, kuni kelner oli taldrikud aurava pastaga nende ette asetanud.

Melissa vedas hindavalt ninaga õhku. „See lõhnab jumalikult."

„Ära lase sel jahtuda."

Nad hakkasid sööma ja mees jätkas samal ajal oma juttu. „Arnie elas pansionaadis aastaid, muudkui maalis, kellelegi tüli ei teinud – tegelikult elab ta praegugi seal. Evelyn Draper lahkus, väites, et sai Londonis töökoha, kuid ilmus mõni kuu hiljem välja, kaasas ettevalmistatud lõuendid ja õlivärvid Arnie jaoks. Paistab, et too omandas uue tehnika vaevata, mis daami väga rõõmustas. Ta ütles pansionaadi juhatajale, et tal on võimalik pildid maha müüa, ja võttis need kaasa."

„Kas Arnie seda pahaks ei pannud?"

„Paistab, et mitte. Kui pilt valmis saab, kaotab ta selle vastu huvi ja alustab uut."

„Vaatame, kas ma oskan ära arvata, mis edasi sai," pakkus Melissa kahvlit käest pannes. „Evelyn viis Arnie pildid Blackwater Halli ja

näitas neid Gerard Hoodile. Ta nägi võimalust pisut kõrvalt teenida, võib-olla esines Arnie agendina ..."

„Hea katse, aga märgist mööda. Evelyn Draper töötas Londonis väikese kaunite kunstidega tegeleva firma maaklerina. Selleks ajaks oli ta hakanud kasutama Eloise Dampier' nime, küllap selleks, et klientidele muljet avaldada. Veidi pärast firmaga liitumist – kahjuks täpsete kuupäevade osas on asi segane – tekkisid mingid sekeldused seoses kaduma läinud maaliga. Süüdistust ei esitatud, kuid firma omanik puhuks hea meelega paar sõna juttu ühe oma endise töötajaga, George Harwoodi nimelise mehega. G. H."

Bruce tegi pausi, et oma sõnadele suuremat mõju anda; Melissa vaatas talle otsa ja ütles: „Gerard Hood?"

„Hetkel ei saa ma seda tõestada, kuid oleksin valmis selle peale kihla vedama. Muide, kas sulle ei tundu, et see on veider kokkusattumus: keegi Gerard Hood on Blackwater Halli kuraator ja Eloise Dampier tema assistent?"

„Kuidas sa nii lühikese ajaga selle kõik välja uurisid?" küsis Melissa.

Bruce muigas. „Kontaktid ja vedamine. Edmund Lanyon oli väga abivalmis ja Celia Patterson samuti."

„Ja kes tema on?"

„Peab koos oma abikaasa Conradiga pansionaati. Celiale ei meeldinud Evelyn/Eloise kunagi; ütles, et too oli liiga ülbe ja õhku täis, eriti pärast Londonis veedetud aega."

„Mis edasi sai?"

„Ühel päeval ilmus Eloise pansionaati teatega, et korraldas Arniele võimaluse kasutada Blackwater Halli ateljeed, kus ta saaks iga päev maalida, nii palju kui tahab. Nemad kindlustavad tarbed ja müüvad maalid maha, et KMRH fondi jaoks raha teenida. Arnie elaks endiselt pansionaadis ja – nüüd tuleb huvitav koht – Asseri fond maksaks tulevikus kinni sellega kaasnevad kulud."

„Kes neid seni maksnud oli?"

„Arnie isa Tom Barron – ja väidetavalt väga vastumeelselt. Ta ei käi küll poega peaaegu üldse vaatamas, kuid helistas Celiale ja Conradile, andes teada, et on uue asjakorraldusega nõus."

„Tom Barron," mõtiskles Melissa, meenutades Gloria sõnu Arnie isa kohta. „Huvitav, kas ta osaleb ka petuskeemis … oletades, et mingi pettus üldse teoksil on. Gloria andis mõista, et ta pole just kõige puhtam poiss."

„Seda võin ma kinnitada. Lasin ühel oma endisel politseikolleegil ta tausta kontrollida. Ametlikku registrit pole; teda küsitleti mõned aastad tagasi seoses sissemurdmisega ühte maamajja, kuid süüdistust ei esitatud. Leitakse, et ta elustiil on pisut luksuslikum, kui ta äritegevust arvestades loogiline oleks – ta peab kasutatud autosid müüvat ja rentivat firmat –, kuid siiani ei ole nad midagi tõestada suutnud."

„Sa arvad, et ta osaleb selles, millega Gerard ja Eloise tegelevad, mis see ka poleks?"

„Paistab vist sedamoodi."

„Küllap vist." Melissa pistis kahvlitäie pastat suhu ja mälus seda mõtlikult. „Esmapilgul ei ole asjakorralduses midagi ebaseaduslikku ja Arnie piltidega ei teeni arvatavasti nii palju, et oleks, mida kolme vahel jagada. Sa kuulsid, mida ütles Iris."

„Jah, ma tean." Sel hetkel paistis Bruce'i entusiasm pisut hääbuvat. „See pusletükk on endiselt puudu," tunnistas ta. „Aga ma olen kindel, et Blackwater Hallis *toimub* midagi kahtlast. Elustiil, riided, autod – kõik viitab sellele. Ah jaa, veel üks asi. Ma vestlesin veel korra Damianiga."

„Veel kaastunnet?"

„Vastupidi, õnnesoovid – ta leppis oma kallimaga ära. Juhtumisi hindab ta väga kõrgelt mu tundlikkust ja mõistvust ning ütleb, et aitasin tal asju õige nurga alt näha."

„Väga tubli. Su toimetaja peaks sinust Gazette'i suhtenõunurga toimetaja tegema."

Bruce vaatas Melissale üle klaasiserva lustlikult sähvivate siniste silmadega otsa. „Tänan soovituse eest, ma mainin seda talle. Damianil oli üht-teist huvitavat rääkida. Esiteks, enamasti toimetatakse Arnie Blackwaterisse autoga, mida juhib üks ta isa töötajatest, kuid aegajalt mängib vanamees ise sohvrit. Ja sel juhul pargib ta Gerardi isiklikus garaažis, kust pääseb otse ta korterisse – ta nimelt elab häärberis –, ning jääb sinna mõnikord tunniks või kauemakski."

„Seisab ehk oma poja huvide eest?" pakkus Melissa. „Käib komisjonitasul järel või midagi sellist?"

„Seda oleks ju võimalik kontori kaudu korraldada. Ma pole Tom Barroniga kohtunud, aga kuuldu põhjal pole ta just selline mees, keda see snoobist Gerard Hood veidikeseks juttu vestma kutsuks."

„Veel midagi?"

„Galeriid koristavad inimesed hoiavad ka Gerardi korterit puhtana. Korteris on üks ruum, mis on alati lukus, kuid keegi ei pidanud seda oluliseks, kuni üks koristaja käis seal tavalisest erineval päeval ja väitis, et lukustatud toast kostis haamri kolksumist. Paistab, et Gerard kuulis, kuidas tolmuimeja tööle hakkas, tormas välja, tahtis teada, mis kurat seal toimub, ja sisuliselt viskas koristaja välja."

Sõna „haamer" kuuldes tõstis Melissa järsult pea. Esimest korda Bruce'i loo kuulamise ajal klõpsatas miski ta ajus paigale. „Millised need haamrilöögid olid?" tahtis ta teada.

„Mis mõttes?" Bruce näis hämmingus olevat.

„Kas kõvad kolksud, nagu põrandaliiste kohale naelutades, või kerged kopsatused?"

„Mul pole aimugi. On see oluline?"

„See võibki su puuduv pusletükk olla – või koguni üks mitmest. Saad sa selle välja uurida?"

„Küllap Damian võib seda teada või siis otsin üles kõnealuse koristaja, aga kas sa ei ütleks mulle, milles asi?" Mees manas näole kõige meelitavama ja paluvama ilme. „Aus mäng – mina räägiksin sulle kõike, mida tean."

„Su jutt on väga huvitav, kuid ei anna mingit alust petuskeemide kahtlustamiseks."

„Melissa, mul on tunne, et sa oled mu eest midagi varjanud."

„Olen jah," tunnistas Melissa. Ta vaatas ringi: kõik lauad olid hõivatud ja müratase lubas kindel olla, et neid ei ole võimalik pealt kuulata, kuid teda valdas korraga siiski ebamugavustunne. Temas kasvas veendumus, et Irisel oli õigus.

„Tead sa," ütles ta. „See asi võib olla palju suurem, kui sa siiani arvanud oled." Ta andis mehele lühikese ülevaate Irise teooriast Gerard Hoodi ja mooruspuupaberi kasutamise kohta ning selle võimalikust tähendusest Leonora Jewelli surma seisukohast. Bruce'i silmad venisid suureks nagu tõllarattad ja suu tõi kuuldavale hääletu vile.

„See on vapustav!" hüüatas mees ja tasandas seejärel häält: „Kuidas me seda tõestame?"

Melissa kehitas õlgu ja vangutas pead. „Mina olen sama tark kui sina."

Bruce kummardus üle laua, näol innukas ilme nagu terjeril, kes on kuulnud sõna „jalutama".

„Kõigepealt," teatas ta, „peame selgeks tegema, mis on selles lukustatud toas."

„Meie?" Naine vahtis teda kohkunult. „Ma tegin sulle enda meelest selgeks, et ma ei taha teada midagi …"

„No kuule, sa ise ju sisuliselt tunnistasid, et meil pole mingeid tõendeid. Miks me siis ei peaks püüdma neid hankida?" Bruce'i näole kerkis lai naeratus, mis andis talle järjekordset põrsatempu kavandava koolipoisi ilme. „Mõtle ise – me võime leida mooruspuupaberirulli politseile üleandmiseks!"

Melissa kattis kätega kõrvad. „Ma ei kuula sind! Miks me ei võiks lihtsalt politseiga rääkida? Ma püüdsin terve nädalavahetuse Ken Harrist kätte saada, kuid kuulsin eile, et ta on haiglas ja paraneb operatsioonist. Inspektor Holloway tegeleb Quarry Cottage'i

tapmise uurimisega, aga mul pole temaga parimad suhted. Ma saan aru, et sa tunned teda?" lisas ta, kui Bruce tegi näo, nagu sööks sidrunit.

„Või veel," vastas ta teeseldud oigega. „Küllap ta on igati tasemel uurija, kuid oma noriva tööstiiliga ta just palju sõpru ei leia. Mind ei üllata, et sa temaga rääkida ei taha. Niisiis, oled käsi?"

Melissa tegi abitu liigutuse. „Ma ei luba sulle midagi. Kui sina tahad nuhkida, siis lase käia. Uuri, mida see Gerard seal lukustatud toas haamerdab, ja anna mulle teada. Vast on Ken Harris selleks ajaks juba piisavalt vormis, et temaga asjast rääkida. Tänan lõunasöögi eest, Bruce. Ma pean minema hakkama."

„Oli rõõm sinuga kohtuda."

Väljas, vahetult enne, kui nad lahku läksid, tuli Melissale veel üks mõte. „Kui sa juba asjaga tegeled," ütles ta, „proovi teada saada, millal Tom Barron viimati Gerard Hoodi külastas."

SEITSMETEISTKÜMNES PEATÜKK

Melissa sõitis koju täie teadmisega, et tal oli õnnestunud vältida väga kahtlasse ettevõtmisse sattumist. Kui vähegi veab, leiab Bruce päeva-paariga üles inimese, kes kuulis Gerard Hoodi lukustatud toas töötamas. Parajasti oli teisipäev; kui õnnestuks venitada nädalavahetuseni, oleks Ken Harris loodetavasti kohalikku haiglasse üle toodud ja piisava tervise juures, et nende kahtlustest kuulda. Ta oli kindel, et mees võtab nende juttu konkreetsete tõendite puudumisest hoolimata tõsiselt. Lisaks võivad mõtteainet andvad teemad olla abiks igava haiglaelu elavdamisel.

Aga selleks ajaks, kui ta koju jõudis, hakkas hetkeks taaselustunud usk Irise teooria paikapidavusse taas hääbuma. Ta ütles endale, et isegi juhul, kui koristaja kuuldud haamrilööke oli tekitanud Gerard lõuendeid raamile pingutades, ei pruukinud see veel varastatud piltide varjamist tähendada. Oli igati võimalik, et ta oli korteris endale väikese töökoja sisse seadnud ja tegi seal muidki vajalikke töid, näiteks valmistas ja parandas raame. Ka toa lukustatuna hoidmine oli mõistetav, see aidanuks ära hoida habraste esemete ja materjalide rikkumist või vigastamist tolmuharja hooletult kasutava koristaja poolt … kuid sel juhul tekkis küsimus, miks seda varjata, miks tekitas pealt kuulamine sellist pahameelt? Ja oletades, rangelt üksnes oletades, et Tom Barroni viimane Blackwateris käik oli aset leidnud nendega ühel päeval ... Seegi võis olla üksnes kokkusattumus … või hoopis osa geniaalsest skeemist, mis aitas varastatud kunstiteostel õhku haihtuda.

Jäta see sinnapaika, ütles ta endale rangelt, juhtides oma Golfi mööda looklevat teed allamäge Ülem-Benbury suunas. Kui Bruce tahab nuhkida, siis tehku seda ise. Sina tegele oma asjadega ja väldi sekeldusi.

Ta peatas auto külapoe ees, märgates oma pahameeleks, et major Fordi koer Sinbad oli poe ette kinni seotud. Ta omanik oli poes ja luges proua Fosteri pihku münte; Melissa sisenedes manas ta näole laia tervitusnaeratuse, mis paljastas ebaühtlased nikotiiniplekilised hambad.

„Haa! Tere päevast, proua Craig! Kisub päris külmaks, mis! Mis te arvate, kas lund ka tuleb?“

„Ilmaennustuse kohaselt mitte,“ vastas Melissa.

„Päh! Ilmaennustus! Puhas käojaani ajamine,“ norsatas major. Ta korjas kokku oma jalutuskepi, võrkkoti piimapaki ja mõne sibulaga ning tviidmütsi, mis asendas maist septembrini kantavat väsinud välimusega panamakübarat. „Mida siis Rillingfordi mõisa röövimise kohta uut kuulukse?“ Ta tuhmid, pisut verdunud silmad peatusid lootusrikkalt Melissal. „Kas teie semud politseist on juba kellegi kinni nabinud?“

„Mul pole sellest tõepoolest aimugi,“ vastas Melissa. „Kahjuks pole ma ajalehtedel silma peal hoidnud.“

Mees vahtis teda vesiste silmadega ja viibutas mänglevalt sõrme. „Ametisaladus, mis? Ei hakka teid pinnima, haaaa!“

Ta lahkus ja Melissa pöördus ohkega proua Fosteri poole. „Kui väga ma tahaksin teda veenda, et ma pole mingi Mata Hari, kes tegeleb politseinikelt saladuste välja meelitamisega.“

„Oh, see käib kuritegudest ja kurjategijatest kirjutamisega paratamatult kaasas,“ ütles proua Foster. „Ja oma osa on ka kõrgetel kohtadel olevatel semudel,“ lisas ta roosakate silmalaugude võbinal.

„See on majori välja mõeldud müüt,“ vastas Melissa kindlalt, küsides endalt mõttes, kas tegemist oli juhusliku õngitsemiskatsega või oli Madeleine ja Dudley Fordi kõikjale jõudev pilk teda

inspektor Harrise seltskonnas märganud. Võimalik, et nad teadsid meest kohalikest teleuudistest, kus ta vahel mõnd hetkel aktuaalset kuritegu kommenteeris. Melissa, kes proua Fosteri teadvat naeratust nähes taipas, et temagi jagab Fordide arvamust, viis jutu vajalikule toidukraamile, toppis ostud kotti, maksis ja suundus kodu poole.

Teel välisukse juurde ootas teda sisselaskmist nõudev Binkie. Iris oli paariks päevaks Bristolisse sõprade juurde läinud ja jätnud naabrile üksikasjalikud juhised ja portsu kassi lemmiktoitu. Melissa täitis ta jalgade ümber keerutava ja hüsteeriliselt nurruva kassi toidukausi ära ja mõtles, et Irise eemalolek on üksnes hea. Tema torisemist ei jõuaks ära kuulata, kui ta lõunast Bruce'iga teada saab.

Melissa tõrjus otsustavalt peast kõik muud mõtted peale ees ootava töö ning veetis ülejäänud pärastlõuna „Tapvat pärandust" edasi kirjutades. Ta tegi lühikese pausi üksnes selleks, et õhtust süüa, töötas seejärel magamaminekuni ja vajus väsinult, kuid rahulolevalt unne. Vihma sadas terve öö ja järgmisel hommikulgi, kuid keskpäevaks oli taevas selginenud, ja tundes, et tal on vaja end liigutada ja värsket õhku hingata, suundus Melissa üksildasele jalutuskäigule orgu. Naastes ootas teda automaatvastajas sõnum.

„See oli kop-kop-kop ja mitte kolks-kolks-kolks," teatas Bruce'i hääl, „ja see ei ole veel kõik. Uudistest teada saamiseks helista KOHE tagasi."

Melissa pani automaatvastaja uuesti tööle ja läks kööki, et endale lõunasöögiks võileib valmistada. „Ma *ei* helista tagasi," teatas ta end pliidi kõrvale tekile kerra tõmmanud Binkiele. „Ta üritab mind üksnes mõne oma pöörase ettevõtmisega liituma meelitada." Ta asetas võileiva, õuna ja kohvitassi kandikule ja läks nendega kabinetti. Ta oli sel hommikul „Tapva päranduse" kolmest viimasest peatükist esimese päris valmis saanud ja luges seda süües üle.

„Pole paha," ütles ta viimase leheküljeni jõudes iseendale. „Pole sugugi paha. Vaatame, mida Joe ja Leonora toimetaja sellest arvavad." Ta printis ühe eksemplari välja, pani ümbrikusse ja läks

külla seda posti viima. Tagasi tulles ootas teda järjekordne sõnum Bruce'ilt.

„Ma tean, et sa oled kodus, kuna ütlesid, et töötad terve päeva. Olen kuni poole viieni kontoris ja ootan su helistamist."

Kell oli juba veerand viis, päike looja veerenud ja peagi pidi pimenema. Melissa tundis end pärast nii suurt keskendunud pingutamist väsinuna ja oli kavatsenud enne järgmise peatüki kallale asumist väikese pausi teha, kuid mõte üksi, ilma Irise või Kenita mööda saadetud õhtust pakkus umbes sama vähe elevust kui inimtühi raudteejaam udusel ööl. Bruce'i uudiste kuulamine ei tule ju kuidagi kahjuks. Teisalt jälle …

Ta ei suutnud otsustada, vaid läks kabinetti ja üritas seal laual valitsevat segadust korrastada. Üks Leonora raamatutest kukkus põrandale, seda üles tõstma kummardudes tabas Melissa end kaanele trükitud autori fotoga tõtt vahtimast. Muidugi kujutas ta seda vaid ette, kuid hetkeks tundus talle, et pildilt vaatavates silmades oli kübeke etteheidet.

„Ära vaata mind niimoodi," ütles ta valjusti. „Ma nikastan naba paigast, et su raamatut õigeks ajaks valmis saada." Peaaegu silmapilk sähvatas läbi ta aju vastus, otsekui oleks surnud naine temaga rääkinud: aga mu tapja tabamiseks ei kavatse sa midagi ette võtta?

„Ma oleks niikuinii läbi tulnud, kui sa poleks helistanud," tähendas Bruce end tugitoolis sisse seades ja teekruusi vastu võttes. Melissa oli mõistuse häält eirates talle helistanud ja nõustunud ettepanekuga, et mees tuleb isiklikult uudiseid edastama.

„Ma olen tõepoolest millegi jälile jõudnud, kuid vajan su abi," jätkas Bruce.

„Kas siis keegi teine uudistetoimetusest ei saaks …"

„Ma ei jaga seda lugu kellegagi. Lisaks, arvestades su isiklikku huvi asja vastu …"

„Millist isiklikku huvi?" küsis Melissa valvsalt.

„Selle kirjutava proua vastu, kellest Arnie vatras ja kellele ta väidetavalt oma pildi andis – Leonora Jewelli vastu. Selle surnud romaanikirjaniku, kelle raamatut sa lõpetad."

„Me ei tea kindlalt, et see oli Leonora."

„No kuule, kes see veel olla saanuks? Arnie andis pildi Leonorale, tema viis selle koju, taipamata, et tegemist on maskeeritud ülihinnalise maaliga. Damian ütles, et Gerard ja Eloïse jooksid juhtunust teada saades ringi nagu peata kanad. Nad pidid selle tagasi saama ja veenduma, et Leonora vargusest teada anda ei saaks." Bruce kirjeldas peaaegu sõna-sõnalt teooriat, mille Melissa ja Iris olid pärast käiku Blackwater Halli välja mõelnud.

Kui mees oli lõpetanud, küsis Melissa: „Kas sinu meelest tappis Gerard tõepoolest Leonora?"

„Motiiv oli tal piisavalt tugev. Mängus polnud ju üksainus pilt, ehkki seegi oleks tohutut kahju tähendanud. Kogu nende petuskeem oleks võinud päevavalgele tulla."

„Tunnistan, et see on võimalik, kuid kõike meie märgatut saab põhjendada ka muude asjadega." Melissa tõi need ükshaaval välja ja Bruce andis vaheldumisi noogutades, mühatades ja pead raputades märku, et oli neid samuti kaalunud ja siis kõrvale heitnud.

„Ma arvan ikkagi, et oleme õigel teel," ei jätnud ta jonni, „ja kavatsen püüda seda tõestada."

Melissa heitis talle kahtlustava pilgu. „Miks see mõte mulle ometi hirmu nahka ajab?"

„Pole õrna aimugi. Kas kannus on veel teed?" Kruusi tema poole küünitava mehe silmist vaatas vastu ilmsüütu pilk.

Melissa täitis selle ära ja võttis taas istet. „Ära mängi lolli, Bruce Ingram. Ma näen su silmist, et sul on midagi plaanis, niisiis lao lagedale. Alusta sellest, et räägid mulle neist põnevatest uudistest, millele sa siin vihjanud oled."

„Hea küll. Ma käisin täna hommikul jälle Blackwater Hallis, selleks, et Damiani käest haamri kopsimise kohta uurida."

„Miks sa seda telefoni teel ei teinud?"

„Iial ei või teada, kes pealt kuulavad. Lisaks oli mul selleks veel üks põhjus."

„Nagu näiteks sissemurdmisvõimaluste hindamine?"

„Nojah, võib ka nii öelda," tunnistas mees hetkelise kõhkluse järel.

Melissa oli kogu aeg teadnud, et mehel on midagi sellist kavas ja et see oli ühtlasi põhjus, miks too tema abile lootis. Ta hakkas üle kere kihelema.

„Mul on juba välja mõeldud, kuidas me seda teha saame," jätkas Bruce.

„Mina selle „meie" peale nii väga ei loodaks," katkestas Melissa teda.

„Hea küll. Ma olen välja mõelnud, kuidas seda teha saab, kuid selleks on vaja kahte inimest, ja ma tean, kuidas sa põnevust armastad."

„Ma olen ennegi su põnevate mõtete õnge läinud ja mõnel korral väga napilt pääsenud."

„Ausalt, see ei ole ohtlik."

„Jäta see minu otsustada. Lao oma lugu lagedale."

„Nojah, ühesõnaga, ma käisin majas ringi ja hindasin pisut olukorda, kuid oli selge, et see asi kujuneb keeruliseks. Esiteks on neil väga peen valvesüsteem, aga lisaks on see koht nagu küülikuurg ja mul polnud aimugi, kuidas sisse pääsemise korral Gerardi korterit leida. Siis vedas mul korraga uskumatult."

„Nii?" nõudis Melissa kärsitult, kui mees efekti mõttes pausi tegi.

„Nagu ma ütlesin, on Damian seitsmendas taevas ja paistab arvavat, et mina aitasin tal asja klaarida, niisiis räägib ta mulle vastutasuks rõõmuga kõigest, mis mind huvitab. Nii, kuula nüüd tähelepanelikult. Esiteks, koristaja kinnitas, et ta kuulis kerget kopsimist. Ühtlasi õnnestus tal kiire pilk ruumi heita, kui Gerard sealt välja tormas, ja tema sõnul meenutas see töökoda. Teiseks, viimane

kord tõi Tom Barron Arnie isiklikult Blackwaterisse neljapäeva hommikul …“

„Päeval pärast Rillingfordi mõisa röövimist!“ hüüatas Melissa.

„Just nimelt. Kolmandaks, Damian kuulis, kuidas Eloise telefonis täna õhtuks kella poole kaheksaks Le Vieux Manoir'sse laua kahele kinni pani. Öövalvurit neil pole, niisiis on maja vähemalt kaks tundi tühi.“

„Aga valvesignalisatsioon? Ja kuidas sa Gerardi korteri üles leiad?“

„Siin tulebki vedamine mängu. Mis sa arvad, kes sisse astus, kui ma Damianiga rääkisin? Valvesüsteemi paigaldanud firma esindaja. Ja arva ära, kes see oli?“

Melissa raputas pead. „Ütle ise.“

„Jim Plant, pensionil konstaabel Stowbridge'i jaoskonnast. Kena ja isalik mees, võttis mu esimestel kuudel politseis oma tiiva alla. Ikka sama jutuhimuline nagu vanasti.“

Melissa vahtis talle otsa, suu ammuli. „Kas sa tahad mulle öelda, et niisugust konfidentsiaalsust nõudval ametikohal töötav endine politseinik näitas sulle, kuidas majja sisse murda?“

Bruce muigas. „Ega ta siis meelega. Talle lihtsalt meeldib suhelda. Aga las ma nüüd näitan sulle, mida ma koos temaga ringi lonkides teada sain.“ Mees võttis taskust märkmiku ja asus joonistama. „See on tiib, kus asub Gerardi erakorter. Ta elab ülemisel korrusel, täpselt selle täisnurga all asetseva eenduva osa kohal. Tema akendest avaneb vaade tagaaeda, siit ja siit. Ma eeldan, et see,“ ta pliiats vedas paberile eriti rasvase joone, „on koht, mis meile huvi pakub; tegelikult olen Jimi jutu põhjal selles päris kindel.“

„Mida Jim rääkis?“

„Vaat see ongi kõige huvitavam. Blackwateris on kaks eraldi valvesüsteemi. Üks on välisvalgustuse jaoks. Abraham Asser ei luba kasutada pidevalt põlevaid prožektoreid, kuna need võtaksid liiga palju voolu ja oleks ka keskkonnavaenulikud, niisiis on paigaldatud andurid, mis süütavad kellegi lähenedes tuled, kuid signalisatsioon

selle peale tööle ei hakka. Sisemine süsteem töötab samamoodi, aga niipea kui mõni kontakt katkeb või andurid ruumides mingi liikumise fikseerivad, hakkab häiresignalisatsioon tööle ja politseisse jõuab häireteade. Nad peaksid kümne minutiga kohale jõudma.“

„Ja Jim rääkis sulle, kuidas sisse pääseda ja see elektrooniline imesüsteem kahjutuks teha?“ küsis Melissa, kui Bruce korraks hinge tõmbamiseks pausi tegi.

„Muidugi mitte, kuid ta juhtis mu tähelepanu nõrgale kohale soomusrüüs. See on siin, kohe Gerardi akna all. Mõne aja eest lisati hoonele üks juurdeehitis, see on ühekorruseline. Mul pole aimugi, mis selle esialgne otstarve oli, aga praegu kasutatakse seda garaaži ja laoruumina. Selle katus on lame ja piirdega ümbritsetud, niisiis saab igaüks, kes üles ronib, sealt vaevata akna kaudu sisse.“

„Aga kõik need prožektorid ja muud riistapuud?“

„Sealgi on nõrk koht. Kui läheneda selle nurga alt,“ pliiats joonistas paberile punktiirjoone, „õnnestub jääda väljapoole mõlemas seinas olevate andurite töötsooni. Sisemise valvesüsteemiga on ühendatud vaid korteri välisuks ja garaažiuks, mille kaudu pääseb eraldi trepile. Paistab, et süsteemi paigaldades – see juhtus enne Gerardi aega – peeti seda piisavaks.“

„Kas Jim pole seda Gerardile maininud?“

„Otseselt mitte. Gerard täidab kollektsiooni kuraatori ja KMRH fondi rahaliste vahendite haldaja ülesandeid. Kõigega, mis puudutab hoone ja selle ümbruse hooldamist, tegeleb Asseri fondi peakorter. Jim kavatseb oma järgmises aruandes mainida vajadust süsteemi tugevdada.“

„Hea küll,“ ütles Melissa. „Sa oled leidnud viisi välistest anduritest mööda pääsemiseks ja saanud teada, et erakorteri akendel puudub signalisatsioon. Kuidas sinu arvates katusele saab?“

„Jälle vedamine. Kohalik firma tegeleb parasjagu häärberi ümbruses puude kärpimisega ja mehed on jätnud oma redelid seinte najale seisma. Me saame neid kasutada.“

„Mind üllatab, et Jim ei nõua nende luku taha panekut."

„Kindlasti nõuaks, kui ta neist teaks. Aga need on musta kilega kaetud. Ma räägin sulle, see on käkitegu."

Melissa süda peksis kõhklustest hoolimata nagu täisvõimsusel töötav mootor. Bruce'i pakutav plaan oli arulage, ilmselgelt ohtlik ja päris kindlasti ebaseaduslik … Ken Harris saaks rabanduse … aga samas andis see võimaluse saada kindlaid tõendeid Leonora tapja tabamiseks …

Bruce silmitses teda teraselt, otsekui püüdes naise mõtteid lugeda. Melissa tõmbas sügavalt hinge ja otsustas väljakutse vastu võtta.

„Teeme ära!" ütles ta.

KAHEKSATEISTKÜMNES PEATÜKK

Bruce oli välja arvutanud, et Gerardil ja Eloise'il kulub restorani sõitmiseks umbes kakskümmend minutit.

„Kui me veidi enne seitset positsiooni sisse võtame, peaksime neid lahkumas nägema," ütles ta. „Siis on selge, et võime siseneda."

„Positsiooniks" oli ta välja valinud kitsa Blackwater Halli tagant läbi viiva tee. Ilmselgelt oli Bruce juba enne luuret teinud, kuna ta sõitis aeglaselt, kuid enesekindlalt umbes kilomeetri jagu edasi, kohta, kus ühe talu sissesõidutee andis võimaluse auto ümber pööramiseks. Seejärel sõitis ta veidi peatee suunas tagasi, juhtis siis auto muruga kaetud teepeenrale ja seiskas mootori. Kell oli täpselt kolmveerand seitse.

„Parem karta, kui kahetseda," ütles ta, kui Melissa nii pika ooteaja tõttu protesteerima hakkas.

Neist vasakul orus sillerdas Gloucester tuhandete erivärviliste tulede säras, muutes taevast katva raske pilvekihi valgustatud kupliks. Paremal, umbes kahesaja meetri kaugusel seisis Blackwater Hall, mille piirjooned olid esialgu hägused, kuid eraldusid sedamööda, kuidas silmad pimedusega harjusid, aegamisi taustast, mida pakkusid puudega kaetud nõlvad. Ülemisel korrusel sirasid kaks valgustäppi, mille tuules õõtsuvad puuoksad aeg-ajalt hubisema panid.

„Need põlevad Gerardi korteris," ütles Bruce. „Kui nad minema sõidavad, hoia esituledel silma peal. Me peaksime nende lahkumist nägema, garaažiuks on siit näha."

Melissa kiskus enda paksu jope sees kössi ja surus käed taskusse. Mootori seiskamise järel langes temperatuur autos kiiresti. „Ma loodan, et nad saavad kiiresti minema," torises ta. „Me külmume varsti surnuks."

Bruce naeris irooniliselt. „Küll nad saavad. Damian rääkis, et Gerard teeb kõigil elu põrguks, Eloise kaasa arvatud, kui ta kellegi või millegi järele ootama peab."

Nad istusid mõnda aega vaikides, pilk kahes värelevas valgustäpis kinni. Siis küsis Melissa: „Ma saan aru, et sa pole kuulnud, kas politsei on Leonora tapja leidmise osas edusamme teinud?"

„Ei midagi erilist," ütles Bruce. „Majast majja käimine ja võimalikele tunnistajatele tehtud üleskutsed ei ole midagi kasulikku andnud. Kui veab, saame neile uue juhtlõnga anda, see oleks ju võimas?"

„Võimas jah." Kõledas pimeduses istuv Melissa tundis, kuidas ta entusiasm jahtub sama kiiresti kui keha. „Aga ega nad otsingutest loobunud ole?"

„Muidugi mitte, ehkki neil on praegu käed-jalad tööd täis: neil tuleb turvata paari kuninglikku visiiti ja otsida Carole Prescoti tapjat."

„Seksikägistajat?"

„Noh … jah."

Oli selge, et mees varjab midagi. Melissa asus rünnakule. „Kas nad arvavad, et seda tegi keegi teine?"

„Seda pole veel avalikustatud," tunnistas Bruce hetkelise kõhkluse järel, „niisiis, taeva pärast, ära räägi kellelegi, et ma seda sulle ütlesin. Ma sain oma allikatest teada, et üks asi on päris kindel – Carole'i tapja *ei* olnud Kägistaja, vaid keegi, kes teda matkis. Siseinfo andmetel ei kägistatud teda samamoodi – mäletad, Kägistaja teab täpselt, kuidas panna oma ohvrid neid tapmata ajutiselt teadvust kaotama. Erinevusi oli ka käte ja jalgade kinnisidumise osas, ehkki need polnud märkimisväärsed. Kangrusõlm rehvisõlme asemel, selline värk."

„See ju viitab võimalusele, et tegu polnud juhusliku rünnakuga. Kellelgi oli tema tapmiseks kindel motiiv."

„Just sellele nad praegu keskenduvadki, kuid nad ei mõista motiivi. Paistab, et tüdruk elas täiesti laitmatut elu, ei seltsinud kahtlaste inimestega ega tarbinud narkootikume. Politsei ei avalda mõnda aega seda infot, kuna nad ei soovi mõrtsukat valvsaks muuta."

„Vaene tüdruk," ütles Melissa vaikselt. „Ta oli nii uje ja leebe loomuga. Kes ometi teda tappa tahtnuks?"

Bruce pööras üllatunult pead. „Sa tundsid teda?"

„Olen temaga korra – ei, paar korda – härra Semple'i büroos kohtunud."

„Charlie Semple, see advokaat?"

„Eesnimedeni me ei jõudnud, aga küllap sama mees. Firma on Rathbone & Semple."

„Tema jah. On ta sinu advokaat?"

„Ei, ta tegeleb Leonora Jewelli pärandusega. Ma käisin tema büroos testamenditäitjaga kohtumas ja pärast seda läksime majja käsikirja ära tooma. See osutus päris jubedaks kogemuseks – ma vist polegi sellest sulle rääkinud?" Ta kirjeldas oma käiku ja selle tagajärgesid; mees kuulas tähelepanelikult ja kõhistas Semple'i ja Roundi nääklustest kuuldes naerda, kuid muutus tõsiseks, kui naine kirjeldas arvatava mõrvarelva leidmist, selle kadumist ja hilisemat kokkupuudet inspektor Hollowayga. „Ja kuidas sina Semple'it tunned?" tahtis ta oma lugu lõpetades teada.

„Ma ei tunne teda isiklikult, kuid olen teda mõned korrad politseis näinud. Tema ja ta partnerid tulevad kordamööda kohale, kui keegi vahi alla võtmise järel advokaati soovib."

„Ah nii." Melissa mõtles hetke ja ütles seejärel nukralt: „Carole helistas mulle päev enne seda, kui ta tapeti, ja soovis kokku saada. Kui ma vaid teaks, millest ta rääkida tahtis, see ehk aitaks politseid edasi. Mõistagi andsin ta kõnest teada, aga see ei vii neid eriti kaugele, kui ta just kellelegi teisele südant ei puistanud."

Nad jäid taas vait ja keskendusid oma öisele valvekorrale. Kui veel viis minutit oli mööda veninud ja Melissal hakkas juba tekkima tunne, et vereringe jalgades on igaveseks lakanud, tajus ta korraga, kuidas Bruce ta kõrval otsekui saaki märganud metsloom pingule tõmbus.

„Nad läksid liikvele, tuled kustutati ära," ütles mees akent alla kerides. Neid tabas külma õhu pahvak; Melissa ahmis õhku ja vedas villase mütsi üle kõrvade, kuid Bruce'i ei paistnud temperatuurilangus morjendavat. „Kuula!" kamandas ta.

Tuul kandis nendeni mootori käivitamise heli. Hetkeks välgatasid nende suunas esituled ja joonistasid siis kaare, kui auto maja ümbritsevale teele pööras ja värava poole suundus. Samal ajal süttisid hoone ümber järgemööda võimsad laternad.

„Auto möödumine pani need tööle," selgitas Bruce. „Minuti või paari pärast need kustuvad." Melissale tundus, et see juhtus pigem kümne minuti pärast, kuid viimaks uppus häärber taas pimedusse. „No nii, minek. Hoia minu ligi ja vaata, kuhu sa astud. Pinnas võib kohati ebaühtlane olla."

Nad olid parkinud Blackwater Halli territooriumi ja tee vahel olevale põllule viiva värava vastu, nüüd ronisid nad üle värava ning Bruce asus üle konarliku välja teele, Melissa kannul. „Kuidas sa tead, mis suunas me minema peame?" ähkis naine. „Siin on ju kottpime. Mis siis, kui me kursilt kõrvale kaldume ja tuled süttivad?"

„Me ei ole veel andurite tööpiirkonnas. Seda välja eraldab majatagusest aiast müür. Selle kõrval kasvab saarepuu, me võtame suuna selle poole."

„Mina ei näe mingit puud."

„Sellepärast ei näe, et see kasvab majaga samal joonel ja ei paista silma."

„Kuidas me selle siis üles leiame?"

„Me liigume piki müüri. Olemegi kohal."

Rohupuhma otsa komistanud Melissa oleks peaaegu vastu karedaid ja ebatasaseid kive prantsatanud. Enda kaitseks välja sirutatud käed olid hoolimata paksudest kinnastest tuimad.

„Kuhupoole?" küsis ta.

„Paremale. Nüüd peaksid puud nägema."

Nii see tõesti oli. Must siluett näis otse maapõuest välja kasvavat, selle oksad õõtsusid ja krigisesid tuules. Nad võtsid suuna puu poole.

„No nii," ütles Bruce. „Ma lähen esimesena ja siis aitan sind. Müür on üsna madal ja pealt sile, niisiis ei tohiks see väga raske olla."

Päevavalguses oleks see tõesti võrdlemisi lihtne olnud. Aga hetkel oli Melissal tunne, nagu sunnitaks teda kaljuseina mööda üles ronima. „Miks sa taskulampi kaasa ei võtnud?" porises ta.

„Võtsin, aga ma pigem ei kasutaks seda siin. Keegi võib talu aknast välja vaadata ja seda märgata."

Melissa, kes oli veendunud, et korralik jope ja suusapüksid lähevad selle nahka, leidis müürilt jalgadele pidet ja upitas end mööda seda üles. Bruce haaras ta õlgadest ning pooleldi suunas ja pooleldi tõstis ta teisele poole. „Kombes?" küsis ta sosinal.

„Küllap vist. Mis edasi?"

Nad olid nüüd majale piisavalt lähedal, et silm selle elemente seletama hakkaks. „Näed seda valgete kivide rida, mis on esimese korruse akendega samal joonel?" küsis Bruce. „See on Gerardi korteri all asuvat katust ümbritsev piire. Me võtame suuna täpselt selle nurga poole. Nüüd tuleb muruplats ja seejärel kruusatee. Püsi minu kannul ja hoia end nii maadligi, kui annab."

Melissa eeldas, et prožektorivalgus pimestab nad iga hetk, kuid tundus, et Bruce oli oma arvutused täpselt teinud. Peagi seisid nad peahoone ja ühekorruselise juurdeehitise vahelises pimedas nurgas.

„Siiani läheb päris kenasti," tähendas Bruce. „Nii, kus ma neid redeleid nägingi? Neid oli kaks tükki." Ta eemaldus pisut ja hõikas

mõne sekundi pärast: „Leidsin! Tule mulle appi. Hoia müüri ligi, andurid on suunatud nurga all väljapoole."

Sedamööda, kuidas Melissa mehe hääle suunas liikus, muutus ta maailm oluliselt valgemaks ja ehmatushüüde allasurumine nõudis suurt vaeva. Siis puhkes ta hetkeks hüsteeriliselt naerma, taibates, et oli ekslikult prožektoriks pidanud kuud, mille valgus ootamatult valjemaks muutuva tuule poolt pilvkattesse rebitud praost läbi murdis.

„Viimase peal," ütles Bruce. „Nüüd näeme selgelt, mida teeme. Haara sellest kinni ja voldi kokku või midagi."

„See" oli umbes kilomeetripikkusena tunduv redeleid ümbritsev kilepalakas. Sellal kui Melissa vaeva nägi, et seda mingiks hõlpsamini käsitsetavaks kompsuks kokku voltida, mähkis lustakas tuuleiil selle ühe otsa kõigepealt ümber ta pea ja õlgade ning napsas siis teisest otsast kinni, et lennutada see õhku, kus see hiiglasliku nahkhiire tiibu meenutades hõljus, plaksus ja plagises. Miskit moodi õnnestus naisel see kontrolli alla saada ja ühe redeli alla toppida, samas kui Bruce teise redeli välja tiris. Kahekesi said nad redeli viimaks paika ka.

„See on pisut lühem, kui ma ootasin," tähendas Bruce selle stabiilsust kontrollides, „aga ma arvan, et ajab asja ära küll. Ma lähen ees."

Pilved varjasid taas kuud ja hetk hiljem oli mehest saanud ähmane kogu kuskil Melissa pea kohal. Siis hõljus läbi pimeduse alla ta hääl. „Hea küll, see on käkitegu. Roni aga üles."

Redeli külge klammerdudes ronimist alustava Melissa peast lipsas läbi piinarikas küsimus: juba üles ronimine on paras katsumus, aga kuidas, pagan, ma siit alla saan? Ajendatuna Bruce'i väsimatust entusiasmist ja enda soovist tabada Leonora Jewelli tapja oli ta unustanud arvestada ühe oma nõrkusega – kõrgusekartusega. Väljavaade enda tagurpidi üle piirde upitamisest, kobades samal ajal jalaga tühjuses redeli järele, mida näha pole, kuna ta ei julgeks hetkekski alla

vaadata, pani ta pea õudusest ringi käima. Nüüd oli juba hilja, ta oli asjas kaelani sees, ent mõte ees ootavast pani ta põlved nii koledal kombel värisema, et ta suutis end vaevu liigutada. Käed ja laup hakkasid külmast hoolimata higist kleepuma.

„Liiguta ennast!" kostis ülevalt kärsitu hääl.

Edasi liikumine tähendas hirmutava katsumusega silmitsi seismist, praegu alla andmine toonuks aga kaasa argpüksi tiitli. Melissa valis kahest halvast parema. „Tulen!" hüüdis ta läbi plagisevate hammaste.

Kuidagimoodi õnnestus tal redeli otsa jõuda. Kuu vilksatas taas kord põgusalt pilvede vahelt, valgustades piiret, mille ühest sihvakast sambast ta tuge otsides kergendusohkega kinni haaras. „Anna käsi ja roni üles," kamandas Bruce. Naine kuuletus vaikides, hetke pärast seisiski ta katusel mehe kõrval.

Katus oli umbes viieteistkümne ruutmeetri suurune ja seda ümbritsesid kahest küljest majaseinad. Paarisaknaid oli kaks, üks paar suunatud läände ja teine põhja. Need olid pimedad. Bruce pani taskulambi põlema; lääne avanevate akende ees olid kardinad, kuid teise akna taga, mille klaasist lambi kitsas valguskiir läbi tungis, näis olevat töötuba. Nad nägid pikka tööpinki, millele olid korralikult ritta seotud igasugu tööriistad ja mille alt paistsid erinevad tühjad pildiraamid. Tööpingi ühes otsas oli rull mingit valkjat materjali ja pingi suhtes täisnurga all asetseval laual kaks-kolm kasutamata krunditud lõuendit. Nende kõrvalt paistis mingi kangajupiga kaetud ese.

„Huvitav, mis see on?" küsis Melissa.

„Vaatame, kas õnnestub teada saada." Bruce silmitses vanamoodsaid lükandaknaid. „Mulle tundub, et meil võib vedada. Hoia seda." Ta andis taskulambi Melissa kätte, õngitses taskust noa ja avas klõpsatusega kitsa lameda tera. Mees surus selle ühe akna vahelt sisse ja püüdis riivi avada, kuid see ei nihkunud paigast.

„Ei tule välja," pobises ta. „Proovin teisega."

Pärast mõningast pingutust andis teise akna riiv järele. Kahel asjaarmastajast sissemurdjal õnnestus akent nii palju kergitada, et nad said end üle aknalaua tuppa pressida. Seal suundusid nad laua juurde, Bruce kergitas kaltsu ja valgustas selle alla peidetud eset taskulambiga.

„Mida sa sellest arvad?" küsis ta.

Melissa jäi pilti vahtima. See oli lihtne meremaal: liivarand ja suvine pilveträpsuline taevas selle kohal, madalad kaljud, siiasinna poetatud rahnud, mööda kallast kõndiv üksildane kogu ja kaks pudelrohelise vee piiril mängivat last. Lihtne, kuid kindlasti meistritöö. Naine otsis signatuuri ja viimaks leidis selle.

„Seda ma arvasin!" hüüatas ta. „See on Boudin!"

„On see väärtuslik?"

„Kui see on ehtne, siis tervet varandust väärt. Ta oli üks tuntumatest impressionistidest. See rand asub Trouville'is ja ta armastas seda väga maalida."

„Niisiis ei ole kuigi tõenäoline, et keegi selle mõne KMRH fondi projekti rahastamiseks annetas?"

„Äärmiselt ebatõenäoline. Ma võiks suure summa peale kihla vedada, et see on üks Rillingfordi häärberist varastatud töödest."

„Aga need?" Bruce osutas tühjade lõuendite suunas.

Melissa võttis ühe neist kätte, uuris, keeras teistpidi. „Minu meelest võib see olla mooruspuupaberipettus," ütles ta. „Vaata, lõuendi tagumine külg on pealmisest tumedam ja tekstuur on samuti teistsugune. Irisel oli õigus!" Nad vahetasid omavahel erutatud pilke.

„Paistab, et me leidsime selle, mida otsima tulime," ütles Bruce. „Äkki hoiad seda?" Ta andis taskulambi Melissa kätte, kohmitses tasku kallal ja võttis välja väikese automaatfotoka. „Ma ei hakka tulede süütamisega riskima, niisiis katsu taskulampi paigal hoida." Järgnes viis-kuus pildistamisega kaasnevat välgusähvatust, siis pani ta fotoaparaadi ära ja kattis lõuendi kinni.

„Nii, teeme nüüd minekut, enne kui Gerard ja Eloise tagasi jõuavad."

Nad ronisid aknast välja ja sulgesid selle enda järel. Bruce nihutas noaga riivi jälle paika ja suundus siis esimesena redeli juurde. „Kas tahad, et mina esimesena läheksin, või teed seda ise?"

Melissa oli avastuse tekitatud elevuses ajutiselt ees ootava unustada jõudnud. Nüüd jõllitas see õudus talle näkku. Ta sulges silmad ja pöördus kõrvale.

„Ma ei suuda alla minna," sosistas ta.

„Mis asja?"

„Ma poleks pidanud tulema. Mul hakkab pea ringi käima, ma ei kannata kõrgust."

„Kõrgust? See on ju mingi viis-kuus meetrit."

„Ma ei suuda seda teha."

„Ära ole nii hädine!"

Need sõnad torkasid. „Sa ei kujuta ette, mis tunne see on," habises Melissa.

„Kuule, sa kas ronid mööda seda redelit alla või jääd üksi sinna üles," nähvas mees vastu.

„Sa ei saa mind siia jätta," ahastas naine.

„Jälgi mängu." Bruce suundus piirde poole, heitis redeli asukoha kontrollimiseks pilgu alla, krabas mõlema käega simsist ning upitas kõigepealt ühe ja seejärel teise jala üle karniisi. „Vaata, see on sama lihtne nagu vanniminek," ütles ta. „Tee täpselt nagu mina ja sul pole karta midagi."

Mees oli kogu nende tutvuse aja, hoolimata tõgamisest ja meelitamisest ja ühistest seiklustest, temasse alati teatava aupaklikkusega suhtunud. Nüüd olid ohjad ilmselgelt tema käes. Ta häälest kostis autoriteetsust, mis aitas Melissa närve pisut rahustada.

„Ma proovin," kogeles ta.

„Tubli tüdruk. Ma ronin poole peale ja jään sind ootama."

Bruce'i pea ja õlad kadusid ning paanika oli tagasi. Kurku tõusis

klomp, mis kippus Melissat lausa lämmatama. „Oota mind ka! Püsi seal, kus ma sind näen!“ kraaksatas ta.

„Ma olen siinsamas. Tee täpselt seda, mida mina; ma püüan su jalad kinni ja aitan neil redelit leida,“ hõikas mees vastu.

Melissale tundus, et terve ta närvisüsteem ütleb kohe üles. Ta surus hambad risti, sulges silmad, klammerdus ainsana tema ja igaviku vahel seisva karniisi külge, upitas vasaku jala sellest läbi häda üle ning hakkas teisel pool ringi kobama. Jalg tabas vaid tühjust.

„Ma ei leia redelit,“ ägas ta.

„Sa oled liiga kaugel. Nihuta end natuke seina poole.“

Melissa venitas end läbi häda mõned sentimeetrid edasi, kartes, et iga hetk annavad käed järele ja ta kukub alla. Siis haaras mehe käsi ta pahkluust ja ta tundis järgmise asjana jala all midagi kindlat.

„No nii, käes. Nüüd teine jalg.“

Ei iial enam, kinnitas Melissa endale, üritades tinaraskeks muutunud ihuliiget juhtida, olgu see viimane kord, kui ma millegi sellise peale välja lähen.

„Väga tubli,“ kiitis Bruce. „Oledki redelil. Hoia piirdest kinni ja tule pulkhaaval allapoole. Hästi tehtud. Veel üks. Nüüd lase piirdest lahti, üks käsi korraga, ja võta redelist kinni. Tule aga, kõik on korras, ma ei lase sul kukkuda.“

See oli nagu põhjatusse auku laskumine; enne kui ta jalad jälle maapinda puudutasid, näis olevat möödunud terve igavik. Endiselt redeli külge klammerduv naine toetas pea kätele ja oleks kergendusest peaaegu nutma puhkenud.

Bruce patsutas teda vennalikult õlale. „Hästi tehtud,“ tunnustas ta.

„Ma tunnen end nii tobedalt,“ viiksatas Melissa.

„Unusta ära. Meil kõigil on omad nõrkused, mina näiteks ei kannata ämblikke. Tule, paneme selle ära.“

Nad lasid redeli alla ja asetasid teise juurde maapinnale. Melissa hoidis kahe endiselt väriseva käega taskulampi ja Bruce tegeles kilega.

Kui nad valmis said, heitis Bruce pilgu käekella helendavale sihverplaadile. „Kell pole veel kaheksagi,“ tähendas ta. „Me oleme täitsa tublid. Lähme nüüd auto juurde tagasi.“

Enne kui nad jõudsid sammugi astuda, ümbritses neid korraga silmipimestav valgus. Aga seekord polnud see kuu. Lähenev sõiduk oli turvasüsteemi tööle pannud.

ÜHEKSATEISTKÜMNES PEATÜKK

Peituda polnud kuskile ja võimalus märkamatuks jäädes müürini jõuda oli olematu.

„Kükita nurka ja varja nägu," sisistas Bruce Melissale kõrva. „Auto on sissesõiduteel. See on kaarekujuline, kui nad lähenevad teisest suunast, on suur tõenäosus, et meid ei nähta."

„Mis sa arvad, kes need on?" sosistas Melissa vastu, sellal kui nad läheneva auto eest varjudes sügavamale pimedusse taandusid.

„Pole aimugi. Äkki murdvargad. Ehk peaksime politseisse helistama?"

Melissa, kes polnud redelil läbi elatud katsumusest ikka veel üle saanud, suutis mehe häält vaevu üle oma südamekloppimise heli kuulda. „Üldse ei ole naljakas. Nii võib enneaegu vanaks jääda," pobises ta.

„Kuula! Nad peatusid. Paistab, et meil läheb õnneks."

Melissa kergitas õige pisut pead ja piilus sõrmede vahelt toimuvat. Auto oli kuskil ligiduses seisma jäänud, nurga taga, nägemiskaugusest väljas, kuid siiski nende peidupaigale väga lähedal. Ta kuulis mootori tiksumist ja üks ustest löödi valla ja virutati siis metsiku pauguga kinni, otsekui oleks keegi väga pahas tujus. Kruusateelt kostis kiirete sammude krabinat, mis seejärel peatus. Sellele järgnesid vaiksed kolksatused ja krigin.

„Liiguta ennast!" röögatas mehehääl. Ilmselt oli ta autoakna alla kerinud, sest hääl oli selge ja vali.

„See on Gerard," sosistas Bruce. „Mis toimub?"

Nad kuulsid metalset kõlksatust ja kerget mütsatust, nagu oleks miski maha kukkunud, ja seejärel naisehäält hüüatamas: „Raisk, nüüd kukkusid need kuradi võtmed maha!"

„Ja see on Eloise. Mis ta peene aktsendiga juhtus?"

„Sa kuradi kobakäpp!" lõugas Gerard.

„Paistab nii, et neil on korralik kräu käsil," kõkutas Bruce naerda. „Ilmselt läks miski untsu."

Kostsid veel mõned võtmetega kohmitsemisele viitavad helid, seejärel metalli kriiksatus vastu metalli ja viimaks klõpsatus, millega pendeluks lahti vajus, koos tigeda lausega: „Lõpuks ometi!" Mootorimürin valjenes korraks, vaibus ja vaikis siis taas, kui auto garaaži sõitis. „Mis sa passid seal, mokk töllakil?" möirgas Gerard. „Pane uks kinni. Kas sa ei mõista oma peaga midagi kasulikku teha?"

„Kurat, pane ise!" Eloise'i hääl oli raevust kile, igasugune väline klants oli kadunud. „Ma pole su ori."

„Kui oleks, müüksin su silmapilk allajõge. Sinust on täpselt sama palju kasu nagu mädanenud kaalikast. Isegi restoranilauda ei oska sa midagi metsa keeramata kinni panna."

„Ma kordan, see ei olnud minu süü. See plika, kes broneeringuid vastu võttis, oli välismaalane, küllap ajas kuupäevad sassi."

„Jaa-jaa, muidugi, alati on keegi teine süüdi. Veel üks selline jama ja sa saad kinga."

„Minust sa juba lahti ei saa, ma tean liiga palju."

„Mis asja?" Gerardi häälde ilmus uus, ähvardav noot. „Katsu sa mind ähvardama hakata, ma …"

Kuulajad ei saanudki teada, milline karistus Eloise'i sel puhul oodanuks, kuna just siis paugatas garaažiuks kinni. Samal hetkel kustusid ka turvavalgustid.

„Teeme minekut, kuni nad ülemisele korrusele lähevad," ütles Bruce. „Kas sa seda saarepuud näed?"

„Suurivaevu."

„Võta suund selle poole. Katsu andurite vältimiseks otse liikuda. Valmis?“

„Nii valmis, kui olla saab!“

„Läks!“

Mees oli Melissast oluliselt noorem ja kahtlemata ka oluliselt paremas vormis. Naine koperdas ta kannul, püüdes kõigest hingest temaga sammu pidada, tajudes teravalt, kui kanged olid ta jalad nurgas kükitades möödunud minutite järel ja kuidas hing kippus juba kinni jääma. Poolel teel üle muruplatsi kaotas ta hetkeks jalgealuse, oleks peaaegu kukkunud ja kaldus kursilt kõrvale. Prožektorid süttisid silmapilk.

Melissa tundis juba teist korda sel õhtul paanikat. Ta nägi, kuidas Bruce, kes vaid mõni meeter temast eespool silkas nagu hirv, poolvarju ja viimaks täielikku pimedusse jõudis. Naine traavis talle meeleheitlikult järele, kartes, et iga hetk vallandub lärm. Maapind tõusis müüri ja maja vahel kergelt; teiselt poolt tulles polnud ta kallakut isegi märganud, kuid nüüd, kurnatuna, tundus see talle peaaegu vertikaalsena.

Ta jõudis miskitmoodi müürini ja vajus selle najale kokku. Küljes pistis, pea käis ringi ja hingata oli raske – Melissa oli omadega sama hästi kui läbi.

„Kähku, roni üle!“ kamandas Bruce'i hääl. „Ma aitan sind.“

Melissa pani mängu viimase jõunatukese ja kuidagimoodi õnnestus tal end müüriharjale hiivata ja teisele poole alla pudeneda. Kuna maapind oli oodatust kaugemal, oleks ta peaaegu kukkunud, kui Bruce poleks teda kinni püüdnud.

„See läks napilt,“ tähendas mees.

„Kas nad ajavad meid taga?“ hingeldas Melissa.

„Ei usu. Tuled kustusid taas.“ Bruce piilus müüriharja külge klammerdudes ja end varjates nagu snaiper üle müüri. „Ei, mulle tundub, et õnn ei ole meid maha jätnud. Kümme ühe vastu, et nad karjuvad siiamaani teineteise peale ega märganud midagi. Lähme tagasi auto juurde.“

„Anna mulle minut-paar hingetõmbeaega. Ma pole nii heas vormis nagu sina.“

„Heakene küll, kiiret enam pole.“

„Parem oleks. Ma poleks isegi oma elu eest pagedes jaksanud kaugemale joosta. Oleksin jälle peaaegu kõik kihva keeranud, mis? Vabandust.“

„Mitte tingimata. See võisin vabalt mina olla, kes andurite ette jäi,“ teatas Bruce rüütellikult. Ta paistis end sama vabalt ja muretult tundvat, kui kõrtsis napsu võttes.

„Sinust on kena nii öelda.“

„Tühja sellest. Mis põhiline, me tegime selle ära!“ Ta tõstis rusika hoogsalt õhku nagu värava löönud jalgpallur. „Kui Gerard ei kasuta joonlauda, et töötoas oma asjade asukohta sentimeetrise täpsusega kontrollida, siis ei ole tal aimugi, et keegi seal käis. Ja kui politsei läbiotsimisorderiga saabub, ootab neid kahte elu üllatus.“

„Ma väga loodan seda. Ei tahaks mõeldagi, et kõik see vaev oli asjatu.“ Melissa tõusis ja kloppis end puhtaks. „Ma olen nüüd kombes. Kas lähme?“

Tänutundega istmele vajudes ja turvavööd kinnitades tuli talle korraga häiriv mõte. „Bruce, mis sa arvad, ega Gerard või Eloise'ile viga teha? Sa kuulsid, mida naine ütles: ta võib Gerardi jaoks väga ohtlikuks osutuda.“

„Eks ta võib talle õppetunni andmiseks paar litakat anda. Tapma ta naist ei hakka, kui sa selle pärast muretsesid. Eloise on talle liiga vajalik.“

„Sul on õigus. Küllap on ta ainus, kes Arniega toime tuleb. Nad ei saa tema endast välja viimist endale lubada.“

„Arnie on nende jaoks ilmselt nagu jumala kingitus,“ nõustus Bruce. „Nad ei saaks niimoodi töödeldud lõuendeid ilmaski tavalise kunstniku kätte anda.“ Ta käivitas mootori, süütas esituled ja juhtis auto teele.

„Milline vedamine, et Iris seda lõuendite asja märkas.“ Melissa hõõrus kahjurõõmsalt käsi. „Temata poleks me nii kaugele jõudnud. Ta on vaimustuses, kui sellest kõigest kuuleb.“

Nad jõudsid peateega lõikuvale ristmikule. „Ma ei tea, kuidas sinuga lood on, aga mina olen nälga suremas,“ tähendas Bruce. „Siin lähedal loodetavasti leidub mõni söögikoht.“

„Nalja teed või? Me ei saa restorani minna, me näeme välja nagu kaks hernehirmutist.“

„Jah, eks sul on vist õigus. On sul mingeid mõtteid?“

„Kas tahad minu juurde tulla ja end korda teha? Ma otsin midagi sügavkülmikust.“

„Sobib.“

Veidi vähem kui tund aega hiljem sõid nad Melissa köögis spagette Bolognese kastmes ja rüüpasid punast Chiantit.

„Mooruspuupaberipetturite vahelejäämise terviseks!“ ütles Bruce klaasi tõstes. „Mooruspuupaberipetturid,“ kordas ta mõtlikult. „Sellest saaks mõnele su krimkale hea pealkiri, mis?“

„Võimalik.“ Melissa jõi lonksu ja mõtles siis järgmise toosti peale. „Ja nüüd … oh pagan.“

„Mis lahti?“

„Leonora.“

„Mis temaga on?“

„Kas sa siis ei mõista? Me oleme täna õhtul üksnes oma kahtlustele kinnitust leidnud: Gerard ja Eloise tegelevad varastatud maalidega. Me pole jõudnud sammukestki lähemale tõendamisele, et nad oleks kuidagi Leonora surmaga seotud.“

„Tõsi. Kuid samas on piisavalt kaudseid tõendeid, mis politseid selles suunas juhatavad.“

„Ja kuidas jääb Carole Prescoti mõrvaga?“

„Carole'i?“ Bruce paistis hämmingut tundvat. „Miks sa arvad, et need asjad on seotud?“

„Ma ei tea.“ Melissa kortsutas kulmu, püüdes oma mõttelõnga tagasi kerida. „Küllap seetõttu, et ta töötas juhtumisi Leonora advokaadi juures … ja sellepärast ka, et ta tahtis nii väga minuga rääkida.“

„Kui see olnuks kuidagi Leonoraga seotud, siis oleks ju olnud igati mõistlik rääkida oma ülemusega.“

„Muidugi mõista. Puudub igasugune loogiline põhjus mingit seost näha. Nii, mida sa kavatsed edasi teha?“

„Ma lasen homme pildid ära ilmutada ja edastan need ülemusele. Ta on kunstivargustega seotud küsimustes tõeline tegija. Räägin talle, mida Arnie pildi „kirjutavale prouale“ kinkimise kohta ütles, ja kuulan, mida ta selle peale kostab.“

„Küsitav, kas Arniest tunnistajana mingit kasu on.“

„Ei, aga te Irisega mõlemad kuulsite ta juttu ja sina saad kinnitada, et Leonora käis Blackwater Hallis …“

„Mina?“ Melissa tõstis kohkunult pilgu. „Kui sa pahaks ei pane, siis mulle meeldiks mängust välja jääda.“

„Sa ei saa mängust välja jääda. Sa oled oluline tunnistaja, kes kinnitab Gerardi töötoas nähtut.“

„Aga sul on ju fotod.“

„Ja ainult minu enda sõna selle kohta, et ma tegin need Blackwater Hallis. Mis sulle muret teeb?“

„Ma ei taha, et Ken Harris teada saab, millega ma tegelenud olen. Ta läheb marru.“

„Ilmselt lööks tal kõik õmblused lahti!“ Bruce kõkutas. „Hea küll. Ma püüan oma allikate avaldamisest keelduda, kuid ei saa tagada, et see õnnestub.“

„Oleksin väga tänulik, kui seda teeksid.“

Nad sõid pasta lõpuni. Melissa tõi puuvilja ja juustu, täitis kannu veega ja pani tulele. Kuni ta kohvi valmistas, tõi Bruce lagedale märkmiku ja pastaka. Ta pani mõned read kirja ja istus siis enda ette vahtides, lõug ühele käele toetatud, ise teisega kritseldamist jätkates.

„Millest sa mõtled?“ küsis Melissa kohvitassi ta ette asetades.

„Ah? Vabandust, ma oli kilomeetrite kaugusel.“ Mees sulges märkmiku ja pistis selle taskusse.

„Sulle tuli mingi mõte, eks?“ Mees kühveldas kohvi sisse suhkrut ja segas seda midagi ütlemata. „No kuule!“ lunis Melissa. „Ära salatse.“

Bruce raputas pead. „See ei pruugi midagi tähendada, lihtsalt mõttepoeg …“

„Räägi!“

„Ma pigem ei tee seda enne, kui olen asja kontrollinud. Võib-olla on see üksnes valejälg.“

„Valejäljed on minu teema. Bruce, sa ei saa niimoodi käituda!“

Mees jõi kohvi lõpuni, asetas tassi lauale ja tõusis kella vaadates. „Kas kell on juba nii palju? Ma ei lase sul niimoodi ju magama minna! Tänan õhtusöögi eest, see oli priima.“

„Sa oled vastik. Meelitad mu hullumeelset seiklust kaasa tegema, ma murran peaaegu kaela – ja siis otsustad hakata tumma mängima.“

Bruce muigas, kuid ei lasknud end mõjutada. „Ma võtan ühendust. Sina ole nüüd tubli tüdruk ja mine kenasti magama. Sul on üheks päevaks piisavalt elevust olnud.“

Ken Harris helistas õige pea pärast Bruce'i lahkumist. „Kus sa oled olnud?“ päris ta kaeblevalt. „Ma olen sulle õhtu jooksul kaks korda helistanud ja keegi ei võtnud vastu, isegi automaatvastaja ei hakanud tööle.“

„Anna andeks, ma unustasin selle enne väljaminekut sisse lülitada. Kuidas sa ennast tunned?“

„Tüdinult. Ma lootsin, et leiad aega mind vaatama tulla.“

„Ken, siit Southamptonisse on ligi sada kuuskümmend kilomeetrit. Edasi-tagasi sõitmiseks kuluks vähemalt viis tundi ja ma upun töösse.“

„Aga õhtul välja said küll minna.“

Ja kas mul pole õigust paariks tunniks aeg maha võtta? Ma ei pea sulle aru andma, mõtles Melissa. Ta tuletas endale meelde, et

mees on operatsiooni järel veel nõrk, ja suutis nördinud vastusest hoiduda.

„Ma ei olnud kaua ära ja see oli osaliselt tööga seotud,“ ütles ta rahustavalt. „Ma küsitlesin oma raamatu jaoks üht inimest,“ improviseeris ta käigu pealt, lootes, et mees ei hakka küsitluse teema kohta pärima. Sel hetkel poleks ta osanud midagi kokku luuletada, õhtul kogetud ärevushetked olid ta mõtlemise sassi ajanud. Õnneks ei uurinud Ken edasi.

„Peaasi et sinuga on kõik korras. Ma muretsen sinu pärast. Su maja asub nii eraldatud kohas …“

„Minuga on kõik korras,“ rahustas Melissa. „Kas sa täna arstiga rääkisid? Kas sind tuuakse kindlasti reedel Cheltenhami üle?“

„Jah ja jah. Sa ju tuled mind siis vaatama, eks?“ Mees mõjus julgustamist ihkava pisipoisina.

„Muidugi mõista tulen.“

„Mel, ma tahan haiglast välja saades meist rääkida.“

„Millest siin rääkida on?“ Sa poleks pidanud seda ütlema, nüüd on ta pool ööd ärkvel ja põeb, pahandas Melissa endaga. „Ma tahan öelda, et meil on ju praegu väga tore,“ kiirustas ta kahju korvama.

„Sa tead väga hästi, millest.“ Mehe hääl värises kergelt, ta hakkas emotsionaalseks muutuma. „Mel, ma hoolin sinust nii väga.“

„Ma tean.“ Melissa tundis, kuidas kurku kerkis klomp. „Kuule, Ken, ära muretse. Kui koju tuled, siis rääkime põhjalikult, ausõna. Mina hoolin sinust ka,“ lisas ta enne, kui sõnasabast kinni sai.

„Muud ma kuulda ei tahtnudki.“ Mehe hääles oli silmapilk taas kindlust. „Homme räägime. Head ööd, kallis.“

„Head ööd.“

See oli esimene kord, kui mees teda nii kutsus. See tähistas uut etappi nende suhtes ja Melissa polnud kindel, kas ta selleks valmis on.

Enamasti jõi ta enne magamaheitmist teed, kuid täna õhtul, tundes, et vajab midagi kangemat, tegi ta Chianti pudelile põhja peale. Õhtu oli ju igas mõttes paras hullumaja olnud.

KAHEKÜMNES PEATÜKK

Melissa ärkas järgmisel hommikul vara pärast sügavat, kuid rahutut und; teda olid unenägudes painanud Leonora Jewelli silmad. Need viibisid kesk näotut inimmassi, kui Melissa kiirustas mööda rahvarohkeid tänavaid ja astus sisse poodidesse, otsides midagi, mida ei õnnestunud leida, kuna ta ei teadnud, mis otsitav on; ta märkas neid silmi teda tundmatusse sihtkohta toimetavas rongis tunglevate inimeste seas, need vahtisid talle vastu pealkirjadeta raamatute lehekülgedelt.

Koidik polnud veel saabunud. Ta vaatas läbi magamistoa akna maastikku, mille kuuvalgus oli hõbedaseks võõbanud. Tuul oli vaibunud ja puud seisid liikumatute jäätükkidena sillerdavatest tähtedest hõõguva taeva taustal. Melissa pani hommikumantli selga ja sussid jalga, läks kööki ja tegi endale kannu teed. Oma harjumuspärases nurgas kerra tõmbunud Binkie tõstis pea ja pilgutas haigutades silmi, et end siis jalgele ajada ja sihikindlalt ukse poole suunduda. Melissa keeras selle lukust lahti, et kass välja lasta, ise tuppa voogava jäise õhulaine käes judisedes.

„Liiguta ennast!" kamandas ta kassi, kes enne tõrksalt õue astumist korraks kõhkles. Ta sulges looma järel ukse, valas kruusi teed ja läks sellega ülemisele korrusele. Tee joomise järel käis ta duši all, pani selga sooja dressipluusi ja jalga retuusid ning suundus kabinetti tööpäeva alustama.

Esimese asjana märkas ta laua taha istudes Leonora romaani, mida ta enne lugenud oli. See lamas arvuti kõrval, esikaas vastu

lauda. „Ma oleksin võinud vanduda, et panin su riiulisse tagasi," pomises ta end ümbrispaberilt silmitseva kirjaniku pilku tabades. Enne oli see etteheitvana tundunud, sel hommikul jäi mulje, nagu varjaks tumm silmapaar kübekest pettumust.

„Jumal hoidku, jäta mu hing rahule!" hüüatas Melissa. „Ma oleks eile õhtul su tapjat leida aitavaid vihjeid otsides peaaegu kaela murdnud. Mida sa minult veel ootad?"

Ta oli ise seda märkamata raamatu kätte võtnud ja valjusti portree poole pöördunud. Paberile trükitud silmadest vaatas vastu tungiv ja mõjus pilk, millest hoovas elavale naisele omast sitkust ja elujõudu. Melissat valdas hetkeks ebaloomulik ja mõistusevastane, ent siiski võimas tunne, et pilt tahab temaga rääkida; ta tabas end küsimast: „Mida sa mulle rääkida tahad?" Siis, end mõttes oma narruse pärast noomides, toppis ta raamatu tagasi riiulisse teiste juurde ja keskendas mõtted otsustavalt „Tapva päranduse" teisele peatükile.

See läks lihtsalt. Sõnad lausa voolasid ta peast välja sõrmeotstesse ja edasi ekraanile, nagu oleks neid kannustanud tema kontrollile allumatu jõud. Sellise tempo jätkudes pidi peagi saabuma *dénouement*, kus asjaarmastajast kunstilembist kangelane, kes oli mitusada lehekülge järjest juukseid püsti ajavaid seiklusi läbi teinud, otsides kadunud maali, mis oli pärandatud kangelannale ja tundus lisaks iga Euroopa kurikaela sihtmärgiks olevat, pidi viimaks paljastama kaakide ninamehe ja saama kätte reisikohvri kahekordse põhja vahel poolele ilmale ringi peale teinud hindamatu kunstiteose.

„Tuleb tunnistada," ütles Melissa peatüki kokkuvõtet uuesti läbi lugedes, soovides kindel olla, et ta on kõiki olulisi üksikasju arvesse võtnud, „et see on üks võrdlemisi labane peidukoht. Leonora, kas sa siis tõepoolest ei osanud midagi originaalsemat välja mõelda?"

Ta mõtleski midagi originaalsemat välja, tähendas hääleke ta peas. Ta mõtles välja mooruspuupaberipettuse. Ainult see kelm Gerard Hood väitis, et seda pole võimalik kasutada.

„Aga on, Iris ütles seda! Ja meie Bruce'iga oleme seda sama hästi kui tõestanud."

Valjusti ja tuliselt välja öeldud sõnad kajasid toas vastu. Melissa naaldus toolikorjule ja surus pea ahastades käte vahele. Blackwateri pettuse ja Leonora mõrva vahel *pidi* olema seos. Kui vaid surnud kirjanik oleks oma idee ja Sam Deaconi ja Gerardi Hoodi juures käimised kirja pannud. Ta oli üksikasjade osas tõeline tähenärija, miks jättis ta midagi nii olulist üles märkimata?

„Ehk ta siiski tegi märkmeid ja hävitas pärast seda ära, kui Gerard oli mõtte maha laitnud?" arutas Melissa endamisi lohutult.

Ta heitis pilgu kellale kirjutuslaual. See näitas pool kümme, ta oli kolm tundi jutti kirjutanud ja väljas oli märkamatult valgeks läinud. Melissa kustutas lambi ära ja tõmbas kardinad eest, tajudes, et selg ja õlad olid kanged ja kõht tühi. Ta läks alumisele korrusele hommikusööki valmistama.

Telefon helises siis, kui ta parajasti sõi.

„Proua Craig?" küsis mehehääl. See oli kuidagi tuttav, ent ta ei suutnud õiget nime leida.

„Kellega ma räägin?" küsis ta.

„Jonathan Round siinpool. Loodetavasti ei sega ma teie tööd ... ma ei teadnud täpselt, mis kell oleks kõige sobilikum helistada."

„Pole midagi, ma tegin just pausi. Mida ma teie heaks teha saan?"

„Ee, tegelikult ei midagi, ma lihtsalt mõtlesin uurida, kuidas Leonora raamatu lõpetamine edeneb."

„Täitsa kenasti. Ühe peatüki mustand on valmis, saatsin selle märkuste tegemiseks toimetajale ja töötan nüüd järgmise kallal."

„Imetore."

Järgnes paus, kumbki neist ei osanud korraga midagi öelda, ja siis tabas Melissat inspiratsioonipuhang. Tagantjärele ei saanud ta isegi aru, kuidas ta selle peale varem polnud tulnud.

„Härra Round, ega teie ristiema juhuslikult päevikut pidanud? Ma pean silmas isiklikku päevikut, mitte raamatu taustainfo tarvis tehtud märkmeid."

„Pidas küll. Ta ise ei nimetanud seda küll päevikuks, vaid kuidagi teisiti ... mingiks nädalaraamatuks ... ei, see ei kõla õigesti."

„Päevaraamatuks?"

„Just! Ta ei pannud sinna kirja üksnes oma igapäevatoimetusi, vaid lisas kõikvõimalikke infojuppe: retsepte, märkmeid aias tehtu kohta, süžeedega seotud mõtteid ja muud säärast."

„Kas see on teie käes?"

„Ei ole. Ma pole sellele isegi mõelnud. Tema surmaga kaasnenud šokk ja vapustused ... Ma pole ikka veel otsustanud, mida ta asjadega teha ja kas müüa maja maha ..." Mehe hääl katkes.

Oli selge, et ta oli oma ekstsentrilise ristiema vastu väga suurt poolehoidu tundnud. Melissa tajus kaastundepuhangut ja andis mehele hetke enda kogumiseks, et seejärel küsida: „Ega te juhtumisi tea, kus ta seda hoidis?"

„Väikeses eraldi lahtris kirjutuslaua ülemise sahtli tagumises otsas. Ma usun, et see on endiselt seal, kui just politsei seda ei leidnud ja kaasa ei võtnud. Samas ei kujuta ma ette, mis huvi see oleks võinud neile pakkuda. Miks te küsite?"

Melissa otsustas, et tõe pisut ilustatud versioon ajab asja ära küll. „Ma leidsin ta märkmetest ühe põgusa vihje võimalikule muudatusele „Tapva päranduse" lõpu osas," ütles ta sõnu hoolikalt valides. „Arvasin, et asja tasub uurida, ja tean kindlalt, et ta küsis paari inimese käest, kas ta mõttel oleks jumet, kuid ei leia selle kohta midagi enamat, ja siis mõtlesingi, et ..."

Jonathan Round mõistis silmapilk vihjet.

„... et ta võis selle oma päevikusse kirja panna!" Mees tundus sellest mõttest elevile minevat. „Ma usun, et see on väga tõenäoline. Äkki räägite vana Semple'iga? Tema teaks, kas politsei võttis selle Quarry Cottage'ist kaasa. Kui ei, siis on see endiselt seal."

„Kas ma tohin seda otsima minna?"

„Muidugi mõista. Võtmed on endiselt Semple'i käes. Öelge talle, et rääkisite minuga ja ma olen nõus."

„Suur tänu teile.“

„Pole tänu väärt. Andke mulle siis teada, kas leidsite midagi kasulikku, eks?“

Melissa süda põksus erutusest, kui ta telefonitoru hargile pani. Kui ta vaid selle märkmiku kätte saaks ... mõelda, kui see sisaldab vajalikku infot, kui Leonora kirjutas käigust Blackwater Halli ja jutuajamisest Gerard Hoodiga, ehk mainis ka kohtumist Arniega ja pildi kinkimist, võimalik, et pani kirja ka katsed seda tagasi saada ... Ta peas võttis orienteerumisrajana kuju pöörane sündmuste kulg, mis aitaks Hoodi kindlalt Leonora surmaga siduda. Melissa tormas alumisele korrusele, otsis üles Rathbone & Semple'i telefoninumbri, valis selle ja küsis Semple'it.

Ta ühendati kohe preili Gudgeoniga. Oma palvet edastava Melissa peast vilksatas läbi mõte, et see võrdlemisi pelutava olekuga enesekindel ja moeka väljanägemisega naine sobiks kaunikesti vanamoodsa advokaadi büroos istumise asemel paremini tegelema reklaami või avalike suhetega. Naise hääles puudus igasugune soojus, kui ta selgitas, et härra Semple on kohtus ja enne keskpäeva pole teda kontorisse oodata. Melissa kõne põhjust kuuldes muutus naise hääletoon tõrjuvaks ja lausa vaenulikukski.

„Ma ei saa võtta endale vastutust, mis käib kaasas võtmete ilma vastava volituseta üleandmisega,“ teatas ta tuimalt.

„Aga mul on preili Jewelli testamenditäitja luba olemas,“ tähendas Melissa. „Kas see ei ole teie meelest piisav volitus?“

„Ma ei taha teid küll solvata, kuid see on üksnes teie väide.“

„Aga ehk siis helistate härra Roundile ja küsite tema käest üle?“

„Ma arvan, et on parem, kui te ootate ja räägite härra Semple'iga.“

„Te ju ütlesite mulle hetk tagasi, et ta võib naasta alles pärast lõunat. See päevik võib sisaldada olulist teavet, mis mind preili Jewelli raamatuga edasi aitab. Vaadake, mul on tähtaeg ja see tähendab, et ma pean muudatuste vajalikkusest kohe teada saama.“

„Mul on väga kahju, aga teil tuleb oodata, kuni härra Semple selleks loa annab. Andke mulle oma telefoninumber ja ma helistan teile kohe, kui ta tagasi jõuab.“

Vaidlemisel polnud mõtet. Melissa andis oma telefoninumbri ja pani toru seejärel jõuetust vihast hambaid kiristades hargile. Ta oli kohutavalt tujust ära ega tundnud mingit soovi tööd teha, niisiis pani ta õueriided selja ja läks jalutama, soovides, et Iris talle seltsiks oleks ning üle pingutava sekretäri põhjustatud takistuste pärast kaasa tunneks.

Kui ta tund aega hiljem tagasi jõudis, ootas teda automaatvastajas sõnum, mis palus helistada härra Semple'ile. Hetk hiljem ta juba rääkiski mehega.

„Ma sain aru, et te olete tagasi alles pärastlõunaks,“ alustas ta.

„Mu kliendi juhtum lükati edasi, võtmetunnistaja oli haigeks jäänud,“ selgitas mees. „Kuidas ma teid aidata saan, proua Craig?“

„Kas teie sekretär ei selgitanud asja?“

„Ta ütles mulle, et tahate Quarry Cottage'is käia, kuid ei maininud, miks.“

Melissa selgitas teist korda päeviku asja. Mees kuulas katkestamata ja kui Melissa oli lõpetanud, ütles ta: „Kui huvitav. Mul polnud aimugi, et preili Jewell selliseid üleskirjutisi tegi. Kuigi otse loomulikult ei rääkinudki ta kuigivõrd oma eraelust. Huvitav, mida sellest tema kohta selguda võib? Ma usun, et tulevasele elulookirjutajale pakuks see materjal üksjagu huvi.“

„See võib ka politseile huvi pakkuda,“ ütles Melissa impulsiivselt. Ta mõistis sel hetkel, et härra Semple võib oluliseks liitlaseks osutuda, kui päevik midagi väärtuslikku välja annab. Kui ta mehe enda poole võidab, siis suhtub ehk inspektor Holloway temasse suurema lugupidamisega.

„Politsei?“ Advokaat paistis hämmingus olevat. „Mida te leida loodate?“

„Mul on aimus – ma ei hakka praegu üksikasju selgitama, kõik on alles liiga segane ja sassis –, et Leonora tapja ei olnud juhuslik sissetungija. Ma arvan, et ta tapeti, kuna tema kätte sattus kogemata väga väärtuslik ese."

„Te tahate öelda, et tema mõrvamine oli ette kavatsetud?" Selline mõte näis härra Semple'is õudust tekitavat. „On teil mingeid tõendeid … kas te teate, mis väärtusliku esemega oli tegemist?"

„Pildiga."

„Millise pildiga?"

„Seda ma ei tea. Ma ei tea veel midagi täie kindlusega, kuid arvan, et ta päevik võib mu öeldut kinnitada."

„Niisiis polnud see, mis te preili Gudgeonile süžee kohta rääkisite, tegelik põhjus …"

„Oi, oli ikka, ausalt." Melissal oli tunne, et ta oli alguses tõde osaliselt varjates miinuspunkte teeninud. „Ma olen püüdnud teada saada, mida Leonora täpselt plaanis; see ei olnud ta algses süžees kirjas ja ma avastasin midagi … See on väga keeruline, kuid ma usun, et taustauuringud viisid ta kogemata Blackwater Hallis aset leidvate ebaseaduslike tegevuste juurde. Ma ei usu hetkekski, et ta oleks seda ise aimanud, aga kui ma saaksin ta päevikule pilgu heita, siis ehk leiaksin sealt midagi, mis aitab otsad kokku viia." Sõnad pudenesid ta suust kiirustades välja ja ta tundis võimalusest oma kahtlusi härra Semple'i positsiooniga inimesega jagada tohutut kergendust. Palju ei puudunud, et ta oleks ka Bruce'i ja enda eelmise õhtu seiklusest rääkinud, kuid otsustas seda siiski mitte teha. Mees poleks seda kindlasti heaks kiitnud ja ta oleks nii oma jalgealust üksnes õõnestanud.

„See kõlab täiesti uskumatult," ütles advokaat. „Ma ei suuda kujutleda, et preili Jewell oleks millegi ebaseaduslikuga seotud olnud. Ja kus see Blackwater Hall asub?"

„See on kunstikeskus Gloucesteri lähedal. Olen kindel, et Leonoral, tähendab preili Jewellil, polnud asjast vähimatki aimu.

Kuulge, kas ma saaksin palun võtmed ja võiksin minna päevikut otsima? See võib meile mõned vastused anda."

„Jaa-jaa, muidugi." Mees tundus hajevil olevat, nagu üritaks ta mõtteid koondada ja Melissa räägitust sotti saada. „Millal te tahate neile järele tulla?"

„Kui teile sobib, siis tuleksin kohe praegu. Näiteks poole tunni pärast?"

„Olgu nii. Kas te teate, kust otsida?"

„Härra Roundi sõnul hoidis ta seda oma kirjutuslaua ühes sahtlis."

„Muide, kas härra Round on teie kahtlustega kursis?"

„Ei. Kas oleksin pidanud talle rääkima?"

„Ma arvan, et on parem, kui ta ei tea sellest midagi enne, kui tema informeerimine möödapääsmatuks osutub. Ta armastas oma ristiema väga ja me ei taha talle liigset muret valmistada."

„Olen nõus. Peatse kohtumiseni."

Melissa tundis Quarry Cottage'isse kulgevat teed mööda sõites, kuidas tal ootusärevusest sipelgad üle selja jooksid. Maja ees peatudes jäi ta hetkeks mõtlikult autosse istuma. Esimest korda oli ta seda kohta näinud kahvatus sügiseses päikesevalguses, täna katsid taevast lumelubadust kandvad tinased pilved, mis andsid paigale kõleda, peaaegu pahaendelise välimuse. Aed hakkas juba mahajäetuna mõjuma. Kunagiste korras muruplatside piirjooned olid hajumas. Keegi oli proovinud patakat rämpsposti läbi postipilu toppida, kuid ebaõnnestunult, ning lahtised räigetes värvides paberilehed olid lennanud põõsastesse, kus need nüüd rippusid nagu narmendav pesu nööril. Kookospähkli koor tilpnes tühjana õunapuu otsas ja linnuvannis olid üksnes mõned läbiligunenud lehed. Ka lillepeenardes, kus tuhanded umbrohud külma trotsides idanema olid läinud, vedelesid langenud lehed.

„Vaene Leonora," ütles Melissa nukralt. „Ta süda murduks seda pilti nähes."

Meenutades, et Golfiga mööda kitsast teed välja tagurdamine polnud eelmisel korral lahkudes just lihtne olnud, tagurdas ta seekord ettevaatlikult kitsast väravast sisse, et hiljem vaevata liikuma saada. Ta istus enne mootori seiskamist mõne hetke autos. Hoolimata innukast soovist Leonora päevikud kätte saada tundus majakesse sisenemine talle korraga vastumeelsena. Ta polnud iialgi mingite üleloomulike ilmingutega kokku puutunud ja eelmisel korral polnud majas ka midagi tontlikku olnud, kuid toona olid ta kaaslasteks kolm mehemürakat. Naine taipas korraga, et oleks olnud mõistlik Bruce kaasa kutsuda. Siis noomis ta ennast oma narruse pärast.

„No kuule, tüdruk, hakka pihta. Sa ei arva ometi, et Leonora siin kummitab?"

Ja ometi tagus ta süda nagu pöörane, kui ta autost väljus, maja välisukse juurde astus, selle morni näoga preili Gudgeoni ilmselge vastumeelsusega üle antud võtmega lukust lahti keeras ja sisse astus.

KAHEKÜMNE ESIMENE PEATÜKK

Quarry Cottage'is oli külm, palju külmem, kui Melissa mäletas. Muidugi oli see igati loomulik: maja oli kaks nädalat tühjalt seisnud ja kogu selle aja oli ilm pakkunud Inglise sügise stiilis vihma, paari tunni kaupa päikesepaistet, mida jahutasid kõledad tuuled, ja kargeid hallaöid. Päikeseliste päevade soojus polnud suutnud läbi paksude kivimüüride tungida ja toaõhus oli rõskust, mis pani Melissa judisema, kui ta kõndis mööda koridori toa poole, mis oli olnud Leonora jaoks nii elutuba kui ka kabinet.

Kõik nägi välja nagu eelmisel korral: väikesed aknad, mille puidust prosspulgad omakorda veel väiksemateks ruutudeks jagasid, pleekinud kardinad, kulunud mööbel, Leonora töökohaks olnud alkoov, kust avanes vaade aiale; kivist kolle, mille ees ta oli surnud, pruun plekk kohas, kus veri oli vaibale nõrgunud … Melissa neelatas raskelt, et iiveldust tõrjuda, ja ta põlved hakkasid värisema. Ta tundis teravat soovi otsida üles päevik, mille järele ta oli tulnud, ja kiiremas korras minekut teha.

Kirjutuslaud oli lihtne puust mööblitükk, mille ühes servas oli sahtliboks. Melissa avas ülemise sahtli, kus ei hakanud silma muud kui rohkesti tavalist kirjapaberit, kuid kätt sahtli tagumisse otsa sirutades leidis ta kitsa lahtri, millest Jonathan Round oli rääkinud. Ülejäänud sahtlist eraldas seda kitsas liist. Melissa süda hakkas taas kloppima, seekord elevusest, kui ta küünitav käsi leidis ja tõi lagedale paksu kõvade siniste kaantega märkmiku. Ta avas selle ja hakkas keerama lehti, mida kattis kaheksakümneseks saanud naise kohta üllatavalt kindel käekiri.

Teisel septembril oli Leonora kirjutanud:

Jonathan helistas ja ütles, et sõidab homme Kreekasse, tahtis teada, kas ma saan tema äraolekul hakkama. Ma saan aru, et ta tahab vaid head, aga mulle meeldiks, kui ta kogu aeg ei pabistaks. Ma võin ju olla vana, kuid ma pole abitu. Proua Finch ei ole samuti parem. Ta muudkui räägib, kuidas peaksin kolima kohta, mida ta nimetab „abistatud elamiseks". Ainuüksi see mõte! Kuidas ma töötaksin kohas, kus teised inimesed mind kogu aeg ümbritsevad? Ja kuidas ma elaksin oma aiata?

„Nii tüüpiline – kui kahju, et sa proua Finchi soovitust ei kuulanud," pomises Melissa nukralt. „Sa võiksid täna elus olla. Kuid sul on õigus, see poleks sulle meeldinud," lisas ta ja heitis pilgu aknast välja aeda, kus kaks musträstast omavahel raevukalt õhulahingut pidasid. „See oli terve su maailm."

Päeviku järgmised leheküljed olid täidetud lühikeste märkustega aiatööde kohta, istutusplaanide ja ülevaadetega proua Finchi – kes oli arvatavasti Leonora koduabiline – tehtud töödest, loodusvaatlustega, härra Finchi antud teotapusoovitustega. Päevikus olid ka mõned vihjed „Tapva päranduse" kohta, näiteks *„Teine peatükk tekitab probleeme"* või – Melissa tabas end seda lugedes mõistvalt naeratamas – *„mu tüütu kangelanna ei tee seda, mida ma temalt ootan!"*. Kuid midagi sellist, mille otsingul ta oli, ta ei leidnud, kuni jõudis viimaks paar päeva enne Leonora surma tehtud sissekandeni: *„Täna tabas mind tõeliselt geniaalne idee!"* oli naine kirjutanud. *„Kui see peaks sobivaks osutuma, on see palju huvitavam ja originaalsem pildi peitmise viis kui vana reisikirst. Ma pean silmapilk asja põhjalikumalt uurima!"*

Lugedes neid osaliselt alla kriipsutatud sõnu tajus ja jagas Melissa neid inspireerinud elevust. Ta oli õigel teel. Kõik ta eelaimused olid unustatud, ta tõmbas tooli kirjutuslaua alt välja – Leonora tooli, millel ta oli istunud tunde, kirjutades raamatuid, mis pidid

kindlustama ta kauakestva mälestuse – ja istus lugema. Leonora surnukeha avastamise päeval tehtud sissekandeni jõudes tõi ta kuuldavale võiduka hüüatuse.

„Ma teadsin seda! Säh sulle, inspektor Põmmpea! Nüüd pead sa mind kuulda võtma."

Ta istus veel mõned sekundid, lugedes üle sõnu, mis kinnitasid Ken Harrise kahtlusi ja kõiki neid oletusi, milleni nad Irise ja Bruce'iga olid jõudnud. Gerard Hood *oli* teinud maha moorus-puupaberi väärtuslike maalide varjamiseks kasutamise võimaluse. Leonora oli oma pettumuse kirja pannud, kuid arvatavasti sellega leppinud. Seejärel oli ta Arniet tolle ateljees külastanud – *„väga veider hüpnotiseeriva pilguga noormees, aga milline anne!"*, oli ta selle kohta kirjutanud. Nagu selgus, oli vanaproua temaga üsna lahkelt rääkinud nii enda kui ka noormehe tööst, mispeale too oli reageerinud spontaanselt pilti molbertilt võttes ning seda sõnatult naisele ulatades. Leonora oli esialgu vastu puigelnud, kuid noormees polnud keeldumisega nõustunud ja oli viimaks väga endast välja läinud, niisiis oli ta pildi vastu võtnud ja selle koju toonud.

Just viimane sissekanne paistis kõik üsna üheselt ära ütlevat:

Sel Gerard Hoodi äärmiselt ebameeldival assistendil jätkus häbematust helistada ja pildi tagastamist nõuda. Tegin talle viisakalt, kuid kindlalt selgeks, et selle kinkis mulle kunstnik ja mul pole vähimatki kavatsust tolle tundeid pildist loobudes riivata. Ta rääkis mingit täielikku lollust pildi väärtuslikkusest KMRH fondi jaoks ja mina pakkusin, et teen nende fondile pildi väärtusele vastava annetuse, kuid see tüütus polnud isegi selle lahendusega rahul. Lõpuks tegin talle konkreetselt selgeks, et vaidlust jätkates jääb ta täiesti tühjade kätega.

Nii siis oligi kõik juhtunud. Leonora oli keeldunud pildist loobumast ja keegi – Gerard Hood? – oli selle temalt võtnud jõuga.

koos naise eluga. Ehk oli ta varga ära tundnud või rüseluse käigus kogemata surma saanud … või – ja see oli tõenäolisem – oli plaan algusest peale ette näinud ta tapmist, et ta ei saaks vargusest ja sellele eelnenud sündmustest teada anda. Naise surma võti oli kõik need päevad siin oodanud.

Leonora vanamoelise, konksukeste ja silmustega kaunistatud käekirja dešifreerimine ei olnud lihtne. Melissa tõstis pea, et hetkeks silmadele puhkust anda, ja vaatas aknast välja. Seejuures tabas ta pilk mingit liikumist ja musta vilksatust. Taibates, et tegemist oli olnud peegeldusega aknast ta selja taga, tõusis ta püsti, et aeda pilk heita, kuid seal polnud midagi näha. Küllap mõni madalalt lendav lind, mõtles ta endamisi päevikut tasku pannes ja võtmete järele kobades. Äkki musträstas või vares. Või harakas. Õnnetuse ennustaja. Ebamugavustunne tuli arusaamatul põhjusel tagasi.

„Ära ole narr!" sõitles ta ennast. Melissa lükkas tooli tagasi laua alla ja vaatas harjumuspäraselt ringi, soovides veenduda, et pole midagi maha unustanud. Ta taipas võpatades, et ta käekott oli autos ja see omakorda lukustamata. Nii üksildases kohas polnud turvameetmed vajalikena tundunud. Aga iial ei võinud teada, kus keegi ringi luurab. Ehk polnud ta mõistlikult käitunud.

Melissa kiirustas mööda koridori uksest välja. Seda lukku keerama pöörates kerkis tema ette otsekui maa alt musta riietatud kogu. Läbi musta suusamaski pilude välkusid silmad. Mustades kinnastes käed küünitusid tema poole ja sulgusid ta kaela ümber.

Surve ta hingetorule oli jõhker, kopsud nõudsid kriisates õhku, naise silmade ees vilkusid punased tulukesed ja kõrvus hakkas kohisema. Ta sikutas ründaja haardest vabanemiseks kõigest jõust, kuid siiski asjatult ta randmeid. Ta tundis abituna nagu kaltsunukk, kuidas teadvus kaduma hakkab, kuid sel hetkel kerkis ta ajus valitsevast hägust pinnale Ken Harrise kunagi antud soovitus: „Kui mõni mees sind kunagi ründama peaks, Melissa, siis ära kõhkle – viruta talle munadesse."

Melissa oli endiselt jalgel. Ta tõstis kõiki alles jäänud jõuvarusid kokku võttes parema põlve ja sihtis kubet. Kostis raevukas urahtus ja vandumine, ent käed jäid ta kõri ümber. Kuid nende haare lõdvenes hetkeks … täpselt nii kauaks, et naisel avanes võimalus kiiresti ja kähinal ahmida õhku, mis ta tõmblevad kopsud osaliselt täitis ja andis talle uueks ürituseks vajalikke väärtuslikke sekundeid. Seekord kasutas ta ründerelvana küünistavaid, haaravaid, väänavaid, pigistavaid käsi. Kostis loomalik valukarje, haare ta kõri ümber andis taas järele ja naise ründaja põlved lõid nõtkuma. Melissa viskus kogu keharaskust mängu pannes mehe poole ja virutas talle vastu pahkluud, et kallaletungija tasakaalu kaotaks. Mees vajus valust ägades maha ja oleks naise peaaegu endaga kaasa tõmmanud, kui ta käed poleks hetk enne kukkuma hakkamist temast lahti lasknud. Mehe pea tabas kolksatades kivitreppi.

Melissa suutis mõned sekundid üksnes suurte sõõmudega õhku ahmida. Talle tundus, et ta ei suuda iialgi kopse nii täis hingata, et see kompenseeriks lühikesi hetki, mil lämbumine oli nii lähedal olnud. Mees lamas liikumatult ta jalge ees. Mis siis, kui ta oli surnud? See tähendanuks, et Melissa tappis ta. Kas ta ikka hingas veel? Ta kummardus ja rebis ründajal musta villase suusamaski peast.

Mees paistis olevat hilistes viiekümnendates, habetüüka ja hõrenevate juustega. Melissa pidi just kontrollima, kas ta hingab, kuid otsustas siis seda mitte teha ja astus tugevasti ühe ta käe peale. Polnud võimatu, et mees üksnes kavaldas ja ootas uut võimalust ta ründamiseks. Hetkel, mil ta sellele mõtles, oigas mees jõuetult ja avas silmad.

Sellest piisas. Ta oli endiselt elus ja hakkas toibuma, iga hetk võis ta püsti karata. Melissa pööras ringi ja põgenes, tundes heameelt teadmise üle, et auto oli minekuperi pargitud, lukustamata, võti süütelukus … kõik on tehtud täpselt sel moel, mille eest politseinikud alati hoiatavad, mõtles naine mootorit käivitades ja Golfiga mööda kivist rada peatee poole kihutades hapult. Pilku tahavaatepeeglisse heites nägi ta meest tuikudes jalule tõusmas ja paari vankuvat sammu tegemas – ta oli viimasel hetkel minema saanud.

Šokk hakkas endast märku andma. Selleks ajaks, kui Melissa jõudis külakõrtsi, kus ta teadis asuvat taksofoni, värises ta nii kohutavalt, et vajas enne autost väljumist rahunemiseks üsna mitut minutit. Parkla asus maja taga ja tee pealt polnud seda tervikuna näha. Ilmselt oli kallaletungijal kuskil auto; kui ta naist jälitama peaks, ei pruugi ta Golfi kohe märgata, kuid samas võis ta Melissa asukohta oletada ja teda otsima tulla. Melissa oli tal maski eest võtnud; mehele oli nüüd selge, et ta on vajadusel tuvastatav, ja see tähendas, et naine tuli vaikima sundida. Melissa pistis paanikat tundes jooksu ja sama hästi kui kukkus kõrtsiuksest vestibüüli. Telefon rippus seinal ja kedagi polnud hetkel seda kasutamas. Ta tõstis väriseva käega, pilk hirmunult ukses kinni, telefonitoru ja valis 999.

Ta läks politsei saabumist oodates baari ja tellis kohvi. Emaliku moega baaridaam silmitses teda mureliku ilmega.

„Kõik korras, kullake?" küsis ta kohvikannu võttes. „Tundub, et teile kuluks ära midagi kangemat." Ta kõhkles enne kohvi kallamist hetke, otsekui oodates, et Melissa muudab meelt. Pakkumine oli ahvatlev, aga oma lugu alkoholi järele lehkava hingeõhuga rääkida ... ja siis pidi ta veel koju sõitma ...

„Kohvist piisab," kinnitas ta naeratada üritades naisele.

Jook oli kuum ja aromaatne ning Melissa tundis, kuidas see talle eluvaimu jälle sisse tõi. Ta võttis istet akna all, kust nägi kõiki uksele lähenejaid, ja jäi ootama patrullautot, mida politseidispetšer oli lubanud, või vähemalt seda ta endale kinnitas – tegelikult oli ta valvel, et oma jälitaja saabumist märgata. Politsei soovib kindlasti isikukirjeldust. Melissa püüdis teadvusetult ta jalge ees lamanud mehe nägu vaimusilma ette manada. Elades taas üle hetke, mil mees silmad avas ja teda vahtima jäi, hakkas ta värisema ja oleks kohvi peaaegu maha loksutanud. Miski mehes oli temas erilist tähelepanu äratanud, ta oli peaaegu tuttavlikuna tundunud ... ja ometi oli ta veendunud, et pole teda kunagi varem näinud.

Minutid möödusid. Päev hakkas pärastlõunasse jõudma ja mõned inimesed tulid kõrtsi napsi võtma ja võileiba sööma. Melissa polnud pärast oma varast hommikusööki midagi hamba alla saanud ja tal kiskus seest õõnsaks, niisiis läks ta baarileti juurde, et tellida pakk kartulikrõpse, ise endiselt ärevalt kõigil sisenejatel silma peal hoides.

Ta kuulis sireeni huilgamist ja siniste vilkurite sähvides kihutas mööda politseiauto, mille kannul tuli kohe veel üks, mis kõrtsi hoovi pööras ja peatus. Melissa lipsas õue ja kohtus autost väljuva seersant Watersiga. Naine tundis tuttavat nägu nähes tohutut kergendust.

Mees avas auto tagumise ukse ja ütles: „Hüpake sisse." Naine kuuletus ja mees võttis tema kõrval istet. „Ega te viga saanud?" küsis ta murelikult.

„Kael on pisut kange, muud ei midagi." Melissa tõstis rääkides käe kaela juurde. See oli esimene kord, mil ta seda endale teadvustas; kohutav kohtumine tuli talle taas teravalt meelde ja hetkeks kartis naine, et hakkab oksendama. Ta keeras akna kiirustades alla ja tõmbas mitu korda sügavalt hinge.

„Las ma vaatan neid jälgi," ütles Waters, kui Melissa oli end kokku võtnud. Ta nägi, kuidas mehe ilme ta kaela silmitsedes muutus. „Tagasi jaoskonda jõudes peame laskma arstil selle üle vaadata. Kuidas te tagasi Quarry Cottage'isse minekusse suhtute? Oleks hea, kui me kuuleksime teie versiooni juhtunust kohapeal."

„Võime minna küll. Minuga on nüüd kõik korras."

Kui Melissa hiljem järgnenud tundi meenutas, tundus talle, et kõik toimus paari minuti jooksul. Kui nad sihtkohta jõudsid, olid seal kõik kohad politseinikke täis. Kaks autot seisid Quarry Cottage'isse viiva tee ääres ja sissepääsu valvas konstaabel. Teine mees vedas õues laiali sinivalget teipi, välisukse kõrval seisis raadiosaatjasse rääkiv politseinik.

„Kutsusin koerajuhi, seersant," andis ta Watersile teada. „Trepil on verejäljed ja selle leidsime roosipõõsast." Ta näitas suusamaski, mille Melissa oli oma ründaja peast rebinud; ilmselt oli ta selle auto suunas tormates minema visanud.

„Tore. Laseme koeral selle abil lõhna üles võtta. Siis pane see kriminalistide jaoks kotti.“ Waters pöördus taas Melissa pole. „Ilmselt ei ole teil aimu, mis suunas ta minna võis?“

„Tagaaiast möödub jalgrada, kustkaudu pääseb künkanõlva serva mööda kulgevale teele.“

„Autot te ei kuulnud?“

„Ei.“

Kaks politseinikku pidasid lühidalt nõu: Melissa kuulis mainitavat lühendit SK ja tema kogemused politseisuhtlusega lubasid oletada, et juttu oli Seksikägistajast. Ta judises, taibates korraga, mis võinuks temaga juhtuda. Sellele järgnes kohe mõte, et midagi asja juures ei klapi. See oli kuidagi seotud kellegi öelduga, aga mis see täpselt oli? Ta peas oleks justkui ringi veerenud elavhõbedakuulike, mis lipsas sujuvalt minema iga kord, kui ta seda tabada üritas.

Viimaks pöördusid nad tagasi politseijaoskonda ja tegid teel peatuse, et Melissa Golf ära tuua; naise protestidest hoolimata teatas seersant Waters kõigutamatul toonil, et juhib ta autot ise. „Teie ei istu rooli enne, kui arst on teid läbi vaadanud,“ sõnas ta kindlalt.

Heasüdamlik tohter kinnitas, et tõsiseid vigastusi pole, kuid küsis, kas Melissa lubaks oma sinikaid pildistada. Seejärel toodi talle kõigepealt tass teed ja juhatati siis ruumi, kus nooruke politseinik arvuti taga istudes klahve klõbistas ja ekraanile nägusid kuvas, neid kannatlikult muutes, kuni naine leidis end sisemist värinat tundes otsa vaatamas oma ründajaga sarnasele pildile.

„On see tema?“ küsis politseinik.

Melissa noogutas huulde hammustades. „Üsna sarnane. Ma jõudsin teda vaid mõne sekundi vaadata. Põgenesin, kui ta hakkas teadvusele tulema.“

„Mina seda teile küll ette ei heida.“ Mees vajutas paari klahvi ja printer sülitas välja paberilehe, mis seejärel Melissale ulatati. „Kas olete teda varem näinud?“

„Ei, mitte kunagi, aga …“

„Aga?“ õhutas mees teda jätkama.

„Temas on midagi tuttavlikku. Minu meelest meenutab ta mulle kedagi, aga mulle ei tule meelde, keda.“

„Kui meenub, siis andke meile teada, eks?“

„Muidugi.“

Mees juhatas ta küsitlemisruumi, kus Melissa seersant Watersile ametlikud ütlused andis. Kui naine oli ära rääkinud kõik, mis talle meenus, seersant lahkus; hetk hiljem sisenes naispolitseinik, kes ta kõrval istet võttis.

„Mina olen konstaabel Mary Simmonds,“ ütles ta ärevuses patsienti rahustava põetaja tooniga. „Ma astusin korraks sisse, et uurida, kas te tahate oma ütlusele midagi lisada – ehk midagi sellist, mida oleks seersant Watersile ebamugav rääkida?“

Melissal läks taipamisega hetk aega. Siis ütles ta kiirustades: „Oi ei, midagi sellist ei juhtunud. Ma isegi ei mõelnud selle peale. Arvasin vaid, et ta püüab mind tappa.“ Ta surus tahtmatult käe vastu kaela, mis oli pärast kogetud jubedat lämmatavat survet endiselt valulik.

„Olete päris kindel?“ käis naine heatahtlikult peale. „On väga oluline, et te meile kõigest räägiksite.“

„Kui tal olnuks mingeid sedalaadi plaane – ja minu meelest polnud –, siis ei ole ta hetkel küll võimeline neid ellu viima, arvestades seda, mida ma talle tegin.“ Melissa turtsatas tahtmatult, must huumor maandas ta pingeid tublisti. Konstaabel Simmonds naeratas, kirjutas midagi märkmikku ja tõusis.

„Hästi,“ ütles ta. „See on praeguseks kõik. Me laseme teil enne lahkumist ütlusele alla kirjutada. Kas suudate ise koju sõita? Äkki peaksite ka oma arsti juures käima?“

„Tänan, kõik on korras.“ Melissa soovis nüüd vaid omaette olla. Ta veendumus, et oluline vihje on käeulatuses, üha kasvas, kuid jäi siiski tabamatuks. Ta kobas endiselt pimeduses.

KAHEKÜMNE TEINE PEATÜKK

Melissa läks tagasi auto juurde, kohmitses käekotist võtmeid otsida ja leidis end autovõtmete asemel Quarry Cottage'i omi pihus hoidmas. Keegi – ta ei mäletanud enam, kes – oli need maast üles korjanud ja talle andnud. Seersant Waters oli teada tahtnud, kuidas ta majakesse sattus, ning Melissa oli talle väga sügavuti minemata selgitanud, et käis sealt toomas Leonora päevikut. Teades, et naine kirjutab „Tapva päranduse" viimaseid peatükke, oli politseinik selle jutuga leppinud ja ta soovi päevikut kätte saada igati loomulikuks pidanud. Puudus igasugune põhjus arvata, et ohtliku psühhopaadi pealtnäha juhuslik rünnak asjaga seotud oleks. Ja talle endale polnud šoki ja segaduse tagajärjel tulnud pähe seda võimalust välja pakkuda. Kõik politsei esitatud küsimused olid olnud seotud rünnaku enesega, kõik nende ponnistused suunatud ründaja tabamisele ja kuni praeguse hetkeni oli ka tema pisut vapustatud ajus olnud esikohal sama mõte.

Melissa patsutas jakitaskut, soovides veenduda, et päevik on endiselt alles, ja ütles endale, et peaks tegelikult minema politseijaoskonda, paluma kokkusaamist Leonora surma uurimisega tegeleva inimesega – see tähendaks inspektor Hollowayd, mõtles ta grimassi tehes – ja talle kõik, mida ta teadis, ära rääkima.

Kõik? See tähendanuks ka Blackwater Halli sissemurdmisel osalemise tunnistamist, kuna päeviku sisselkanded iseenesest ei sisaldanud midagi kuriteole viitavat. Otse loomulikult tuli arvestada tõsiasjaga, et Quarry Cottage'ist ei leitud Arnie Barroni maalitud pilti, kuid ilma vastupidisele viitavate tõenditeta oleks eeldatud, et varas

võttis kaasa nii selle kui käputäie mingeid muid esemeid ja Leonora käekoti sisu, lootuses, et teenib nii paari kokaiiniportsu jagu raha. Oli lihtne ette kujutada inspektor Holloway üleolevat ja uskmatut ilmet, kui ta püüaks meest veenda, et maal varjas midagi hoopis väärtuslikumat. Ta lihtsalt ei suutnud hetkel sellega tegelda, mitte kohe pärast läbielatut. Lisaks olnuks mõistlik kõigepealt Bruce'iga rääkida ja uurida, kas mees oli ehk avastanud veel midagi, mis võiks nende loole kaalu anda.

Bruce. Mees pidi politseile üle andma Gerard Hoodi korteris avastatud Boudini maalist tehtud fotod. Ta mõttes paistis veel midagi mõlkuvat, mingi teema, mida ta oli eelmisel õhtul arutamast keeldunud, pidades seda üksnes valejäljeks. Oli aeg välja uurida, milline asjade seis on, aga kõigepealt tuli võtmed härra Semple'i büroosse tagasi viia.

Melissa kõhkles taas. Ta oli kindel, et advokaat tahab teada, kas päevik sisaldas mingeid ta teooriaid kinnitavaid materjale, ent ta ei tahtnud sugugi küsimustele vastata. Naine otsustas lihtsalt teeselda, et pole veel päevikut lugenud, ning lubada, et annab sealt midagi huviväärset leides sellest teada. Härra Semple tundus olevat mõistlik mees, küllap ta saab asjast aru. Naine istus autosse ja võttis suuna linnakeskuse poole.

Kui ta Rathbone & Semple'i kontorisse sisenes, polnud vastuvõtus kedagi. Ta tundis kiusatust jätta võtmed lauale ja märkamatult lahkuda, aga hetkel, mil ta neid käekotist välja võttis, saabus sületäie kaustadega preili Gudgeon. Ta tardus Melissat nähes paigale, suu pärani. Naine tundus hetkeks täiesti tummaks löödud olevat.

„Kas midagi on valesti?" küsis Melissa.

„Proua Craig! Just seda tahtsin mina teie käest küsida." Sekretäri tõrjuv ükskõiksus oli hetkeks kadunud ja ta fassaadist murdis läbi ehe murelikkus. „Mis on juhtunud? Te näete üsna kehv välja."

Melissa taipas ehmatusega, et ta polnud pärast rünnakut kordagi oma välimusele mõelnud, end korrastanud või juukseid kammnud.

„Issake, küllap ma näen kohutav välja!“ hüüatas ta. „Mul oli üsna ebameeldiv kogemus … üks mees ründas mind, kui ma majast lahkusin, aga praeguseks on kõik korras.“

„Ründas teid? Kui kohutav! Kas te saite viga?“

„Ei, ainult kerge šoki. Ma andsin juhtunust politseile teada ja nad uurivad seda. Kas ma tohin enda korrastamiseks teie tualettruumi kasutada?“

„Muidugi. See on seal.“ Preili Cudgeon pööras end poolenisti ringi, et enda selja taga asuva koridori suunas osutada. „Kas ma saan teile midagi pakkuda? Ehk teed või kohvi?“

„Ei, tänan. Ma tulin vaid võtit tagasi tooma.“

Melissa pesi naiste tualettruumis nägu ja käsi ning vedas kammiga läbi sassis juuste. Ta silmitses peeglist oma kahvatut ja pinges nägu: ta väljanägemine oli tõepoolest kohutav. Tänu taevale, et Ken mind sellisena ei näe, mõtles ta. Mul on väga vaja korralikku puhkust … ja mõtlemisaega.

Kui ta vastuvõturuumi naasis, rääkis preili Gudgeon telefoniga. Melissa lähenedes lõpetas ta kõne ja pani toru hargile. „Ma püüdsin härra Semple'it kätte saada, aga see ei õnnestunud,“ selgitas naine. „Ta on kindlasti teiega juhtunust teada saades endast väljas.“

„Öelge talle, et ma võtan hiljem ühendust,“ tähendas Melissa. „Ma jätan need teie kätte.“ Ta andis võtmed üle, keeldus viisakalt veel kord teest või kohvist ja lahkus. Talle aitas sellest, et kõik ta eest hoolitseda püüdsid, nüüd soovis ta vaid koju jõuda.

Tagasi Viirpuu villasse jõudes jõi ta ära kange džinni ja tooniku segu ja sõi juustuvõileiba ning ta enesetunne paranes. Ta helistas Bruce'ile, kuid meest ei olnud. Melissa soovis, et Iris oleks kodus olnud. Kui naabrinaine juhtunust teadnuks, oleks ta nõudnud rahustavate joogaharjutuste seeria sooritamist. Melissa pidas seda väga heaks mõtteks. Ta tõmbas jalga retuusid ja selga dressipluusi ning veetis tunnikese seisundis, mida Iris nimetas sügavalt lõõgastavaks, nimelt oma elutoa põrandal selili lamades.

Püsti tõustes tundis ta end peaaegu taastununa, kui välja arvata kerge valu kaelas ja kõris. Jakikrae oli küll pisut kaitset pakkunud, kuid sellest hoolimata ergasid ta kaelal käejäljed. Ta uuris neid vannitoapeeglis ja läbi elatud õudne kogemus pani tal sees keerama. Ta mõtles Simonile, kes oleks võinud orvuks jääda, ja siis haiglavoodis lebavale Ken Harrisele, kes kindlalt uskus, et Leonora raamatu lõpetamine ei lase tal sekeldustesse sattuda. Melissa mõtles, et vähemalt see vahejuhtum võinuks aset leida ükskõik kellega. Ta oli lihtsalt valel ajal vales kohas olnud.

Aga oli see ikka päriselt nii? Näriv tunne, et ta oli millestki mööda vaadanud, andis endast taas märku. Ta mudis kergelt kaela ja mõtles sellele, mida Bruce oli saladuskatte all Carole'i surma kohta rääkinud. Jäljed naise kaelal olid niinimetatud Seksikägistaja teiste ohvrite omadega võrreldes olnud teistsugused. Teised ohvrid polnud surnud ja kõik viitas sellele, et nende vastu suunatud rünnakud ei olnud keskendunud tapmisele. Kõrile avaldatud surve eesmärk oli panna ohver teadvust kaotama, mitte teda tappa.

Iris oli rääkinud veidrast tundest, mis teda Carole Prescotti surmaga seoses valdas. Kui oletada, et Carole'i tapja ja Melissa ründaja olid sama inimene? Naine oli juba veendunud, et teda rünnati tapmiseks, mitte millegi sündmatu toimepanekuks. Mõistagi võis tegu olla mingi tapmiskalduvustega kuriteo järeleaimajaga, kes ümbruskonnas ringi hiilis ja lihtsaid ohvreid otsis. Politsei näis just sellel arvamusel olevat. Aga kui oletada, et tema oligi ründaja tegelik eesmärk olnud? Kas motiiviks oli olnud soov takistada teda päeviku sisu avaldamast? Sel juhul pidanuks ta ründaja olema teadlik selle olemasolust ja tähtsusest – ja tõsiasjast, et ta oli läinud Quarry Cottage'isse seda ära tooma. Keegi oli talle seda öelnud, aga kes lisaks Melissale sellest veel teadsid?

Jonathan Round. Pärast esialgset tõrksust oli ta koostöö osas igati vastutulelik olnud, aga see võis olla suitsukate. Melissa küsimus päeviku kohta võis tulla ootamatult ja talle ei jäänud mingit

võimalust kahtlust äratamata keelata Melissal ta ristiema päevikut otsida.

Mõistagi teadis tema kavatsusest Quarry Cottage'is käia ka härra Semple, kuna mees oli andnud preili Gudgeonile loa võtmete üleandmiseks. Ja lõpuks ka preili Gudgeon ise. Naine oli võtmete Melissale andmise vältimiseks välja mõelnud igasugu vabandusi. Ehk oli see olnud venitamistaktika. Taibates, et tal on tegemist inimesega, kes nii kergesti ei tagane ja viimaks võtmed ikkagi välja nõuab, võis ta tundmatule ründajale teada anda, millal ja kust Melissat leida. See võis põhjendada sedagi, miks naine nii vapustatud välja nägi, kui Melissa sasituna, ent siiski elusa ja tervena advokaadibüroosse ilmus.

Carole oli maininud avastust, mis võis olla oluline. Ehk oli ta seda juba maininud ka oma kolleegile, taipamata, et oli kogemata komistanud sellise asja otsa, mis võinuks teatavaks saades tollele ebameeldivusi tekitada. Kui preili Gudgeon *oli* mingil moel asjasse segatud ja kuulis pealt Carole'i kõnet Melissale, võis ta hakata kartma paljastamist.

Aga mille paljastamist? Blacwater Hallis toimuva? Milline seos võis olla preili Gudgeoni ja varaste vahel? Ei läinud kaua, kui Melissa peas kerkis esile nimi: Gerard Hood, petuskeemi keskmes olev tegelane, naistemees, kelle afäärid põhjustasid väidetavalt lahkhelisid tema ja ta püsipartneri Eloise Dampier' vahel. Cheltenhami ühe kõige tuntuma advokaadi sekretärina võis preili Gudgeonil vabalt olla juurdepääs jõukatele klientidele kuuluvaid väärtuslikke kunstiteoseid puudutavale infole – ja see võis omakorda Hoodile suurt huvi pakkuda. Aga kas ta oli ikka mehega seotud? Melissal puudus võimalus selle välja selgitamiseks. Ja pealegi, olnuks ta valmis mehe informaatorina tegutsema ka siis, kui see teinuks temast kaasosalise mõrvas?

Arutlustega sinnamaani jõudes jäi vahepeal ärritunult ühest toast teise tammunud Melissa seisma nagu soolasammas ja tundis, kuidas ta süda saapasäärde vajus. Millise nurga alt ta asjale ka ei vaadanuks,

oli väga tõenäoline, et Gerard Hood teadis päeviku tema kätte jõudmisest ja arvas naist just sel silmapilgul selle sisuga tutvuvat. Preili Gudgeon oli väitnud, et püüdis Melissa tualetis olemise ajal härra Semple'it kätte saada, kuid sama edukalt võis ta helistada hoopis Hoodile. Bruce kahtlustas, et Hood tappis Leonora, kuid samas polnud Hood päris kindlasti Melissat kägistada üritanud. Olukord muutus iga hetkega üha keerulisemaks.

Järgmisena tulid juba palju kõhedamad mõtted. Mis siis, kui kallaletungija tuleb siia, tema koju, et alustatu lõpule viia? Tema aadress oli preili Gudgeonile antud visiitkaardil. Paanika äärel Melissa traavis mööda maja ringi, kontrollides, kas uksed ja aknad on kindlalt suletud, ning kiikas enne kardinate ette tõmbamist närviliselt tihenevasse pimedusse. Ta tundis end nagu nurka surutud loom, kes on end maad ligi surunud ja värisedes halastamatut jälitajat ootab.

Telefonihelin pani ta hüppama, kuid helistaja hääl rahustas ta silmapilk maha.

„Oi, härra Semple!" hüüatas Melissa. „Mul on nii hea meel, et te helistasite!"

„Mu armas proua Craig, preili Gudgeon rääkis teie katsumustest. Tundub, et te olete tohutult vapustatud, ja pole ka ime." Mehe heatahtlik murelikkus, mis ta väärikast ametialasest käitumisest nii väga erines, oleks Melissale peaaegu pisarad silma toonud.

„See oli võrdlemisi jube," vastas ta. „Ma tundsin end vahepeal palju paremini, aga nüüd ..." Ta katkestas jutu, teadmata, mida edasi öelda, kõheldes, kas ta peaks avaldama kahtluse, mille kohaselt mehe sekretär võib olla seotud tõsise kuriteoga.

„Kas midagi on veel juhtunud?" uuris mees.

„Mitte päris, aga ma lugesin Leonora päevikut."

„Kas te avastasite midagi asja kohta, millest me enne rääkisime?"

„Jah ... ei, tegelikult midagi veel enamat. Oh heldeke, ma ei tea, millest alustada."

„Ma saan aru, et te olete sellest politseile rääkinud?"

„Ma pole veel kellelegi midagi rääkinud. Muidugi rääkisin politseile kõigest, mida rünnaku kohta mäletasin, kuid mulle tuli just veel midagi pähe ja minu meelest peaksite teie sellest kõigepealt teada saama."

Korraga oli talle selge, kuidas toimida. Ta räägib loo mehele otsast lõpuni ära, kaasa arvatud seiklus Blackwater Hallis. Kui tal peaks ebaseadusliku sissetungi tagajärjel pahandusi tulema, vajab ta niikuinii juristi nõuandeid. Semple oskab olukorda objektiivselt hinnata, tal on oma töö tõttu ses osas suur kogemustepagas. Ta on just see inimene, kelle poole pöörduda. Miks ta ometi varem selle peale ei tulnud?

Ta kuulis meest küsimas: „Kas tahate sellest rääkida?" ja vastas innukalt: „Just seda ma teha tahan, aga mitte telefonis. See on väga keeruline ja võrdlemisi delikaatne, keegi võib pealt kuulata."

Kui advokaadile see mõte ka üllatav tundus, ei näidanud ta seda kuidagi välja, vaid üksnes ütles: „Kas te sooviksite minu kontorisse tulla? Mul ei ole täna rohkem kokkusaamisi, me saame täiesti privaatselt rääkida."

„Jah, miks mitte ... ei, ma ei saa, ma ei julge kodunt lahkuda." Mõte sellest, kes kõik väljas luurata võinuks, tõi ta hirmu tagasi.

„Ma mõistan teid *täielikult*," ütles mees varmalt. „Sel juhul astun ma ise teie juurest läbi, kui sobib."

„Oleksin teile väga tänulik. Olen siin päris üksi ja mu naaber on ära ..."

Mees ahhetas kaastundlikult. „See pole pärast teie läbielamisi kindlasti parim olukord," tähendas ta lahkelt. „Mul on vaja paari asjaga tegelda ja siis tulen otseteed teie juurde."

„See on teist väga kena."

„Pole midagi. Tunnen end mingil moel juhtunu eest vastutavana. Lõpuks oli preili Jewell ju minu klient ja kui te poleks ta töö lõpetamisse nii vastutustundlikult suhtunud, ei oleks teile nii jubedad kogemused osaks saanud."

„Olen teile ääretult tänulik." Melissa andis mehele juhised Viirpuu villasse sõitmiseks ja pani kergendustundest peaaegu nõrkenult toru hargile. End vilksamisi koridoripeeglist nähes otsustas ta, et trenniriided olid advokaadi vastuvõtmiseks liiga argised, ning suundus ülemisele korrusele, et midagi sobilikumat selga leida.

KAHEKÜMNE KOLMAS PEATÜKK

Härra Semple'il kulus saabumiseks tublisti aega. Melissa, kes kuidagi paigal püsida ei suutnud ja pidevalt kuulatas, ega mehe automootori mürinat juba kuulda pole, tõmbas iga mõne minuti möödudes kardinad eest, arvates, et kuuleb mingit heli. Lamp välisukse kohal valgustas majaesist sissesõiduteed, kuid jättis orgu viiva jalgtee pimedusse. Kui palju kordi oli Ken Harris tema üksildase elukoha pärast muret väljendanud? Ta oli mehe hirme tühiseks pidanud, nüüd jagas ta neid tuhandekordselt. Ehk luuras keegi seal väljas juba praegu, valmistudes sisse murdma ja pooleli jäänud tööd lõpule viima? „Oh, härra Semple, kuhu te küll nii kauaks jääte?" hüüatas ta valjusti. „Palun, *palun* jõudke juba kohale."

Kuuldes kruusal rehvide krudinat, sööstis ta elutoa aknast kontrollima, kas tulija oli Semple. Kergendust, mida ta tundis meest autost väljumas nähes, polnud võimalik kirjeldada. Ta kiirustas ust avama veel enne, kui uksekell jõudis heliseda.

„Suur tänu teile tulemise eest," ütles ta külalist elutuppa juhatades väriseva häälega. „Ma olen nii närvis olnud, mõeldes, et see jube mees võib iga hetk sisse tormata."

Härra Semple noogutas mõistvalt. „Ma saan teie närvilisusest igati aru, kuid mulle jäi mulje, et see rünnak oli täiesti juhuslik. Mis paneb teid arvama …"

„Ma ei usu, et see oli juhuslik," katkestas Melissa ta jutu. „Ma usun, et mind valiti kindlal põhjusel, selle tõttu, mida ma olen avastanud. Sellepärast ma nii väga kardangi, kuid vähemasti ei ürita ründaja teie siinviibimise ajal midagi."

Aga pärast advokaadi lahkumist võib ta seda teha. See välja ütlemata hirm tekitas naises taas külmatunde. Ta mõtted aina kihutasid: ma pean ööseks hotelli minema, ma ei saa üksi jääda, ma lahkun siis, kui härra Semple minema hakkab …

„No nii, kas te mulle istet ei pakugi?" Advokaadi sõbralik hääl tõi ta hüsteeria piirilt tagasi.

„Muidugi, palun vabandage mind."

„Siin on nii hubane," tähendas mees ta vastas tugitoolis istet võttes. Ta heakskiitev pilk takseeris madalaid eenduvate taladega lagesid, raamaturiiuleid kahel pool korstnajalga, halutuld kivist kaminas. „See koht on tõeline pärl, proua Craig. Kui kaua te olete siin elanud?"

„Neli aastat juba."

„Kas need on kõik teie raamatud?" Ta heitis pilgu kahte riiulit täitvate sarnase kujundusega köidete suunas ja pöördus siis taas Melissa poole. „Üsna võimas tulemus," ütles ta ilmselge vaimustusega. „Mõistagi mitte päris samaväärne õnnetu preili Jewelliga, kuid siiski."

„Noh, eks ma ole ka mõnevõrra noorem," tähendas Melissa, „ja niisiis on mul piisavalt aega talle järele jõuda."

„Just nimelt." Mees köhatas. „Enne kui alustame, proua Craig, ehk ütleksite mulle, millisest mu töötajast te arvasite, et ta võiks meie telefonikõnet pealt kuulata?"

Melissa kõhkles ja ütles siis: „Pidasin silmas preili Gudgeonit. See võib kõlada naeruväärselt," lisas ta, kui mehe esmane hämmastunud ilme asendus peavangutuse ja uskmatu naeratusega, „kuid ma usun tõepoolest, et ta on seotud väga ohtlike inimestega. Kui te pahaks ei pane, tulen selle juurde hiljem. Mul on tarvis teile enne veel päris palju rääkida. Alustan sellest." Ta võttis enda kõrvalt laualt Leonora päeviku, avas selle viimase sissekande koha pealt ja ulatas mehele.

Too uuris kulmu kortsutades ja alahuult närides tükk aega lehekülge. „Siin on juttu pildist – kas see veider noormees, kellele preili Jewell viitab, on mõni kuulus kunstnik?"

„Oi ei, kuid ma usun, et konkreetne pilt oli väga väärtuslik. Lausa nii väärtuslik, et keegi oli valmis selle tagasi saamiseks mõrvama."

„Ma ei saa aru ..."

„Ma usun, et saate, kui olete kogu loo ära kuulanud. See sissekanne kinnitab seda, mida olen pikka aega kahtlustanud. Püüan teile kõigest järjekorras jutustada, kuid ärge siiski pange pahaks, kui järg kipub käest kaduma."

„Ärge kiirustage." Mees ristas jalad, pani käed kõhule vaheliti ja kallutas pea pisut viltu.

„Kõik algas siis, kui Leonora materjalide vahelt pudenes välja Gloucesteri dokkides asuva kunstigalerii visiitkaart," alustas Melissa. „Mul oli tunne, et ta oli kavatsenud „Tapva päranduse" lõppu muuta, kuid ma ei leidnud selle kohta mingit lähemat infot. Niisiis läksin kohtuma Sam Deaconi nimelise mehega, kelle kaart see oli, ja uurisin asja. Ta kinnitas, et Leonora oli tema juures käinud, ja juhatas mu Blackwater Hallis asuva Asseri fondi kollektsiooni kuraatori Gerard Hoodi juurde."

Ta kirjeldas nii konkreetselt, kui oskas, kõike algusest peale: esimest käiku Blackwater Halli koos Bruce'i ja Irisega, veidrat kohtumist Arnie Barroniga, Irise kahtlusi seoses tühja krunditud lõuendiga, mille puudutamine oli Eloise Dampier'd nii kangesti ärritanud, ja avastust, et Gerard Hood ei ostnud mooruspuupaberit vanade maalide restaureerimiseks. Härra Semple kuulas sekkumata, pilk hõõguvatel halgudel kinni.

„See oli Iris, kes taipas, milleks ta seda kasutab," selgitas Melissa, „kuid mõistagi oli see üksnes oletus. Me tahtsime teada saada, kas tal oli õigus. Sest see viidanuks tõsiasjale, et Leonora surm leidis aset mõrva, mitte õnnetuse tagajärjel. Ma vist mainisin seda teile telefonis."

„Tõsi. Te vihjasite ühtlasi, et see," ta osutas päevikule, „võib sisaldada midagi, mis teie kahtlusi kinnitab. Politseile ei ole te sellest midagi rääkinud?"

„Ma püüdsin korduvalt uurija Harrist kätte saada, kuid ta ei võtnud telefoni vastu. Jätsin sõnumi ja palusin tal tagasi helistada, kuid ta ei teinud seda. Ja siis kuulsime meie Irisega Carole Prescoti mõrvamisest."

„Ah jaa, vaene Carole. Kohutav lugu." Härra Semple vangutas juhtunule mõeldes kurvalt pead. Seejärel heitis ta Melissale terase pilgu. „Kas te annate mõista, et need asjad on omavahel seotud?"

„Ma usun, et on, kuid sel hetkel ei kahtlustanud seda veel keegi meist. Ehk jätaksime selle hetkel kõrvale?"

Mees tõstis nõustudes käed. „Vabandage, et ma teid katkestasin. Palun jätkake."

„Carole helistas mulle päev või paar enne oma surma ja soovis minuga kohtuda," jätkas Melissa. „Ta ei öelnud, milles asi, aga kui nägin telerist uudist ta mõrvamise kohta, läksin politseisse, et tema helistamisest rääkida, oletades, et see võib oluline olla. Siis saingi teada, et inspektor Harris on tõsiselt haige."

„Ja te ei rääkinud ikka veel politseile sellest ... kuidas te seda nimetasitegi? Mooruspuupaberist?"

„Jah, kuid mitte meelega, see tõepoolest lihtsalt ununes. Ken Harris on mu sõber ja olin ta haigusest kuuldes endast väljas. Ja kui sellele hiljem mõtlema hakkasin, taipasin, et peaksin politseisse minnes rääkima inspektor Hollowayga, kes kindla peale ei oleks mind eriti tõsiselt võtnud. Olin temaga juba seoses leitud nurkrauajupiga suhtlema pidanud. Muide, kas te kuulsite, et see kadus enne, kui politsei kohale jõudis?"

„Jah, kuulsin küll." Härra Semple'i näole ilmus kentsakas naeratus ja Melissa küsis endalt, kas on ehk temagi politseiga suheldes tõe monopoli omanikust inspektor Hollowayga kokku puutunud. „Palun jätkake, proua Craig."

„Ma kardan, et järgmine osa ei pruugi teile meeldida."

„Laske minul endal selle üle otsustada."

Melissa tõmbas sügavalt hinge, et seejärel kirjeldada, kuidas ta oli Irise teooriast rääkinud Bruce'ile; edasi jutustas ta sellele järgnenud

eelmise õhtu seiklusest Blackwater Hallis ja Boudini maali avastamisest Gerard Hoodi korteris. Oma lugu rääkides nägi ta, kuidas ilmed mehe näol vaheldusid. Pahameelele järgnesid kiiresti hämming, uskmatus ja ärevus. Kui Melissa oli lõpetanud, laksas mees raevunult kätega vastu tugitooli käetugesid ja istus sõnatult tulle vahtides, suu jäigaks kriipsuks pigistatud. Kui ta viimaks Melissa poole vaatama pöördus, põrkus naine ta pilgus viha nähes eemale.

„Palun ärge olge mu peale pahane," palus ta. „Ma ei ootagi, et meid tehtu eest kiidetaks, kuid vähemalt andke mulle nõu. Mõistagi tuleb see kõik välja – Bruce on praeguseks politseis ära käinud …"

„*Mida* te ütlesite?" Melissa nägi, kuidas mehe tooli külge klammerduvad sõrmenukid valgeks tõmbusid. „Minu meelest te ütlesite, et politsei ei tea asjast midagi."

„Bruce tegi Boudinist mõned pildid ja pidi neid politseile näitama ja ühtlasi rääkima … Härra Semple, kas teiega on kõik korras? Te olete näost täiesti valge! Kas ma toon teile midagi juua?"

„Ma kardan, et teie ja teie oma nina valesse kohta toppivate sõprade tekitatud kahju hüvitamiseks ei piisa ühestki joogist," ütles mees raevust tihke häälega. Ta kaameks tõmbunud nägu oli moondunud ja peaaegu äratundmatu, igasugune professionaalne vaoshoitus oli kadunud.

Melissal kulus oma kohutava vea taipamiseks sekund või paar. Ta süda tundus seiskuvat, käsi lendas suu juurde.

„*Teie*!" hüüatas ta kähedalt. „Teie osalete samuti selles pettuses!"

„Mitte lihtsalt ei osale." Mees ajas end toolil sirgu ja tõstis pea. „Terve see plaan oli minu välja mõeldud," tunnistas ta uhkusega, „ja toimis minu juhatusel nagu kellavärk."

„Niisiis andsite teie korralduse minu … ja Leonora tapmiseks?"

„Muidugi." Mees sai kiiresti oma joviaalsuse tagasi. „Me ju ei saanud lubada, et mingid tobedad naised meie väga tulusat tegevust takistaksid."

„Ja Carole?" kogeles Melissa uut hirmutorget tundes. „Kas te …"

„Jah, Carole'ist oli kahju." Asjaoludest mitte midagi teadev sõltumatu vaatleja oleks võinud vanduda, et mehe kahetsus oli siiras. „Nii kohusetundlik töötaja," ohkas mees. „Kahjuks küll kohusetundlikumgi, kui see talle kasulik oli. Ta ohverdas oma elu, et ühe telefonikõne jagu kulusid kokku hoida. Täitsa naljakas, kas pole?"

„Telefonikõne?" Melissa unustas soovist toimuvat mõista hetkeks end ähvardava ohu.

„Üks ta ülesannetest oli mu mobiilikõnede väljavõtete haldamine," selgitas härra Semple. „Ma unustasin seda talle andes, et …"

„… see sisaldab üksikasju, ka iga kõne kellaaegu!" pahvatas Melissa. „Oi, miks ma sellele ei mõelnud! Teie telefoni aku polnud sugugi tühi, te isegi ei üritanud Künnimehes viibides politseisse helistada. Te helistasite oma kaasosalisele ja tahtsite talle Leonora Jewelli tapmiseks kasutatud relva eemaldamiseks aega anda. Ja kui te tegite vea ja helistasite oma sekretärile, et ta koostaks minu jaoks allkirjastamiseks dokumendi, siis taipas Carole hiljem väljavõtet kontrollides, et tegelikkus ei klapi sellega, mida te politseile rääkisite, ta teadis, et te valetasite neile."

„Oi ei!" Härra Semple tundus pisut šokeeritud olevat. „Ta tuli otseteed minu juurde ja viitas erinevusele. Ütlesin talle, et see oli viga ja ma räägin sellest Vodafone'iga. Arvasin, et ta piirdub sellega, aga kui kuulsin teda teiega rääkimas, siis oli mulle selge, et ta oli asja üle põhjalikumalt järele mõelnud. Otsustasin, et on liiga ohtlik jätta talle võimalus oma kahtlustest teistele rääkida."

„Ja te lasksite ta mõrvata." Melissa tundis mehe külmaverelisusele mõeldes vahkviha. „Te … teie koletis!"

Mees püstis haavuvat. „Ma eelistan sõna „vaigistada"," tähendas ta ettehoitvalt. „Tunnistan, et temast on kahju, kuid nagu ma ütlesin, polnud ma valmis selleks, et üks tobe noor naine hävitab kõik, mille nimel ma tegutsenud olen. See tuletab mulle meelde," lisas ta nagu nähtamatu sekretäriga rääkides, „et selle Dampier' näitsiku

osas tuleb midagi ette võtta. Hood ütleb, et temagi võib meile ohtlikuks osutuda."

„Kas te pole juba küllalt tapnud?" Hetkeks sai Melissa viha hirmust võitu. „Lihtsalt paari näruse pildi pärast."

„*Näruse*? Mu kulla proua Craig, on ilmselge, et te ei oska hinnata kunstitööde väärtust, raha, mida need kätkevad. Ütleme nii, et mu partneritele ja mulle on kindlustatud vägagi väärikas varane pensionileminek. Ma kardan, et teie sekkumise tõttu tuleb meil seda oodatust varem teha. Kiiret lahendamist vajab küsimus, mida teiega ette võtta."

„Te ei saa mind nüüd tappa. Teid tabatakse kindlasti," ütles Melissa meeleheitlikult. „Kui te vähegi mõistate, mis teile hea on, siis annate end üles."

„Annan end üles?" Mees naeratas ja nägi välja täpselt selline, nagu üks lugupeetud pereadvokaat olema peab. „Te alahindate mind, proua Craig. Kuid ühes asjas on teil õigus: teie tapmine oleks lühinägelik. Tegelikult on meil teist elavana rohkem kasu."

„Mis mõttes?" Melissa suu oli nii kuivaks ja kangeks muutunud, et ta suutis vaevu rääkida. „Mida te teha kavatsete?"

Mees heitis pilgu kellale. „Noh, mu hea sõber Tom ootab läheduses mu telefonikõnet."

„Tom? Tom Barron?" Nüüd taipas naine, miks teda rünnanud mehe nägu oli tuttav olnud. Ta oli Arnie isa, mees, keda tema ja Bruce kahtlustasid Hoodi mooruspuupaberipettuse tarbeks vajalike sissemurdmiste korraldamises. Piltmosaiigi tükid kukkusid ükshaaval paika. Liiga hilja, mõtles Melissa ahastavalt.

„Tom Barron on meie organisatsiooni väärtuslik liige," tähendas Semple. „Tänaõhtune plaan nägi ette, et ma selgitan täpselt välja, kui palju te teate, ja siis viib tema lõpule selle, mis tal hommikul õnnetuseks läbi kukkus. Ma kardan, et seda asjakorraldust tuleb nüüd muuta. See pahandab teda väga: ta lootis teile üsna valusa vigastuse eest, mille talle tekitasite, kätte maksta."

„Ma soovin, et oleksin ta kuradi sandiks löönud!" lõrises Melissa.

„Kui ebadaamilik kõnepruuk!" Härra Semple vangutas pahakspanevalt pead. „Nii, mõtleme. Ma usun, et vastus on reis Tomi seltsis mõnda turvalisse ja kindlasse kohta. Teie jaoks ei pruugi see kõige mugavam olla, kuid see ei kesta kaua. Me määrame teie turvalisele kojunaasmisele hinna – täitsa huvitav on teada saada, kui palju te oma sõprade jaoks väärt olete. Ehk kaaluvad teie kirjastajad panustamist? Niisiis ..." Mees võttis mobiiltelefoni ja asus klahve vajutama.

„Ma ei lähe teiega kuskile!" Melissa vaatas sellal, kui mees telefoniga ametis oli, pagemisvõimalusi otsides palavikuliselt ringi. Ta märkas koldesuus vedelevat ahjuroopi. See polnud küll käeulatuses, aga piisavalt kiiresti liikudes ... Ta viskus sinnapoole, kuid mees oli ta pilku järginud ja seda liigutust ette aimanud. Ta lasi telefonil kukkuda ja haaras ahjuroobi enne, kui Melissa selleni jõudis, ning tõstis oma õla kõrgusele.

„Istuge maha!" käratas ta. „Veel mõni trikk ja ma murran teie käeluu." Metallvarras vuhises Melissa näost mõne sentimeetri kauguselt mööda. Naine vajus hirmust poolenisti tardununa tagasi toolile. „Juba parem. Nüüdsest teete täpselt nii, nagu mina käsin. Kui teie sõbrad samamoodi talitavad, ei sünni teile midagi halba."

Pärast seda tundus mööduvat terve igavik. Mees seisis, ahjuroop käes, tema kõrval. Viimaks kostsid majale lähenevad sammud. Hetk hiljem helises uksekell. „Tehke lahti," kamandas Semple.

Melissa oli sunnitud kuuletuma. Isegi kui mees oleks ta mõneks hetkeks, mis tal kulunuks ukseni astumiseks, üksi jätnud, poleks sellest kasu olnud: kõik aknad olid kinni, ta ise oli kõik riivid sulgenud ja poleks neid ilmselgi piisavalt kiiresti lahti saanud. Väljapääsu polnud. Ta koperdas vabisevate jalgadega koridori, vangistaja kannul, ja avas värisevate kätega ukse.

Lävel seisis uurija Desmond Holloway, kelle selja taga kõrgusid kaks jõrmi kogu.

KAHEKÜMNE NELJAS PEATÜKK

Kõik oli paari sekundiga möödas. Semple katsus asjatult kinnipidamist vältida ja proovis virutada ahjuroobiga Melissale ja üldse kõigile, kes teda takistada üritasid, kuid Holloway kaks jõmmist kaaslast tegid ta nagu möödaminnes relvituks. Melissa mäletas veel kaua vihkamist täis pilku, mille mees talle heitis, kui teda minema talutati.

Eikusagilt ilmus välja konstaabel Simmonds ja võttis Melissa käsivarrest. „Kas te olete terve?" küsis ta murelikult.

„Jah, kõik on korras, aga üks naps kuluks ära."

„Las ma valan teile midagi."

„Köögis on."

„Öelge mulle Mary," ütles naispolitseinik Melissa juhiseid järgides brändipudelit välja otsides ja sortsu klaasi valades. „Ärge seda korraga ära jooge," hoiatas ta klaasi Melissale ulatades.

Köögilaua juures seisva toolini pigem koperdanud kui kõndinud Melissa naeratas jõuetult ja võttis kuulekalt väikese lonksu. Täiesti vapustatuna ei suutnud ta isegi nördida, et teda ta enese kodus käsutatakse.

Väljast kostsid sammud ja välisukse avanemise heli. „See on uurija Holloway," ütles Mary. Ta pistis pea ukse vahelt sisse ja hõikas: „Me oleme siin!"

Mees sisenes kööki ja võttis pikemata jututa Melissa vastas istet. „Kas äkki saaks teed?" tahtis ta teada.

„Laske käia," ütles Melissa vastuseks Mary küsivale pilgule. „Kõik vajaliku leiate sellest kapist. Piim on külmikus."

„Küllap te püüate välja mõelda, kuidas me nii õigel hetkel saabusime?" Hollowayst õhkus üksjagu enesega rahulolekut.

Melissa, keda turgutasid ühevõrra teadmine, et ta põhivaenlane on luku ja riivi taga, ning brändilonks, noogutas jahedalt. „Ma mõtlesin tõesti seda küsida," ütles ta. Siis korraga käis naise mälus klõps ja ta lisas tungivalt: „Tom Barron luurab kuskil läheduses … tema on see, kes …"

„Me teame juba Barroni kohta kõike," tähendas Holloway siidiselt. „Tegelikult juhatas tema meid siia."

„Mis asja?" Vaid veidi aja eest, tema ja Semple'i elutoas aset leidnud vastasseisu ajal, oli Melissale kõik korraga selgeks saanud. Nüüd hakkas asi jälle segaseks kiskuma.

„Me hoidsime Tom Barronil mõnda aega silma peal," tunnistas Holloway. „Kahtlustasime teda kasutatud autode müügiga seotud pisikuritegudes – tegelikult pidasime ta paar korda ütluste saamiseks kinnigi, kuid ta pääses alati puhtalt. Ta pole küll väga kirgas kriit, kuid siiski teab, mida teeb, ja nõuab alati kindlat advokaati, kes ta hädast välja aitab: Charles Semple'it."

„Ahaa!" Selle peale polnud Melissa mõelnud.

„Selles pole loomulikult midagi kuritegelikku," jätkas Holloway, „kuid viimaks avastasime tõsiasja, et Semple oli kohal viibinud ka siis, kui küsitlesime teist kahtlusalust, keda pidasime niinimetatud Seksikägistajaks. Selle küsitluse käigus mainiti teatud Kägistaja meetodeid puudutavaid üksikasju, mida polnud avalikustatud."

„Ja neid üksikasju kasutati selleks, et Carole Prescoti mõrvamine näeks välja nagu Seksikägistaja kätetöö!" hüüatas Melissa. „Huvitav, kas seda B…" Ta sai viimasel hetkel Bruce Ingramit reetmata sõnasabast kinni.

„Selline Barroni kavatsus kahtlemata oli." Holloway olek ei vihjanud kuidagi sellele, et ta oleks Melissa nappi vääratust märganud. „Meid neil petta ei õnnestunud, kuid oleme sellest siiani vaikinud," jätkas mees. „Mul pole kahtlustki, et neil oli mõte teie tapmise järelprotsessi korrata, kuid õnneks te pääsesite."

„Ja te andsite meile Barroni väga täpse kirjelduse," lisas Mary, kes asetas kolm kruusi teed ja suhkrutoosi lauale, tõmbas veel ühe tooli lähemale ja võttis ise samuti istet.

„Just." Holloway olek andis mõista, et ta pani enda katkestamist väga pahaks. „Juhtumisi oli tal seekord meie ninapidi vedamise võimalus veelgi väiksem."

„Kuidas nii?"

„Kägistaja on politseijaoskonnas kindlalt luku ja riivi taga. Ta katsetas täna varahommikul oma võtteid noore daami peal, kelle hobide hulka kuuluvad tõstmine ja võitluskunstid. Ütleme nii, et mehe enesetunne jätab hetkel kõvasti soovida." Üle Holloway enamasti nii puise näo vilksatas kerge naeruvine.

„Jumal tänatud!" hüüatas Melissa kirglikult. „Aga Tom Barroni rollist selles loos ei saa ma endiselt aru. Ma muidugi mõistan, et ta oli seotud röövidega, toimetas varastatud maale Gerard Hoodi kätte ja nii edasi – aga mõrv! Kuidas ta sellise asjaga nõustus?"

„Paistab, et Semple'il on oma organisatsiooni kõigi liikmete üle tohutu mõju. Barroni puhul oli ta meest mitmel korral juriidilisi nippe kasutades pisipättustest puhtaks pesta aidanud, niisiis polnud raske panna teda vastutasuks teatud teeneid osutama. Barron varustas neid algselt põgenemisautodega, siis juhtis neid ise ja edastas ühtlasi oma valgustkartvate kontaktide vahendusel saadud vajalikku teavet, näiteks seda, milline maja tuleks sihikule võtta. Ajapikku vajus ta aina sügavamale ja sügavamale – ja avastas, et asi muutub aina tasuvamaks ja tasuvamaks –, kuni oli valmis ükskõik milleks, mida Semple temalt nõudis, kaasa arvatud Leonora Jewelli tapmine, et saada tagasi pilt, mille Barroni enda poeg oli naisele kinkinud. Aga see on juba teine lugu," lisas uurija salapärase moega. Melissal oli kange tahtmine ta mull purustada ja teada anda, et teab sellest loost sama palju kui uurija, tõenäoliselt enamgi. Ta jättis selle targu tegemata.

„Selles ma ei kahtlegi, et Semple oli selles seltskonnas kõige tähtsam," ütles ta. „Huvitav, miks Barron oli valmis kõike nii varmalt üles tunnistama? Ilmselt laulis ta nagu linnuke."

„Ütleme nii, et meie saabumise hetkel ta alles toibus kohtumisest teiega ja polnud just tippvormis. Hiljem selgus, et Semple oli talle uuesti helistanud ja teada andnud, et kuna ta oli asja ära vussinud, kavatseb advokaadihärra ise järgmisel korral kohal viibida ja veenduda, et kõik korralikult tehtud saab. Selleks ajaks oli Barron toimuvast juba nii vapustatud, et murdumine oli ootuspärane. Ta tunnistas, et mõrvamistega polnud ta arvestanud ja tahab nüüd sellest kõigest vaid pääseda. Ühesõnaga," Holloway lõpetas oma monoloogi kruusi hoidva käega uhket viibet sooritades, „me tabasime ta psühholoogiliselt sobival hetkel." Viis, kuidas ta selle teatavaks tegi, andis otseselt mõista, et kõige selle taga oli täielikult tema enda läbinägelikkus.

Ta muie hajus, kui Melissa julmalt tähendas: „Vedas teil siis."

„No jah, pisut küll," nõustus mees ilmselge vastumeelsusega.

Melissa vaikis uut infot seedides veidi. Siis ütles ta: „Tagasi Carole'i tapmise juurde minnes – küllap te saite telefonikõnedest teada? Ma pean silmas neid, mida Semple tegi sellal, kui ta telefoni aku väidetavalt tühi oli?"

„Muidugi mõista. Teist oli selles osas mõningal määral abi," tunnistas Holloway suuremeelselt.

Melissa pingutas, et oma ärritust varjata, ja lisas jahedalt: „Olen selle üle väga rõõmus."

„Samas ei öelnud teie teade Carole'i telefonikõne kohta meile suurt midagi, kuid ma saatsin ühe oma alluvatest siiski Rathbone & Semple'i töötajatega rääkima. Arvasin, et keegi võis teada või vähemalt oletada, et ta teiega rääkis. Ühele töötajatest meenus, et ta oli näinud, kuidas Carole Semple'i mobiilikõnede väljavõtet uuris ja endamisi ütles: „See ei klapi." Seejärel suundus ta paberitega mehe kabinetti ja tuli nendeta tagasi. Tol hetkel ei arvanud keegi sellest midagi; Semple ise väitis, et tegemist on arvutusveaga, mille ta kavatses lasta parandada, kuid mina sellega ei leppinud ja hankisin dokumendi koopia. See mitte üksnes ei näidanud, et

Semple *oli* kasutanud mobiiltelefoni Tom Barronile ja mõistagi oma büroosse helistamiseks ajal, mil selle aku ta väite kohaselt tühi oli, vaid et lisaks oli ta teinud veel mitu kõnet Barroni numbrile ja need olid üsna pikad. Teie ütluste kohaselt koostatud portree sarnasus Barroniga oli see, mis kõik mosaiigikillud paika lükkas."

Holloway, näol enesega rahulolev ilme nagu mehel, kes on olulise ülesande laitmatult täitnud, naaldus toolileenile ja jõi suurte lonksudega teed.

„Te pole maininud, kuidas te Semple'i siinviibimisest teada saite," tähendas Melissa.

„Lihtsalt." Mees pühkis käeseljaga suud. „Barron ütles meile."

„Millal?"

„Umbes pool tundi tagasi. Niipea kui olime ta jaoskonda viinud, nõudis ta oma advokaati. Me ütlesime talle, et Semple'it ta ei saa, ja andsime üsna lahkelt vihjeid, miks see nii oli. See paistis olevat viimane piisk – ja lisaks muidugi lootus, et koostööd tehes kujuneb ta karistus kergemaks. Me andsime talle ta mobiiltelefoni ja jäime Semple'i sõnumit ootama. Alles siis ütles Barron meile, kust teda otsida. Tulime nii kiiresti, kui saime." Mehe endaga rahulolev naeratus ajas Melissal südame pahaks. Holloway jätkas: „Nüüd laulab Barron tõesti nagu linnuke. Praeguseks on juba kinni peetud ka Gerard Hood ja Eloise Dampier; huvitav, mida neil öelda on. Kokkuvõttes igati tubli päevatöö."

„Soovin õnne," ütles Melissa, püüdes oma häälele soojemat tooni anda. Ilmselt pidanuks ta meest päästmise eest tänama, kuid ta keel ei paindunud kuidagi seda tegema. Mehe enesega rahulolust pakatav ilme lihtsalt ei lasknud sõnadel suust välja tulla.

Siis turgatas talle pähe veel üks asi. „Kui te seda kõike juba teadsite, siis miks ei pidanud te Semple'it kinni enne, kui ta siia tuli ja mind poolsurnuks hirmutas?" nõudis ta.

Selle lausega õnnestus tal mees esimest korda kaitsepositsioonile sundida. „Meil polnud võimalik teda konkreetselt Barroniga siduda,

küll välja arvata see, et ta oli meest minevikus ametialaselt võrdlemisi tühistes asjades esindanud," tunnistas inspektor. „Barroni vastu oli meil tema kinnipidamise hetkel ette näidata vaid sarnasus teie kirjeldatud kurjategijaga. Alles siis, kui mobiilikõnede väljavõtted kätte saime, tuli läbimurre. Väljavõte saabus kiirkulleriga umbes kella kuue paiku ja selleks ajaks oli Semple kontorist lahkunud. Võtsime Barroni väljavõttega seoses ette ja alles siis hakkas ta rääkima. Nüüd esineb ta kurja geeniuse õnnetu ohvri rollis." Järgnes paus ja siis ütles Holloway, häälest õhkumas pisike kübeke tagasihoidlikkust: „Mul on väga kahju, et te pidite nii traumeeriva kogemuse osaliseks saama."

„Ilmselt oli see teie jaoks väga jube," ütles Mary, kes oma ülemuse märguande peale samuti tõusis, et minekule asutada. „Minu meelest olete suurepäraselt toime tulnud. Kas olete kindel, et saate siin üksi hakkama? Ma võiksin ilmselt ..."

Ta heitis pilgu Hollowayle, kuid Melissa vastas enne, kui mees reageerida jõudis, kindlalt: „Tänan pakkumise eest, aga minuga on kõik parimas korras."

Teel ukse poole ütles Holloway korraga, nagu oleks see talle alles sel hetkel meenunud: „On päris mitu asja, mille kohta ma tahaksin *teile* küsimusi esitada, proua Craig, mõistagi siis, kui olete läbielatust toibunud. Kindlasti saate meile mõne üksikasja täpsustamisel abiks olla." Mehe näoilme ei reetnud küll midagi, kuid miski ta hääles andis mõista, et ta aimas Melissa suuremat seotust terve selle looga.

„Jaa, muidugi," vastas naine, tundes, kuidas süda saapasäärde vajub. Eks oligi palju loota olnud, et terve see lugu saab punkti ilma tema tegeliku rolli ilmsikstulekuta.

Pärast seda, kui kaks politseinikku olid lahkunud, lõõgastus ta kõigepealt kuumas vannis ja helistas seejärel Bruce'ile koju.

„Ma alles jõudsin koju." Mees paistis hingeldavat. „Politseis käib paras möll: Tom Barron peeti kinni, ja Gerard ja Eloise ja nüüd ka Charles Semple, kes osutus asja ninameheks. Ja Kägistaja istub ka pogris."

„On sul mingeid päris uudiseid ka?“ küsis Melissa. Nüüd oli tema kord kerget üleolekut tunda.

„Sa oled sellest kõigest juba kuulnud?“ Mehe häälest kostis hämmingut. „Tule taevas appi, kuidas ometi?“

„Semple peeti kinni minu majas ja mind külastas see talumatu inspektor Holloway, kes oma nutikusega lõputult eputas.“

„Mida kuradit tegi Semple sinu majas?“

„Ta oli siin Tom Barroniga kohtumise kokku leppinud. Neil oli kavas mind kahekesi vagaseks teha. Aga siis ma mainisin talle, et politsei peaks nüüdseks asjaga kursis olema, ja Charlie-poiss otsustas mind pantvangi võtta.“

„Armas taevas!“ Bruce'i häälest kostis õudust. „Mis juhtus? Ega sa viga saanud?“

„Mitte vähimalgi määral. Tom Barroni asemel, kes pidanuks mu jumal teab kuhu toimetama, saabus hoopis inspektor Säravas Soomusrüüs Holloway, kes mulle appi kappas.“

„Kas see juhtus alles nüüd? Ega ta sulle juhuslikult maininud, kes ta Semple'i jälgedele juhatas?“

„Ikka mainis. Ta oli kangesti õhku täis. Ta oli märganud seost Tom Barroni ja arvatava Seksikägistaja vahel. Tundub, et …“

„… mõlema advokaadiks oli advokatuuri au ja uhkus, südametunnistuse kehastus Charles Semple,“ katkestas teda Bruce.

„Täpselt nii. Kust sina seda teadsid?“

„Mina nimelt olin see, kes politseisse läks ja neile selle info andis,“ tunnistas Bruce.

„Ah selle asja pärast sa eile salatsesidki?“

„Just. Mul käis see võimalus peast läbi, kuid ma ei tahtnud enne, kui asi kindel, midagi öelda.“

„No väga tore. Minule ei räägi sa midagi ja mina olen sunnitud kurikaelte pealikku võõrustama ja pääsen napilt saatusest, mis on hullem kui surm – no ole sa tänatud.“

„Ma ei taipa.“

Melissa andis talle lühikese ülevaate asjaoludest, mis olid tinginud Semple'i visiidi Viirpuu villasse.

„Oi, Melissa, mul on nii kahju, mulle ei tulnud pähegi, et sa talle sõidant puistama hakkad. Sul on täna jube päev olnud, saad sa seal ikka hakkama?“

„Mul pole häda midagi ja sina lepi minult saadud punktidega. Vähe usutav, et keegi teine sind tunnustama hakkab. Holloway jätab kogu au endale.“

„Tühja sellest, peaasi et sinuga on korras ja kurikaelad on kinni pandud. Ehk saame kokku ja tähistame seda paari joogiga?“

Melissa heitis pilgu kellale. See oli vaid pool kümme läbi, kuid naine taipas korraga, et on täiesti kurnatud. „Tänan, aga jätan vahele,“ vastas ta. „Ma tahan ainult magada. Ken Harris tuuakse homme Cheltenhami üle; kui ma teda oma praeguse enesetundega vaatama lähen, siis halveneb ta seisund silmapilk. Lisaks pean ma raamatu ära lõpetama.“

„Muidugi, „Tappev pärandus“. Nüüd saad sa sellele Leonora soovitud lõpu kirjutada.“

„Seda ma teengi.“ See mõte valmistas Melissale piiritut rõõmu. „Kui see valmis on, siis kingin ühe eksemplari Arniele. Ütlen, et see on tema kirjutava proua poolt.“

„See on tore mõte. Kas kaanel on Leonora foto?“

„Muidugi. Bruce, mis nüüd Arniest saab?“

„See on mullegi muret valmistanud. Olen kindel, et Pattersonid hoolitsevad tema eest, kuid ta hakkab kindlasti oma Blackwater Halli ateljeest ja sellega kaasnenud hüvedest puudust tundma.“

„Ta maalid on ilmselt Asseri fondile kena kopika sisse toonud. Ehk leiab uus kuraator tal seal jätkata.“

„Loodame parimat. No nii, Melissa, kui sa minuga napsi võtma ei tule, siis ma kirjutan oma loo valmis.“

„Tee seda,“ ütles naine. „Aga palun jäta minu nimi sellest välja.“

***

Vaimustuses publik kuulutas, et Benbury Laudalüürikute selts jõuluetendus oli senistest pika puuga parim. Stsenaarium oli teravmeelne ja särav, etteasted professionaalsed ja kostüümid erakordselt originaalsed, kuid suurima kiituse osaliseks said dekoratsioonid, mille kujundajaks oli Iris Ash, kelle juhatuse all need ka valmis tehti.

Pärast esietendust ühinesid Melissa ja Iris Bensbury ainsas kõrtsis, Villakotis, näitetrupi ja abitööjõuga, saatjaiks Kenneth Harris ja Jack Hammond. Õhtu lõppedes kõndisid nad neljakesi mööda maanteelt algavat jalgrada end selle lõpus peitva Viirpuu ja Leedripuu villa suunas. Keni käsi oli Melissa õlgadel, Iris ja Jack hoidsid käest kinni. Nad peatusid neljakesi väravas, et sellele toetudes jäises kuuvalguses tukkuvat orgu silmitseda.

„Järjekordne aasta saab kohe läbi," tähendas Jack pärast pikka vaikust.

„Järjekordne on algamas," ütles Ken.

„Järjekordne lõpetamist ootav raamat," ohkas Melissa.

„Järjekordne kopsupõletik, kui me siin veel kaua kõõlume," kostis kapuutsiga peleriini sügavustest Irise hääl. „Mina lähen tuppa. Tuled ka, Jack?"

„Ikka."

„Kas tulete ka meiega?"

Ken pigistas hetkeks Melissa õlgu. „Ma arvan, et me oleksime *de trop*[6]," sosistas ta.

„Ilmselt oleksid nemad sama meelt," sosistas Melissa vastu. Nad jäid mõneks ajaks veel väravasse ja imetlesid kuud.

---

[6] *De trop* – pr k üleliigsed. *Tlk*

Melissa Craigi müsteeriumid

BETTY ROWLANDS

Mõrv PUUVILJAAIAS

Keset puuviljaaeda seisab kena majake ja musträstad tervitavad igal hommikul oma lauluga roosapõsiseid vilju kandvatelt okstelt koitu ... kuid puude all lamajat ei suuda linnulaul surmaunest äratada.

Melissa Craig maadleb parasjagu uue romaaniga, kui saabub just see, mida ta vajab – kutse lähedal asuvasse maamajja, kus ta saaks rahus ja vaikuses kirjatööd teha. Maja on imeline ja vastab kõigile ootustele – kui häärberi pisut omapärane teenindav personal välja arvata ...

Vaevalt on Melissa asjad lahti pakkinud, kui majaomanik veenab teda uurima, mis on talle saadetud ähvarduskirjade taga. Kuid veel enne, kui naine jõuab midagi ette võtta, leitakse peremehe surnukeha ta enda puuviljaaiast.

Mehega seonduvat põhjalikumalt uurima asudes saab Melissa teada, et kadunuke ei meeldinud mitte kellelegi. Aga kes vihkas teda nii väga, et otsustas mõrvani minna? Tema pealtnäha arglik ja vaoshoitud naine, sekretär, kellega mehel oli salasuhe, või siis hoopis ammust saladust varjav aednik?

Sellal kui politsei otsib tapjat väljastpoolt, on Melissa kindel, et mõrvar on palju lähemal. Aga suudab ta seda tõestada? Ja kas tal õnnestub tapja tabada enne, kui veel keegi elu jätab?